FOTO CRONICĂ — PIONIEREASCĂ

La noua ediție a concursului «Fotocronică pionierească» continuă să vină o «avalanșă» de lucrări ale fotoreporterilor cu cravată de pionier din întreaga țară. Printre aceștia se află și vechii noștri prieteni, fotoreporterii din Costești, Școala generală nr. 1, care au trimis pe adresa rubricii un reușit fotoreportaj ale cărui imagini vorbesc despre unele dintre preocupările pe care le-au avut pionierii în această toamnă.

Foto 1: Cel mai frumos dar pentru bobocii dintr-a întîia: cartea cu poze colorate și o mulțime de semne noi — abecedarul. **(Richard Țușcă, clasa a IV-a B).**

Foto 2: La culesul strugurilor de la I.A.S.-Veștea a fost prezentă întreaga unitate. **(Richard Țușcă, clasa a IV-a B).**

Foto 3: La depănușatul porumbului a avut loc o adevărată întrecere între detașamente. **(Doina Șerban, clasa a VII-a B).**

Foto 4: Cu siguranță că acesta va fi un gol! **(Doina Șerban, clasa a VII-a B).**

Foto 5: Un aspect din orașul nostru — Costești. **(Boris Țușcă, utecist; n.n. prieten vechi și colaborator constant al rubricii).**

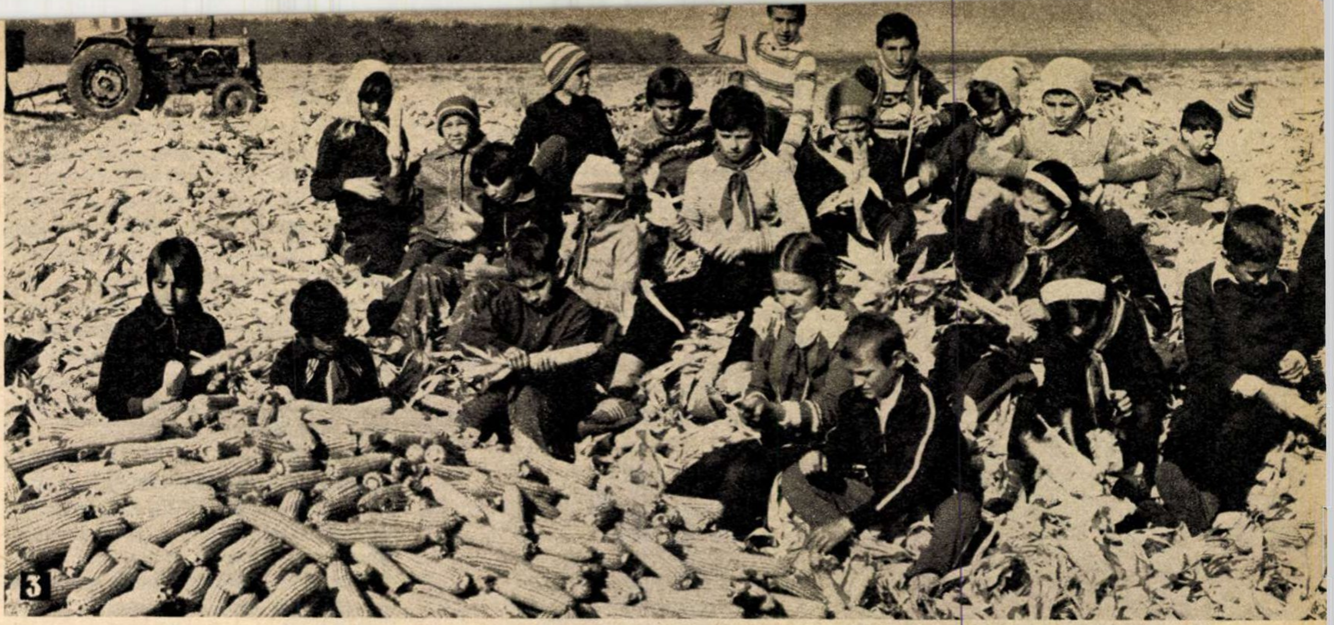
3

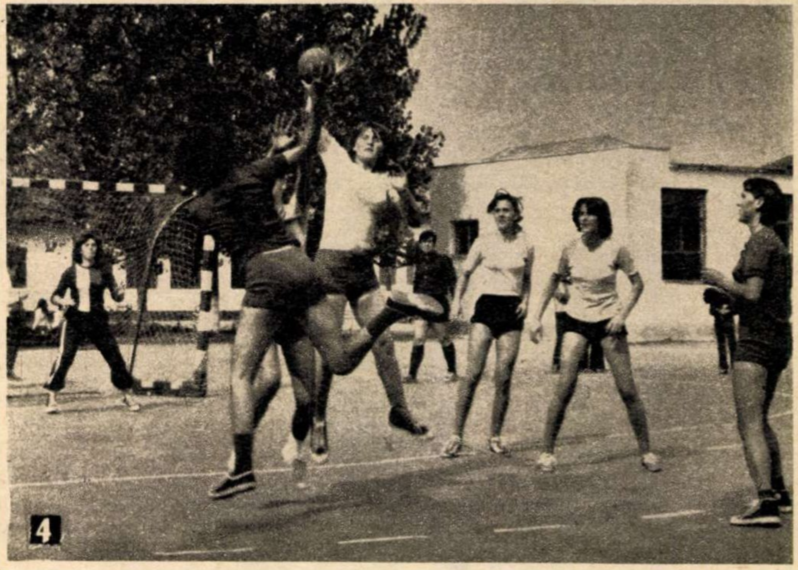
4

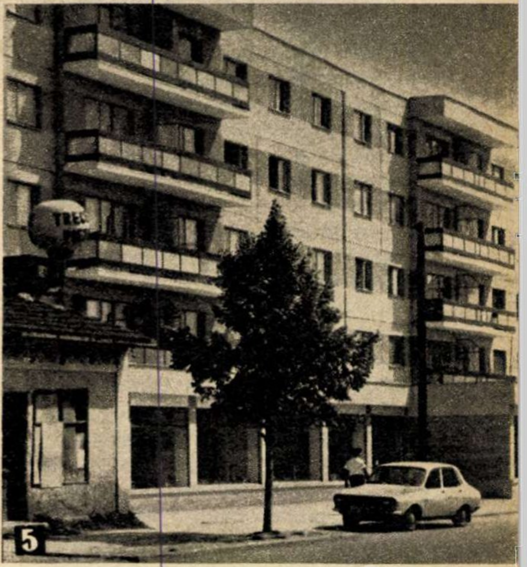
5

● ●

imparțialitate, colegialitate.

Și să sperăm că el a înțeles.

NR. 2: «UN BĂIAT ÎN... VÎRSTĂ!»

Din clădirea școlii năvălesc mulți copii spre chioșcul de la poartă, unde îi așteaptă chiflele, covrigii, cornurile calde. In majoritate, cumpărătorii sînt școlarii mici. În urma lor sosește un băiat voinic, cu părul castaniu și tare «giumeț» de felul lui. Cu regularitate, el își obține gustarea preferată împingîndu-i în lături pe cei mici și spunîndu-le «lasă-mă pe mine în față că sînt mai bătrîn». Dacă unul dintre cei împinși astfel nu cedează, «viteazul» nostru îi retează opoziția cu o vorbă memorabilă: «Respectă mustața!» Într-una din zile, două pioniere, de vîrsta lui, nu au gustat gluma și i-au atras atenția «respectabilului» să fie corect. (Între timp, aflăm că s-a desființat chioșcul...)

P.S. Întrebare: de ce mai mult pionierele (fetele) (în cazurile relatate: Mirela Mărcuș, Cristina Ghițea și Mihaela Pășcuță), și mai puțin pionierii (băieții) intervin în asemenea situații?

...ȘI ÎNCĂ O ÎNTREBARE: cînd se va reînființa chioșcul? Copiii, desigur, așteaptă!

M. MICU

Pioneze

CINE FURĂ TIMPUL LUI VASILICĂ?

La ora 7,30 fix, soneria ceasornicului începu să țîrîie subțire, dar în timpanele lui Vasilică se auzeau adevărate bătăi de ciocan. Cu mișcări lente se frecă la ochi, dădu pătura la o parte; apoi se spălă, se îmbrăcă, luă micul dejun. Mai avea exact trei ore și jumătate pînă cînd ușa apartamentului se va trînti zgomotos, semn că eroul nostru a plecat la școală.

«Așaaa... Deci avem la dispoziție trei ore și jumătate. Ia să vedem noi ce avem pentru astăzi. Daaa... La chimie, e ușor; în zece minute sînt gata. Anatomia? O bagatelă! Cine nu știe că omul trebuie să se alimenteze rațional?» Și, în imaginația lui Vasilică, proteinele, glucidele, lipidele și sărurile minerale luau, cît ai zice... pește, chipul unor platouri încărcate cu bunătăți.

«...Dar cît e ceasul? Nouă fără un sfert? Mai am timp destul! La istorie lecția e ușoară — Petru cel Mare și luptele cu suedezii. La desen lucrăm în clasă. Geometria? Cine a spus că e grea? Mai ales cercul... un cerc acolo, cu diametru, cu rază, cu tangentă... Ultima oră avem sportul. Le arăt eu lor! Îi las perplecși cu noua mea figură de aruncare a mingei la coș.

...Dar cît e ceasul? Zece fără cinci? Mai e timp destul. Ia să vedem noi cum mai merge trenulețul electric. Ba nu, mai întîi să dau mîncare la pești și apoi...

...Cum? Mai am doar 30 de minute și trebuie să plec la școală?

Și pe masa de lucru a lui Vasilică începură să se războiască pentru întîietate, caietele. Pixul arunca flăcări nu alta. Literele curgeau întortocheate, ciuntite, deformate. În caietul de geometrie cercurile concentrice deveneau ovale, în cel de istorie Petru I, după victoria asupra suedezilor se hrănește cu proteine. la biologie...

Acum, ghiozdanul; cu gesturi rapide, Vasilică începu să arunce cărțile neumblate, caietele lăcrimînd cu lacrimi albastre, penarul.

Și ușa de la intrare se auzi trîntindu-se zgomotos, semn că eroul nostru pleca la școală.

E. ROȘCA

GHICITORI LA CONCRET

Cui oare nu-i prea pasă
Și strică totul prin casă
Supărîndu-l pe tăticu?
(Este Gicu)

Cine de la noi din bloc
Nu se-astîmpără de loc
Și de nimeni n-are frică?
(Vasilică)

Care e acea fetiță
Ce nu vrea la grădiniță
Stă și nu face nimica?
(E Monica)

Cine oare nu se spală
Dimineața cînd se scoală
Și își supără mămica?
(Aurica)

Cine-i mică și muncește
Și de flori se îngrijește
Ajutînd-o pe mămica?
(E Rodica)

GH. GROSU

De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară

URIAȘUL NUMIT. . . „S 8001 E"!

Eugen Savin, șef de echipă în cea mai înaltă hală a Uzinei «Progresul» din Brăila, hală în care se montează acum ultimele tipuri de excavatoare românești — un fel de mastodonți metalici parcă abia coborîți aici de pe o planetă a uriașilor, pe lîngă care te simți ca o furnică în preajma unor elefanți — n-o să uite niciodată ziua aceea. Era într-o duminică din primăvara anului trecut, într-o zi liberă deci, dar el, împreună cu alți cîțiva «voluntari» din echipa lui (între care Aurel Oceanu, Dumitru Nicula, Vasile Cojocaru) se afla aici, în hala aceasta, la obișnuitul lor loc de muncă. Lucrau. Încercau să realizeze ceva cu totul deosebit, ceva ce nu se mai realizase niciodată pînă atunci, nici acolo, nici altundeva în țară: să monteze prototipul celui mai nou excavator românesc — S8001 E — un utilaj de-o mare complexitate tehnică și de mare productivitate, dar și de dimensiuni impresionante: 370 tone greutate, 18 metri în înălțime și capacitatea cupei între 8 și 10 mc.

Normal ar fi fost ca meșterul Savin și tovarășii lui de echipă să nu se grăbească, să mai aștepte cîteva săptămîni. Ba poate chiar cîteva luni. Celor două noi poduri rulante de sub tavanul halei, special construite pentru a ridica și-a manevra părțile componente ale «uriașului», abia terminate, nu li se făcuse încă nici măcar o singură probă tehnologică și riscul de-a nu răspunde la toate comenzile, ba chiar de-a nu rezista la uriașul efort la care urmau să fie supuse, era mare. Eugen Savin era conștient de faptul acesta. Și totuși n-a mai așteptat. «Cînd am fost chemat la conducerea uzinei, împreună cu maistrul Mihai Pelin și alți cîțiva din secția noastră și ne-au întrebat dacă sîntem capabili ca într-un timp scurt și cu mijloacele de care dispunem să construim un asemenea excavator, și eu am spus DA împreună cu ceilalți. Și trebuia să mă țin de cuvînt». Era o hotărîre luată și din orgoliu profesional, dar mai ales din conștiința necesității imperioase a acestui utilaj. Odată cu Eugen Savin spuseseră DA și proiectanții (inginerii Lucian Tudor, Spiru Munteanu, Virgil Constantinescu și alții) și se ținuseră de cuvînt, concepuseră și elaboraseră proiectul acestui original excavator românesc la timp și în bune condiții; spuseseră DA și cei de la construcțiile metalice care, întrecîndu-se pe ei înșiși, îi confecționaseră piesele componente, aflate acum cu toate, de la cele mai mici pînă la cele mai mari, în hală, la-ndemînă. Mai era însă și alt motiv. mult mai important: știau cu toții că excavatorul acesta este așteptat cu nerăbdare la Anina că de intrarea lui în exploatare depindea în mare măsură sporirea cantității de cărbune extras de către minerii de la această exploatare. Și tocmai de-aceea se grăbeau. Și tocmai pentru că operația comporta și o doză de risc, au ales pentru desfășurarea ei o zi de duminică, zi în care în hală, ca și-n restul uzinei, nu se aflau decît ei, oameni bine pregătiți, temeinic instruiți în vederea acestei încercări mai puțin obișnuite.

A fost — după cum își reamintește acum Eugen Savin — o adevărată bătălie între oamenii pe de o parte și sutele de tone ale excavatorului pe de altă parte, care au trebuit ridicate, manevrate și asamblate «la micron». O bătălie cu intense momente de emoție, pe care însă, cu răbdare și cu tenacitate, au reușit, pînă la urmă, s-o cîștige. Fără să zgîrie măcar o piesă, principalele părți ale excavatorului au fost montate în ziua aceea.

După prînz, cînd lucrările erau aproape terminate, vestea acestei mari izbînzi trecuse, nu se știe cum, dincolo de porțile uzinei și unii dintre oamenii ei n-au mai avut răbdare să aștepte pînă a doua zi, au venit să vadă «minunea». Și-au văzut-o și s-au bucurat împreună cu autorii ei și i-au felicitat din inimă pentru realizarea lor. Iar după cîteva săptămîni, cînd uriașul excavator era gata deja și de-acum se mișca pe... propriile-i șenile, au venit să-l vadă și specialiști din alte țări cu tradiție în fabricarea de asemenea excavatoare. Și ei, care știau că pentru construcția unui asemenea utilaj sînt necesari pe puțin cinci ani, s-au minunat și mai mult cînd au aflat că cei de la «Progresul» l-au realizat în doar zece luni.

Primul excavator electric românesc de mare capacitate lucrează, acum, din plin, la Anina. Între timp, oamenii meșterului Savin l-au montat și pe cel de-al doilea, pe care l-au trimis constructorilor Canalului Dunăre—Marea Neagră. Peste puțin timp, pe porțile renumitei uzine brăilene va ieși și cel de al treilea uriaș de felul acesta, construcția lui aflîndu-se într-o fază avansată. Se poate spune deci că la «Progresul» Brăila s-a născut o nouă familie de excavatoare românești, mai mari și mai moderne decît toate cele realizate pînă în prezent, utilaje capabile de performanțe la nivelul cel mai înalt atins pînă în prezent de tehnica mondială. Privindu-le ești tentat să crezi că numai niște uriași pe măsura lor le puteau construi. În realitate însă,"părinții„lor sînt oameni obișnuiți. Ca meșterul Savin și toți ceilalți lucrători ai uzinei care au contribuit, fiecare la locul lui de muncă și-n domeniul lui de specialitate, la «nașterea» acestor uriași. Oameni harnici și pricepuți, dar mai ales ambițioși și îndrăzneți. O ambiție și-o îndrăzneală creatoare, concretizate de-a lungul anilor în numeroase tipuri de excavatoare, din ce în ce mai moderne și de capacități mai mari, utilaje cunoscute și folosite azi pe numeroase șantiere din întreaga lume și care au dus peste mări și țări faima celor de la «Progresul» din Brăila, care sînt — pe bună dreptate — considerați «constructori de înaltă clasă».

Prin felul lor de-a gîndi și de-a acționa, prin rezultatele muncii lor, oamenii marii uzine brăilene merită să fie admirați și prețuiți — cum și sînt de altfel — și, mai ales, luați ca exemplu.

CONSTANTIN DIACONU

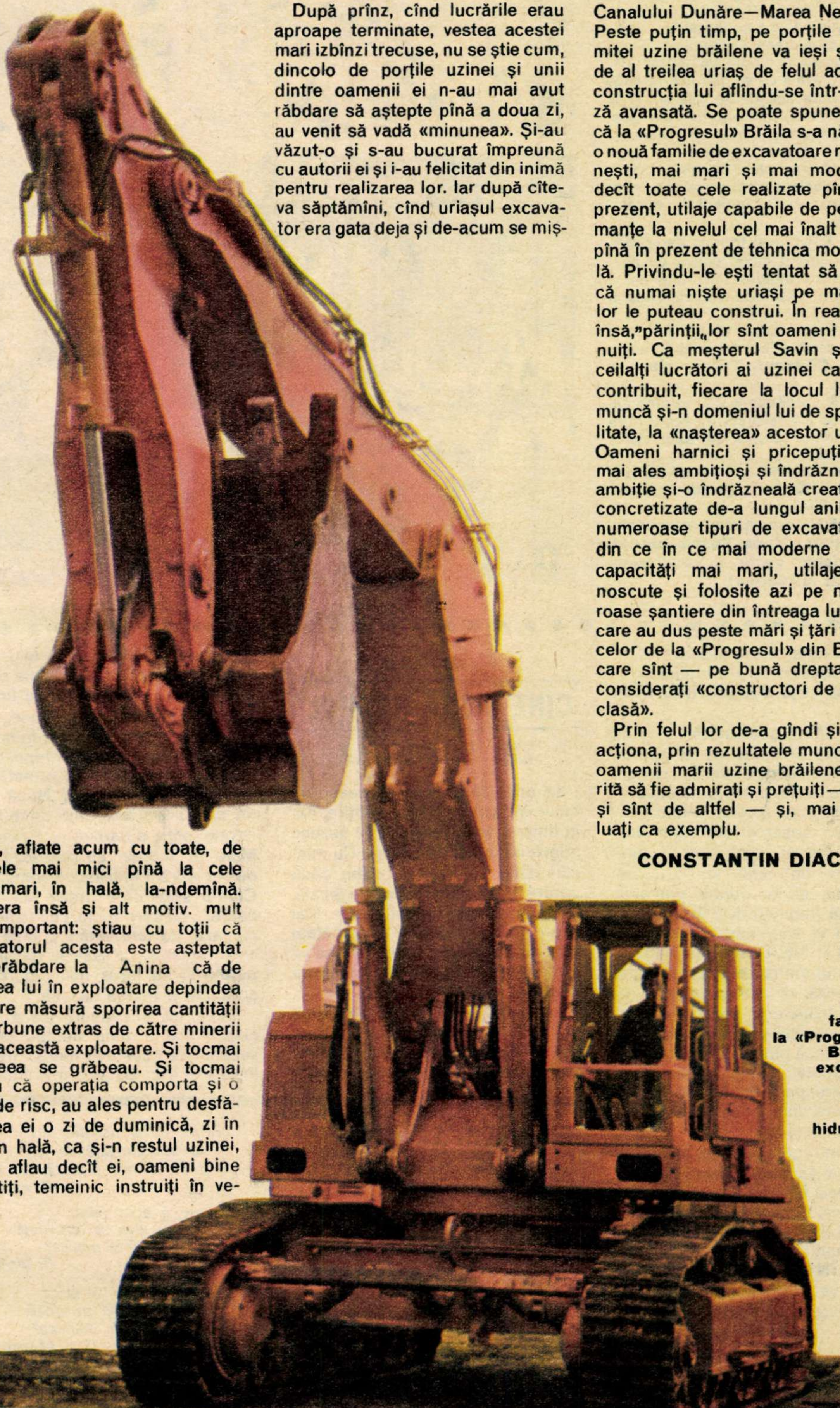

Unul dintre uriașii fabricați la «Progresul», Brăila — excavator din familia celor hidraulice.

ACASĂ LA PIONIERII DIN VALEA JIULUI

SCHIȚE DE PORTRET PENTRU CHIPUL MINERILOR DE MÎINE

Vor trece numai cîțiva ani și, poate, același reporter, încercînd să reconstituie traiectoria profesională a maistrului artificier **Florin Bucur,** a mecanizatorului de mină **Marian Livadă,** a șefului de brigadă — artificierul **Fodor Francisc** sau a inginerului de mină **Monica Dordică** își va începe reportajul astfel: «I-am cunoscut în toamna anului 1979 pe cînd, pionieri fiind, lucrau împreună, cu pasiune, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Vulcan sub îndrumarea profesorului **Alexandru Drăgan.** Le-am văzut atunci îndrăznețele proiecte, le-am admirat pasiunea și dăruirea cu care executau machetele de utilaje menite să modernizeze munca din mină. Cu toții erau dornici să știe cît mai multe, să învețe, să cunoască pe viu munca de acolo, din subteran, unde la acea oră puteau fi întîlniți părinții lor». Dar să ne întoarcem la prezent! Monica Dordică, elevă în clasa a VIII-a la Școala generală nr. 6 din Vulcan, ne prezintă realizările colegilor ei din cadrul activităților de automatizări miniere:

— Iată, aceasta este o machetă care reprezintă o secțiune. Se pot vedea căile de circulație și abatajele în care are loc extracția propriuzisă. Dincoace se află căile de comunicație cu suprafața pentru intrarea aerului proaspăt și evacuarea celui viciat, precum și căile de transport a minereului. Vedeți acest plan înclinat? Aici vagoneții sînt descărcați pe banda transportoare de pe care minereul este preluat de skipuri care-l aduc la suprafață.

Siguranța cu care această fetiță dădea explicațiile ne-a făcut să credem că avem în față un maistru miner.

— Spune, Monica, ați fost vreodată într-o mină adevărată?

— Din păcate eu nu am fost, dar la «mina-școală» de la noi din Vulcan am mers în repetate rînduri. Acolo este amenajată, la dimensiuni mai mici, o mină cu tot ce înseamnă ea: galerii cu stîlpi de susținere, vagoneți, bandă transportoare, front de lucru și planuri înclinate.

Era tentantă ideea de a vedea o mină — chiar și la scară redusă —, așa încît am răspuns cu plăcere invitației de a o vizita.

Cît a durat drumul, am discutat despre viitor. Așa am aflat că pionierii, membri ai activităților de automatizări miniere au în pregătire macheta unei combine miniere pe care au numit-o «C-2000». «Munca este migăloasă și pe-alocuri cunoștințele noastre de mecanică ne depășesc. Dar lucrurile se rezolvă, ne spune Florin Bucur, pentru că avem printre noi și colegi mai mari, de-acum uteciști și elevi la Liceul industrial minier. Și nu trebuie să vă surprindă că ei vin să mai lucreze alături de noi. Au rămas aceiași pasionați prieteni ai activităților de aici, de la Casa pionierilor și șoimilor patriei. Visul lor este să vadă materializate noile proiecte la care lucrăm împreună. **Mihai Zorzoană. Gheorghe Moraru** și **Daniel Pop** sînt prietenii noștri mai mari. De la ei învățăm «în avans» multe dintre tainele meseriei de miner, pe care le vom aprofunda apoi la liceu. Pentru că, să știți, acesta este visul nostru.» Fiii minerilor din Vulcan sînt nerăbdători să crească mai repede, să învețe mai bine pentru a stăpîni cît mai curînd meseria părinților lor, meseria de miner.

HALATELE ALBE DIN MINA VIITORULUI

Cine ar fi crezut că din căutările după-amiezelor libere ale lui **Matei Schmidt,** (pionierul dintr-a VIII-a A de la Școala generală nr. 5 din Petroșani) va ieși un fel de inovație? Pentru că băiatul blond, cu ochi albaștri, era cunoscut printre colegi ca un mare iubitor de literatură. El era mai degrabă «condeiul de aur» al școlii, solicitat să colaboreze, număr de număr la redactarea «Semaforului». Nici părinții nu l-au prea luat în serios, la început, crezînd că este vorba de o simplă joacă. «Eu, însă, mă gîndisem la o soluție tehnică menită să ușureze munca minerului. Știam cum arată o bandă transportoare de cărbune. Fusesem adesea cu tata la mină. Mi-am pus, deci, întrebarea: cum s-ar putea încărca mecanic, înlocuind efortul fizic, vagoneții și skipii? Și am reușit, în cele din urmă, să găsesc o soluție. Cînd macheta a fost terminată, i-am arătat-o și tatii. Din păcate, n-a funcționat prea mult. Oricum, ideea n-am s-o abandonez. O voi relua poate mai tîrziu, pentru că acum mă preocupă alte proiecte...»

Matei este convins că profesiune mai frumoasă și mai nobilă decît cea de miner nu există. Și ca el gîndesc și ceilalți fii de mineri din Valea Jiului.

«Voi urma, probabil, secția de mecanică sau cea de electronică a Liceului industrial minier, de aici, din Petroșani. Pentru că îmi doresc să perpetuez tradiția marii familii a minerilor. Tata este și el lăcătuș mecanic de mină. Adesea îmi povestește despre munca lui și despre oamenii de acolo. Am înțeles, astfel, cît este de generos, de plin de curaj, de inteligent și omenos cel care-și salută tovarășii la intrarea în șut prin fraterna urare: «Noroc bun!» Și îmi doresc din tot sufletul ca pînă în ziua în care voi fi și eu întîmpinat cu aceste calde cuvinte să se împlinească visul meu și al tatălui meu. Oricît de romantic și îndrăzneț ar părea visul că, în viitor, în mină se va putea lucra în halate albe, am convingerea că el poate fi realizat. Împlinirea lui depinde și de noi, de felul în care ne vom dărui puterea minții acestui frumos ideal. Și o vom face. Pentru că temelia minunatului edificiu al meseriei de miner o așezăm solid acum, cu sentimentul unei angajări mature la destinul de mîine al patriei.»

EMILIA TEODORU

Oaspeți la „Cutezătorii”:

GAZETA
Пионерская ПРАВДА

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА
ВЛКСМ И ЦЕНТРАЛЬНОГО СОВЕТА
ВСЕСОЮЗНОЙ ПИОНЕРСКОЙ
ОРГАНИЗАЦИИ ИМЕНИ В. И. ЛЕНИНА

Distinsă cu «Ordinul Steagul Roșu al Muncii», «Ordinul Lenin» și «Ordinul Prieteniei între popoare», «Pionerskaia pravda» este cea mai îndrăgită gazetă a pionierilor sovietici. De cincizeci și patru de ani ea străbate distanțele, pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale Uniunii Sovietice, ducînd copiilor vești proaspete. Cu toate că mulți dintre primii săi cititori sînt astăzi bunici, gazeta rămîne veșnic tînără. Pentru că, în paginile celor peste nouă milioane de exemplare în cîte apare gazeta, cititorii săi se regăsesc aievea, cu succesele și bucuriile lor, cu problemele pe care le întîmpină, cu străduințele lor de a învăța și munci în chip comunist.

În baza unei frumoase tradiții de prietenie existente între redacțiile «Cutezătorii» și «Pionerskaia pravda», ne-a vizitat, de curînd, tovarășa Galina Polesciuc, șefa secției «Legături cu masele» a gazetei «Pionerskaia pravda». Potrivit tradiției, vizita a constituit un rodnic schimb de experiență. Oaspetele «Cutezătorilor» a avut prilejul să-i cunoască pe purtătorii cravatei roșii cu tricolor, să le afle preocupările, să-i vadă acționînd.

La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Deva, oaspetele nostru a făcut cunoștință cu Expedițiile «Cutezătorii». Cu profesorul Viorel Manolescu am călătorit, în timp, alături de expediționarii meleagurilor hunedorene, pe urmele cetăților dacice din Munții Orăștiei. Și tot împreună am vizitat tabăra expediționarilor de la Costești. Am aflat cu acest prilej că și pionierii sovietici pot fi întîlniți în fiecare vară în marea expediție turistică «Patria mea — U.R.S.S.».

Întîlnindu-ne, în drumul nostru, cu pionieri-agenți de circulație, Galina Polesciuc ne-a vorbit și despre acțiunea concurs «Svetofor» (Semafor) organizată de gazeta «Pionerskaia pravda».

Prietenă apropiată a copiilor sovietici, redacția primește de la cititori sute sau chiar mii de scrisori în care pionierii tratează probleme specifice vîrstei lor: «ce vreau să devin», «cum mi-am petrecut vacanța», «ce înseamnă prietenia», «cu cine vreau să semăn», «cum văd eu anul 2000», «ce înseamnă pentru mine patria» ș.a.

De-a lungul itinerarului parcurs prin țara noastră, oaspetele a rămas impresionat de dragostea pentru muncă și frumos a pionierilor noștri, de talentul și dăruirea lor. La Școala generală din Șiria (județul Arad), de pildă, tovarășa Galina Polesciuc a cunoscut un grup de pionieri membri ai cercului de ghizi de pe lîngă Muzeul memorial «Ioan Slavici». Pe lîngă faptul că au reușit să-i asigure o vizită de neuitat în acest muzeu, tinerii ghizi au povestit și despre activitățile la care participă alături de colegii lor. Astfel, carnetul de reporter al Galinei Polesciuc s-a îmbogățit cu multe date privind participarea purtătorilor cravatei roșii cu tricolor la culesul roadelor toamnei din I.A.S.-uri și C.A.P.-uri, aspecte din marea acțiune «Floarea de salcîm» în cadrul căreia pionierii au plantat 150 000 de salcîmi, despre activitatea sportivă și a «căutătorilor de comori», despre acțiunea «Școala noastră ca o floare» sau cea a «Sanitarilor pricepuți».

La tabăra de muncă patriotică din Căsoaia, o imagine de neșters ne-a oferit generoasa activitate creatoare a zece sculptori reuniți în cadrul simpozionului de sculptură Zărand, ediția 1979.

Oaspetele «Cutezătorilor» — Galina Polesciuc s-a întors, de mai bine de o lună de zile, în țara sa. La ora cînd citiți aceste rînduri, poate că multe dintre datele consemnate în carnetul său de reporter despre pionierii din România au devenit cunoscute cititorilor gazetei prietene «Pionerskaia pravda».

ECATERINA BOKOR

În capitala Uniunii Sovietice, pionierii pasionați de tehnica navigației pot fi întîlniți adeseori la lucru pe vaporașul «Antares» străbătînd apele rîului Moscova alături de prietenul lor, căpitanul Viaceslav Spanerov.

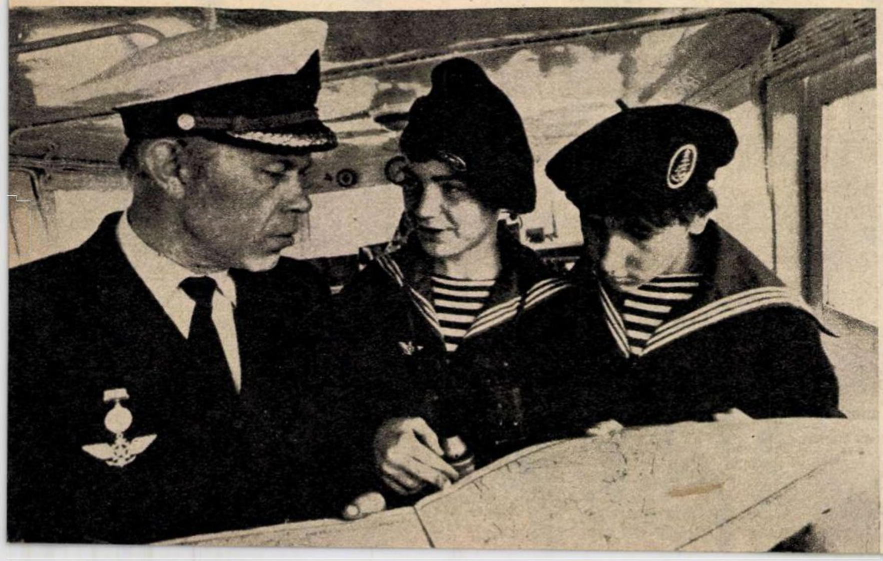

LA PRIETENII DIN GRUZIA

În centrul orașului milenar Tbilisi se înalță o clădire circulară, avînd forma unei berete de marinar. Este sediul Filarmonicii din capitala Gruziei. Cele patru etaje ale clădirii de oțel și sticlă adăpostesc o mare sală de concerte, săli de repetiție, foaieruri.

Urcînd la ultimul etaj, avem surpriza de a descoperi un alt univers, bine cunoscut nouă: lumea mirifică a fanteziei infantile. Aici se află Muzeul de artă al copiilor.

Pe mari panouri instalate într-o sală circulară care face ocolul edificiului, sînt expuse cîteva sute de desene ale copiilor gruzini. Ne oprim o clipă în fața «Fetei în roșu», prima lucrare din colecția muzeului, semnată de Salome Gorgadze la vîrsta de patru ani. O întîmplare fericită face s-o întîlnim pe Salome chiar în incinta muzeului. Acum este o tînără de 18 ani, în pragul încheierii studiilor medii. Continuă să lucreze, alături de alți tineri și copii din Tbilisi, în studioul de desen care funcționează aici.

— Cum ți se pare «Fata în roșu» după paisprezece ani?

— Stîngace și copilărească. Nici nu-mi vine a crede că am fost vreodată atît de naivă. Dacă mă emoționează ceva, este hîrtia, care în atîția ani s-a îngălbenit.

Lucrările de astăzi ale tinerei noastre interlocutoare denotă lirism și sobrietate. Salome nu are de gînd să dedice artei plastice decît orele sale libere, dar și ca amator poți atinge culmile măiestriei, ne asigură ea.

Continuăm vizitarea muzeului. Desenele prezintă o mare varietate de teme, de la scene din viața zilnică a copiilor gruzini pînă la peisaje, portrete, proiecte de monumente și medalii. Diversitatea de stiluri este stimulată de îndrumători și prin cabinetul de educație estetică ce funcționează aici, ne informează Avtandil Kuhianidze, directorul instituției, tînăr și el.

Vizitînd mai departe muzeul, pătrundem într-o secțiune cu lucrări deosebit de atrăgătoare, cea rezervată cioplitorilor în lemn și artei populare. Originalitatea costumului național gruzin, care a inspirat numeroși copii desenatori, apare aici în toată splendoarea, ecou al dinamicelor dansuri executate de pionieri pe care am avut ocazia să le aplaudăm în ajun. Cioplitur ile în lemn, artă atît de familiară nouă, uimesc prin ingeniozitatea lucrăturii și fantezia nesecată a motivelor.

Surpriza finală o reprezintă ultima secțiune a muzeului, cea rezervată prietenilor din multe țări ale lumii ai copiilor gruzini. Panoul rezervat pionierilor din România, foarte izbutit, cuprinde numeroase lucrări, care dau, laolaltă, o imagine cuprinzătoare a vieții și preocupărilor zilnice ale copiilor dintre Carpați și Dunăre. Cele mai reușite lucrări sînt portretul semnat de Maria Materi din Cucuieți-Ilfov, desenul lui Felix Miclăuș din Bacău, «Prietenie», frumoasa horă a copiilor din lumea întreagă imaginată de Maria Bîrjovanu din Buhuși, «Primăvara» în viziunea Iulianei Bică din Biräiești-Argeș.

Întîlnirea, la mii de kilometri de patrie, a suflului specific, a optimismului și dragostei de viață ale copiilor noștri, lesne de recunoscut dintr-o privire, este emoționantă și semnificativă. Purtători și ei ai mesajului de pace și respect între națiuni pe care poporul român îl adresează lumii întregi, pionierii români sînt excelenți ambasadori ai țării lor.

HORIA ARAMĂ

Descoperirea lui Andrei Kundra

Trecînd prin fața unei grădini de legume din Vladivostok, mulți locuitori din acest îndepărtat oraș al Uniunii Sovietice s-au oprit surprinși. Privirile le erau atrase de niște roșii neobișnuite, mari cît pepenii, care se răsfățau pe tulpini viguroase. Unii, căutînd să-l cunoască pe iscusitul grădinar, au rămas și mai surprinși cînd în fața lor a apărut un băiat abia trecut de vîrsta pionieriei — Andrei Kundra. «Cum ai reușit o asemenea performanță? Ce îngrășăminte ai folosit?» — erau obișnuitele întrebări pe care cei curioși le adresau băiatului. «Nici un fel de îngrășăminte, totul se datorează apei magnetice», răspundea de fiecare dată Andrei Kundra.

O astfel de apă, folosită în mod frecvent de constructori în prepararea betoanelor, se obține trecînd-o prin fața unui magnet permanent. Construcțiile în care sînt folosite betoanele preparate cu „apă magnetică” devin astfel mai rezistente. Într-o bună zi, Andrei și-a pus întrebarea dacă o asemenea apă nu influențează pozitiv și creșterea legumelor. Rezultatele obținute au fost neașteptate și, de doi ani, în grădina lui Andrei Kundra cresc roșii ce depășesc, fiecare, greutatea de 1,5 kg.

În alt oraș al Uniunii Sovietice — Novosibirsk — elevul Oleg Matrosov a găsit o ingenioasă soluție pentru protejarea ogoarelor cu cereale împotriva păsărilor. Ca pasionat electronist s-a gîndit să folosească magnetofonul. El a înregistrat pe banda magnetică strigătele uliilor și s-a deplasat apoi pe locul semănăturilor. Amplificînd puternic strigătul uliilor, el a constatat că ingenioasa «sperietoare electronică» poate proteja semănăturile de pe o suprafață de 50 hectare.

Roșiile lui Andrei Kundra, instalația acustică a lui Oleg Matrosov, ca și multe alte modele de aparate construite de copii au putut fi văzute în vara anului trecut în cadrul celui de al VI-lea Concurs unional al tinerilor raționalizatori și constructori. Astfel de expoziții au loc din doi în doi ani și reunesc în sălile lor realizările a mii de tineri tehnicieni din întreaga țară.

DE ZIUA NAȚIUNILOR UNITE

În cadrul manifestărilor consacrate celei de a 34-a aniversări a Zilei Națiunilor Unite, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul VI al Capitalei a avut loc o întîlnire cu Abdel Salam Dajani, directorul Centrului de informare al Organizației Națiunilor Unite la București. Cu acest prilej, oaspetele a cunoscut cîteva aspecte ale activităților artistice, științifice și tehnico-aplicative pe care le desfășoară pionierii sectorului.

În sala «Prieteniei internaționale» a avut loc festivitatea dedicată Zilei Națiunilor Unite. După cuvîntul de deschidere, rostit de Mamina Miralena, secretar executiv al Comitetului Național Român pentru UNICEF, A.S. Dajani a vorbit copiilor despre istoricul, organizarea și principiile de acțiune ale O.N.U. și UNICEF. În cadrul întîlnirii, pionierii prezenți l-au invitat pe oaspete să le vorbească despre semnificația «Săptămînii dezarmării» precum și despre viața copiilor din alte țări ale lumii și măsurile întreprinse în favoarea lor, în Anul internațional al copilului. Pionierii au prezentat, în încheiere, un frumos program artistic.

ACTORII-
PRIETENII VOȘTRI

Teatrul «Ion Creangă», sau mai bine-zis actorii săi, vin adeseori în mijlocul spectatorilor, la ei «acasă», la școală, la bibliotecă și dacă e vreme frumoasă, în... parcuri. Alteori, sînt prezenți la căminele culturale din preajma Bucureștiului, cum ar fi Chiajna sau Otopeni. Uneori, ca să aducă bucurie copiilor suferinzi merg și la spitale.

Actorul Mircea Stroe, animatorul acestor microrecitaluri artistice, cu entuziasm, cu însuflețită încredere în puterea artei și, bineînțeles, cu o mare dragoste pentru copii, este nu numai inițiatorul dar și regizorul acestor spectacole, la care sînt invitați și cîntăreți de muzică populară sau ușoară, soliști instrumentali. Ba, chiar recent, la unele spectacole a participat și păpușarul Ion Borșa cu marionetele sale Vasilache și Mărioara, strămoși ai păpușii de azi.

Spectacolele prezentate sînt de o mare diversitate. Așa, de pildă, la Școala generală nr. 186 din Capitală, actori cunoscuți ai Teatrului «Ion Creangă» au susținut un frumos recital de poezie intitulat «Partidului, pioneresc omagiu». La Căminul cultural Otopeni, copiii au putut urmări spectacolul muzical «Cînd se naște un copil în România». În școlile din București, actorii de la Teatrul «Ion Creangă» prezintă adeseori «Extemporale satirice», care așa cum arată și titlul, își trimit săgețile lor către leneși, chiulangii, nedisciplinați. Interpreți talentați ca Tatiana Tereblecea, Tudor Heica, Luiza Derderian, Victor Nadolschi și alții, dintre care, bineînțeles, nu lipsește Mircea Stroe, au devenit foarte îndrăgiți de copii. De o deosebită audiență se bucură medalioanele literare prezentate în școli, cu scopul de a veni în ajutorul învățăturii. Așa au fost, de pildă, medalioanele dedicate lui Mihail Eminescu, George Coșbuc, Ion Creangă, I.L. Caragiale. Sperăm ca și în viitor, aceste «turnee» să continue pentru a-i apropia și mai mult pe școlari de creațiile marilor noștri clasici. Teatrul «Ion Creangă», actorii săi, sînt bunii voștri prieteni. Nu ezitați, deci, să-i poftiți printre voi. Sîntem siguri că vor răspunde cu plăcere invitației.

B. CARAGIALE

Cu frunțile treze

Amiaza filtrează lumini în vitralii
un flux de-adevăr prin arbori străbate,
grădina se-mbracă-n mireasmă cu dalii,
îi urmăm pe părinți în lucrările toate.

Să intrăm în amiază cu frunțile treze,
un flux de-adevăr mereu să ne cheme
în miezul fierbinte cînd prind să viseze
grădinile noastre cules de poeme.

De copii învățăm înțelesul cel viu
al creșterii drepte și-al vieții-model,
legămînt de la tată trecut înspre fiu
acum cînd culorile ard în drapel.

GEORGE CHIRILĂ

* * *

„ALMANAHUL CUTEZĂTORII“

Știți, desigur, că unul dintre cei mai mari specialiști din lume în domeniul aviației este acad. **Elie Carafoli.**

În «Almanahul Cutezătorii», Elie Carafoli stă de vorbă cu voi (pe larg!) despre aviația viitorului!

Fănuș Neagu se numără printre cei mai de seamă scriitori contemporani (dar și printre cei mai originali cronicari de fotbal!).

În «Almanahul Cutezătorii» veți întîlni și una din scrierile sale, alături de un îmbelșugat buchet de povestiri și schițe (multe sînt umoristice!) semnate de valoroși prozatori.

Vreți să jucați **o scenetă veselă**, care poate fi montată în numai... două-trei zile?

O găsiți în «Almanahul Cutezătorii»!

Doriți să deveniți buni matematicieni?

În «Almanahul Cutezătorii», prof. univ. dr. doc. Edmond Nicolau vă dă toate îndrumările necesare.

Vă plac «filmele desenate», adică povestirile în imagini?

În «Almanahul Cutezătorii» veți găsi și povestiri în imagini (de mare întindere și, desigur, complete!).

Pe scurt: vă interesează **știința, literatura, tehnica, istoria, filologia, astronomia, teatrul, cinematograful, sportul, cuvintele încrucișate, umorul?**

«Almanahul Cutezătorii» are rubrici speciale pentru toate. La realizarea lui au colaborat aproape 80 de oameni de știință, scriitori, ziariști, fotoreporteri, graficieni.

Dacă vă grăbiți, mai aveți șansa să-l găsiți la chioșcurile de ziare și în librăriile sătești!

* * *

Victor Babeș

Scenariu: LIDA IGIROȘIANU
Desene: SANDU și THEODORA FLOREA

6

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Victor Babeș se întoarce în țară, unde a izbucnit o epidemie de turbare. Împreună cu Jozefina, lucrează zi și noapte la salvarea celor mușcați de lupi turbați.

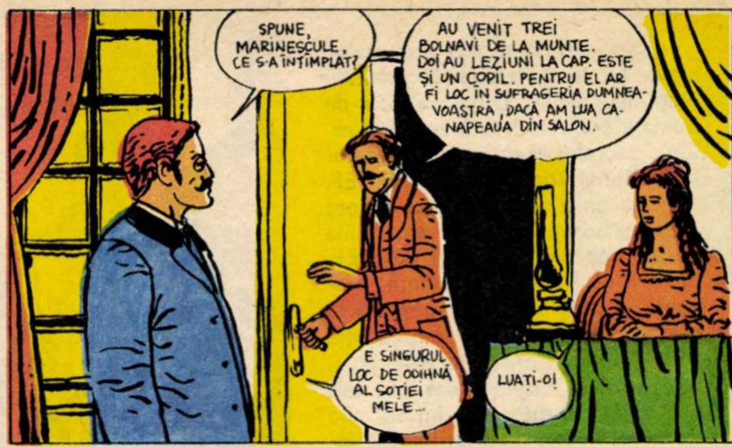
SPUNE, MARINESCULE, CE S-A ÎNTÎMPLAT?
AU VENIT TREI BOLNAVI DE LA MUNTE. DOI AU LEZIUNI LA CAP. ESTE ȘI UN COPIL. PENTRU EL AR FI LOC ÎN SUFRAGERIA DUMNEAVOASTRĂ, DACĂ AM LUA CANAPEAUA DIN SALON.
E SINGURUL LOC DE ODIHNĂ AL SOȚIEI MELE...
LUAȚI-O!

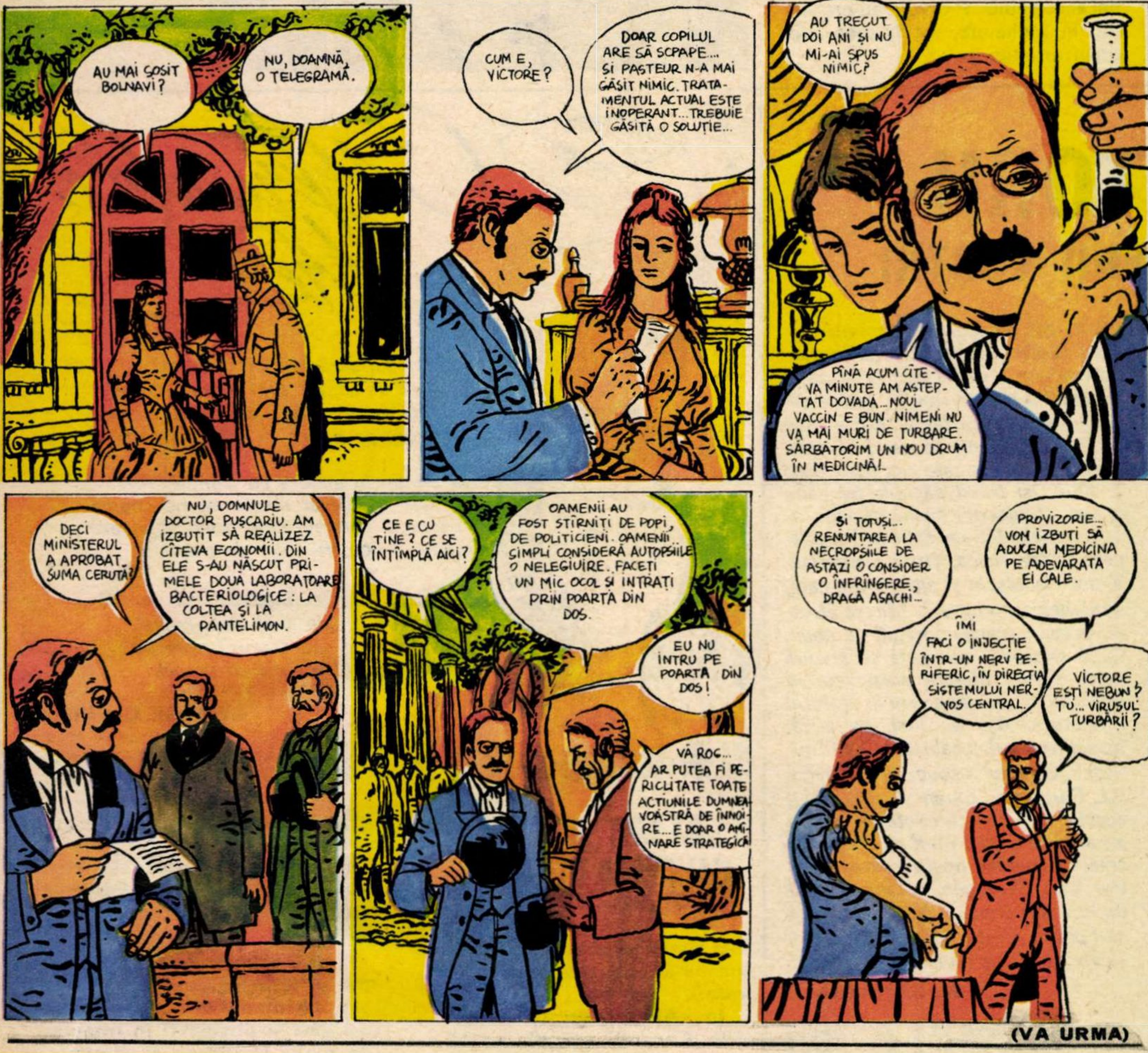
AU MAI SOSIT BOLNAVI?
NU, DOAMNĂ, O TELEGRAMĂ.
CUM E, VICTORE?
DOAR COPILUL ARE SĂ SCAPE.... ȘI PASTEUR N-A MAI GĂSIT NIMIC. TRATAMENTUL ACTUAL ESTE INOPERANT... TREBUIE GĂSITĂ O SOLUȚIE...
AU TRECUT DOI ANI ȘI NU MI-AI SPUS NIMIC?
PÎNĂ ACUM CÎTEVA MINUTE AM AȘTEPTAT DOVADA... NOUL VACCIN E BUN. NIMENI NU VA MAI MURI DE TURBARE. SĂRBĂTORIM UN NOU DRUM ÎN MEDICINĂ!
DECI MINISTERUL A APROBAT SUMA CERUTĂ?
NU, DOMNULE DOCTOR PUȘCARIU. AM IZBUTIT SĂ REALIZEZ CÎTEVA ECONOMII. DIN ELE S-AU NĂSCUT PRIMELE DOUĂ LABORATOARE BACTERIOLOGICE: LA COLȚEA ȘI LA PANTELIMON.
CE E CU TINE? CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI?
OAMENII AU FOST STÎRNIȚI DE POPI, DE POLITICIENI. OAMENII SIMPLI CONSIDERĂ AUTOPSIILE O NELEGIUIRE. FACEȚI UN MIC OCOL ȘI INTRAȚI PRIN POARTA DIN DOS.
EU NU INTRU PE POARTA DIN DOS!
VĂ ROG... AR PUTEA FI PERICLITATE TOATE ACȚIUNILE DUMNEAVOASTRĂ DE ÎNNOIRE... E DOAR O AMÎNARE STRATEGICĂ
ȘI TOTUȘI... RENUNȚAREA LA NECROPSIILE DE ASTĂZI O CONSIDER O ÎNFRÎNGERE, DRAGĂ ASACHI...
PROVIZORIE... VOM IZBUTI SĂ ADUCEM MEDICINA PE ADEVĂRATA EI CALE.
ÎMI FACI O INJECȚIE ÎNTR-UN NERV PERIFERIC, ÎN DIRECȚIA SISTEMULUI NERVOS CENTRAL.
VICTORE, EȘTI NEBUN? TU... VIRUSUL TURBĂRII?

(VA URMA)

tribuna CITITORULUI

În numărul de azi, veți face cunoștință cu două «situații» pline de farmec, dar și de gîndire pionierească. Să dăm glas întîiului venit:

Dragă redacție,

Vă scriu cu emoție cîteva cuvinte prin care aș vrea să-mi dau în vileag un gînd ce l-am mărturisit și colegilor mei de clasă. De la bun început vreau să vă spun că nu mă consider o somitate în materie de... invenții, dar... Există un «dar»... Mi-am imaginat UN SUBMARIN MAI UȘOR DECÎT APA OCEANELOR pe care-l lansez deocamdată în «Cutezătorii». Submarinul meu e tras în imersiune de o elice inferioară și manevrat orizontal cu motoare secundare. Un cîmp electric îndepărtează viețățile care ar putea bloca elicele. Scafandrii pot ieși la adîncimi mici, creîndu-se o ușoară suprapresiune ce împiedică apa să intre. În caz de pană de curent sau de motor, fiind mai ușor decît apa, submarinul meu revine la suprafață. Avînd dimensiuni foarte mici (încape într-o sferă cu diametrul de 3m) poate fi purtat pe orice navă, chiar și pe hidroavioane! Legătura cu «Nava-Bază» se poate face prin emiterea unor ultrasunete de înaltă frecvență (35 000 semnale pe secundă sau prin telefonie ultrasonică)».

MARIUS BOGA
clasa a VII-a,
Baia Mare

Pînă cînd părerile voastre (ale cititorilor) vor fi transmise redacției noastre, îl felicităm pe Marius pentru ingeniozitate și-l rugăm dacă, între timp, a efectuat îmbunătățiri submarinului său, să le transmită urgent rubricii noastre.

Și-acum, o altă scrisoare:

Dragi prieteni,

Dintr-o discuție purtată la noi în grupă, a reieșit că baletul este chiar o meserie, un sport, dar puțin mai muncitor; poate de-aceea cînd el devine, în viață, o vocație cu adevărat, e atît de plin de farmec. Aș putea spune că farmecul de a fi electrician sau furnalist, țesătoare sau pilot este la fel de mare ca în cazul cînd ești balerin. Vreau să vă spun că am cunoscut fete și băieți care, în timp ce frecventau o școală tehnică sau deveneau muncitori în întreprinderile din cartierul meu, erau și dansatori, făceau balet. Și totuși... această preocupare e nebăgată în seamă, uneori. De ce? Și pînă cînd? Eu cred că vine un timp cînd va trebui să ne educăm emoțiile în ritmurile științei în egală măsură cu cele ale frumuseții; așa încît din atelierul uzinal sau școlar, pînă la sala de gimnastică nu-s distanțe prea mari.

MARILENA CEGHI
clasa a VII-a,
Liceul de artă
«Mihail Eminescu»,
București

De altfel, dacă Marilena ar vizita numai una din casele pionierilor și șoimilor patriei din Capitală sau din țară, ar fi înconjurată imediat de prieteni la fel de îndrăgostiți ca și ea de știință, de muncă, și de... balet. Noi o felicităm pentru felul în care știe să-și valorifice atît aptitudinile științifice cît și pe cele artistice, sportive, și-i dorim succes.

În încheiere, îi aducem mulțumiri pionierului **Cosmin Decun** de la Școala generală nr. 24, Timișoara, pentru aprecierile frumoase referitoare la revista noastră și-i promitem că, în limita timpului disponibil, o să răspundem invitației sale de-a vizita școala în care învață.

ION CRÎNGULEANU

UN MILION DE PRIETENI

Liniște, vă rog! S-au adus lucrările scrise la matematică.

Note foarte bune, note acceptabile, note slabe.

Cam multe, notele slabe...

Ce ar fi trebuit să facă elevii cu note slabe? Ar fi trebuit, evident, să pună mîna pe carte cu mai multă tragere de inimă. Poate că au și făcut-o.

Tabloul întîmplării nu este însă complet...

Alina Silvia Ghiță din Galați, str. Constantin Brâncoveanu nr. 21, în clasa căreia a avut loc o «dispută», ne povestește:

«Îmi îngădui să spun că există părinți care, din prea multă dragoste și din prea puțină chibzuială față de copiii lor, greșesc foarte mult punînd sub semnul îndoielii nivelul de pregătire al tovarășei profesoare. Normal ar fi să se gîndească întîi cît de harnici sînt copiii lor. E adevărat că la lucrarea scrisă s-au luat note slabe, dar au fost și destule note bune. Eu sufăr văzînd că părinții nu-și cunosc copiii și că nu o stimează pe tovarășa profesoară, tiindcă n-a pus numai note foarte bune. Dînșii ar trebui să-și dea seama că sîntem destul de mari pentru a ne rezolva singuri problemele muncii la învățătură, așa cum dînșii își rezolvă singuri problemele de producție. Unde mai este personalitatea elevului, cum va acționa mîine cînd va fi el însuși om în toată firea?»

Alina Silvia Ghiță e o veche și sensibilă corespondentă a noastră. Alina Silvia Ghiță știe din proprie experiență cît este de necesar să crești în spiritul muncii și nu al cîrcotelii. Tatăl nu mai locuiește cu familia încă de la nașterea Alinei, și Alina a trebuit să îndure necazurile acestei situații. Poate că tocmai de aceea este ceva mai matură decît alți copii de vîrsta ei. Poate că tocmai de aceea este și ceva mai aspră în unele privințe. Poate că tocmai de aceea nu suportă să vadă cum vina unuia este dată pe seama altuia.

Să sperăm că și colegii Alinei, părinții lor și, firește, tovarășii profesori vor înțelege — chiar dacă nu toți vor fi de acord cu ea — cît de sincer și afectuos bate inima acestei fete pentru fiecare dintre ei.

Pe curînd, prieteni.

Ovidiu ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

POLAR II

Schiță de EMILIA CĂLDĂRARU

Bătea un vînt năbădăios, care gonise lumea din piațetă — de altfel nu mai era mare lucru de văzut aici, după ce «Tîrgul de toamnă» se încheiase, doar cîteva gherete cu dulciuri și jucării prăfuite și baraca de tras la tir, unde tocmai zăboveam noi doi, eu și Liviu. Trăgeam de zor, doborîsem și lebăda, și iepurele, și vînătorul, și ursul polar, dar ne ambiționasem să obținem «recordul absolut» și poate chiar am fi reușit dacă lui Liviu nu i-ar fi venit în minte una dintre neașteptatele sale «asociații de idei».

— Apropo, Marcele, îmi spuse, am citit recent că pe undeva, prin Tibet, s-ar fi dat din nou de urma lui Yeti, omul zăpezilor.

— Și ce-i cu asta?

— Mai nimic. Așa... Ce-ar fi să ne luăm tălpășița?

— Dacă te-ai plictisit...

— Nu, dar cred că acuma, în sfîrșit, am putea să...

— Ce-i, nu cumva... ai găsit?

— Yeti îți place? După mine e exact ce ne trebuie.

— Yeti? Să mă mai gîndesc. Yeti...

— Apropo, pîn' te mai gîndești, eu dau o fugă în colțul străzii, la Chimicale, să iau vopsea. Aurie, ce zici?

— Poate argintie.

— Argintie, sigur, mai în ton cu zăpezile...

Va să zică: Yeti. Nu e rău, nu e rău deloc. Oricum, după ce am tot vînturat atîtea variante, ar fi cazul să ne decidem. Poimîine e ultimul termen, «omul nostru» trebuie predat. Doar n-o să intre în concurs fără un nume.

— Hei, am strigat pe urma lui Liviu. Să știi că am plăcuța în buzunar. Dacă aduci și o pensulă putem s-o scriem imediat. Te aștept pe bancă în părculeț.

Știam că așa o să fie: s-a oprit descumpănit în ușa magazinului și abia după ce i-am arătat plăcuța, sclipind albăstriu într-o rază de soare mi-a făcut semnul acela al nostru, cu degetul pus pe umăr, adică: «Ești formidabil, amice!»

Păstrasem plăcuța un an întreg, un an întreg mă gîndisem la momentul cînd voi putea să o scot la iveală. Era tot ce putusem salva din robotul pe care Liviu îl pregătise pentru concurs, anul trecut. Fusesem și eu în juriul care-i respinsese lucrarea, și am avut proasta inspirație să merg la el acasă și să încerc să-i explic. Voiam, mai ales, să-i spun că, deși avusese ghinionul unui rateu, mie de fapt «Polar, robot multi-funcțional la temperaturi joase» — cum își explicase el lucrarea — mi se păruse o idee foarte interesantă și dacă ar relua-o și dacă ar veni cu o documentație mai bună... N-am făcut decît să torn gaz peste foc. În cîteva clipe Polar era bucăți-bucățele. Nu știu dacă am avut atunci vreun gînd anume, fapt e că m-am pomenit strecurînd în buzunar, pe neobservate, plăcuța albăstrie, care fusese fixată pe pieptul bombat al omulețului de metal.

Și totuși, ne-am împrietenit. Cum s-a întîmplat nu prea mai știu. Cînd ne-am dat seama de asta cred că eram prieteni de mult, ni se părea absolut firesc să ne întoarcem de la școală împreună, să ne burdușim buzunarele cu castanele căzute pe alee, să bem citronadă la cofetăria din piațetă, să sporovăim cîte-n lună și-n stele. E de tot hazul cum îi lunecă lui mintea de la una la alta! «Apropo, știi ce voiam să-ți spun?» și gata, aveam iar ceva de discutat. Cu veșnicile lui «asociații de idei» discuțiile noastre parcă sar mereu ca veverițele, din copac în copac; dar e clar, cu Liviu nu te poți plictisi. N-aș zice că sînt și eu tentat să-l mai iau uneori peste picior, așa cum îl iau ceilalți din clasă, fiindcă «apropourile» lui cad, de-obicei, cu totul aiurea; dar n-o prea fac. S-a întîmplat — și nu odată — să constat că toate «salturile» astea ale lui de la o idee la alta, cu un simplu «apropo de... «nu-s ele chiar așa de lipsite de o logică a lor, cum ar părea la prima impresie. Nu mai departe decît ieri, în timp ce ne povesteam despre ultima carte citită, una despre strălucitele campanii ale cartaginezului Hanibal contra Romei — și ne plăcuse povestea, o turuiam pe întrecute — numai ce-l aud pe Liviu că-mi trîntește un «apropo de...» și începe să-mi zică ceva — închipuiți-vă! — despre... tancuri.

— Hei, da' asta ce mai e? Ne aflăm în antichitate, colega. La porțile Romei... cu Hanibal..., cu elefanții lui... «Hanibal ante portas»...

— Păi, da. Și eu tocmai spuneam că fără elefanții ăștia ai lui n-ar fi făcut nici o scofală, că adică, știi, elefanții erau pe vremea aia cam cum ar fi astăzi tancurile.

Ei da, ăsta-i Liviu! Chiar dacă, uneori, mă scoate din sărite e, orice s-ar spune, «un cap cu fantezie». Nu știu ce-o fi înțelegînd el cînd spune: «ăsta-i Marcel!» Poate că-l scot și eu, uneri din sărite, ba e chiar sigur, mi-a și spus-o duminica trecută, cînd i-am pus în față planșa recorectată a robotului nostru, cu toate calculele puse la punct și cu formula chimică a amestecului lichid pentru funcționarea la temperaturi joase. Eram foarte mîndru de documentația pe care o realizasem — știam că acum ne putem prezenta și la sesiunea de comunicări de la Casa pionierilor și șoimilor patriei — iar el de colo: «Phiii, mă ia cu amețeală! Cum pot unii să le facă pe toate așa după tipic?» Știam că e și un dram de invidie în spusele lui. Pentru că el nu e în stare de o treabă așezată, meticuloasă, dusă pînă la capăt. Nu ascund că și eu îl invidiez atunci cînd scapără de idei. Acum robotul e gata. Ce a ieșit... vom vedea la concurs. Deocamdată, la atelier, profesorul nostru e încîntat. A și găsit pentru robot aplicații practice — în iernile lungi și aspre ale zonelor noastre alpine. Mai mult chiar, ne-a și sugerat să-l numim: Alpin. Asta fiindcă Liviu refuză să-și mai aducă aminte cum că ar fi existat cîndva Polar. Dar eu știu că nu l-a uitat. De aceea cred, la noua denumire propusă de profesor a avut obiecții, a bombănit: «Alpin e un nume care-i limitează aria de funcționalitate». Profesorul l-a înțeles. Între noi, însă, ne-am înțeles mai greu: toate sugestiile venite dintr-o parte sau alta au căzut. Așa că, de cîte ori dădeam în buzunar peste plăcuța albastră pe care o păstrasem acolo aproape un an, simțeam că parcă m-ar frige. Pînă la concurs ne mai rămăsese doar o săptămînă și robotul nostru nu-și găsise identitatea. Asta, pînă adineaori: Yeti! Însă eu știam că nu era convins. Gîndul lui rămînea tot la Polar, deși acum aproape turuia: «Yeti e un nume cum nu se poate mai potrivit. Yeti! Parcă de cînd lumea îl cheamă așa pe omulețul nostru. E făcut să umble și să robotească pe geruri și zăpezi. Dacă-l privești așa, cîteva minute, începe să ți se pară că-i simți aburul răsuflării, de parcă și-a dobîndit viața sa proprie». Îl ascultam, dădeam din cap, dar tot nu-l credeam. Pentru că, sincer să fiu, nu l-am crezut niciodată pe Liviu. Nici cînd a declarat sus și tare că «Polar și-a meritat soarta», «că e ceva de care nici că-i pasă și de care nici că mai vrea să-și aducă aminte». Nu, nu l-am crezut. De aceea am și păstrat plăcuța; și fiindcă mi-e clar că, de fapt, robotul nu e altceva decît o continuare a lui Polar; și fiindcă nu m-am îndoit niciodată că Liviu va fi fericit să afle că am crezut asta din prima clipă în care ne-am apucat să lucrăm împreună.

— Ei, cum facem? mă întreabă Liviu, punînd pe bancă, alături de mine, cutia cu vopsea și pensula.

Îi întind plăcuța. O ia între palme, clătinînd din cap cu o ascunsă mirare:

— Ce chestie, frate, ce chestie! repetă el, căutînd să-mi prindă privirea. Apropo, veneam încoace și mă gîndeam să-ți spun...

— Cum facem? Păi, cum să facem? Simplu. Întoarcem plăcuța pe partea cealaltă și scriem: Polar II. Și după ce se zvîntă olecuță, mergem și-o prindem la locul ei.

Liviu a rămas cîteva clipe tăcut, cu fruntea plecată. Apoi tot fără să ridice fruntea a întrebat: — Deci, nu-ți place să-i zicem Yeti?

Am spus: — Nu.

După cîteva clipe de tăcere, stăpînindu-și cu greu bucuria, a întrebat:

— Și-atunci, scrii tu sau scriu eu?

— Nu vezi că ți-am și desfăcut cutia?

Scrise Polar II și trase dedesubt o lungă linie ornamentală.

— Fii atent, Marcele, mi se pare mie sau a început să ningă?! A început... Ia te uită... prima ninsoare! rîde Liviu.

— O fi... apropo de Polar II.

— Apropo de... a, apropo, chiar voiam să-ți spun: ieri, tata s-a întors de la Tușnad. A fost la băi și-mi povestea despre izvoarele alea fierbinți de pe acolo — știi, mofete le spune — și povestea tata că...

Izvoare fierbinți?! Lui Liviu iar îi bîzîie în cap o idee. Poate că a și uitat de Polar II... Apropo de prima ninsoare... Ia te uită cum ni se mai topesc pe nas și cum ni se mai încurcă în păr fulgii ăștia! De parcă ar tot foșni și ne-ar tot șopti: Polar II, Polar II, Polar II.

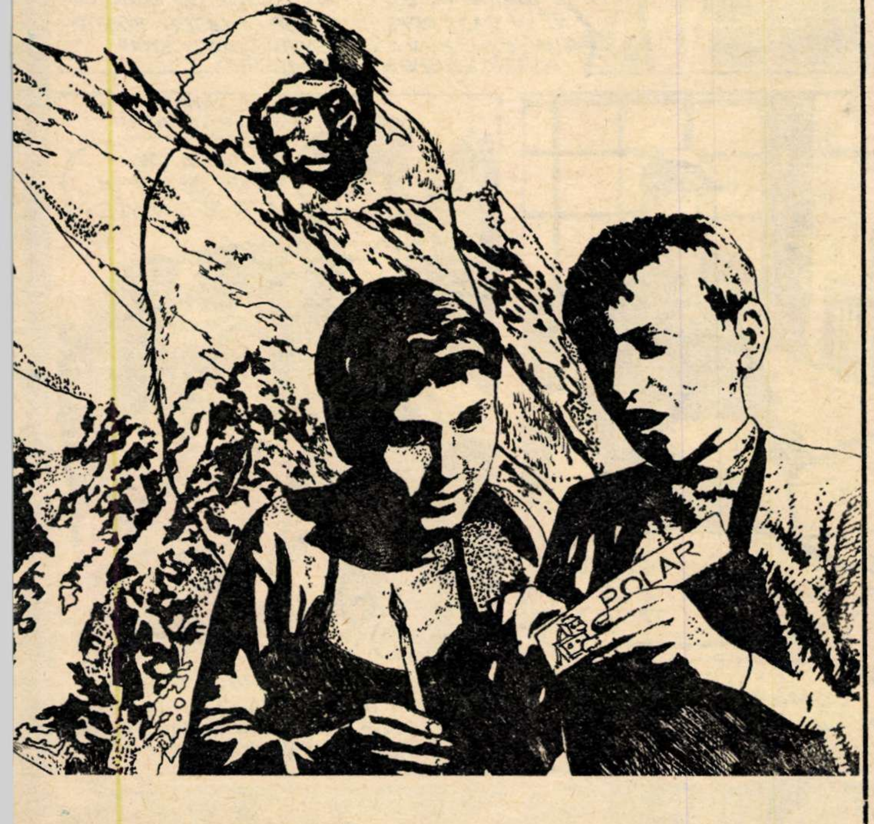

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

URIAȘA PUTERE

9

Scenariu: ILIE TĂNĂSACHE
Desen: PUIU MANU

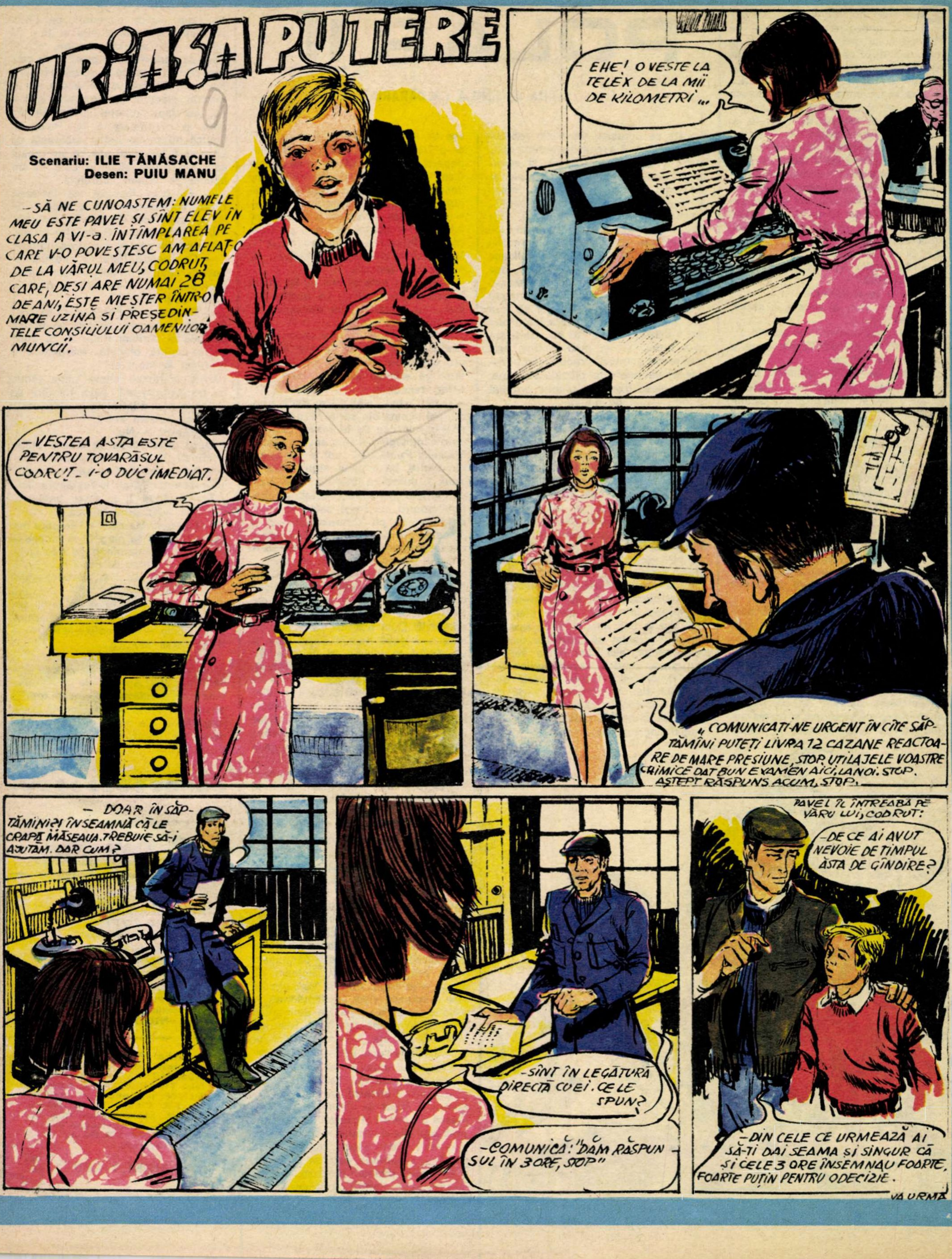
–SĂ NE CUNOAȘTEM: NUMELE MEU ESTE PAVEL ȘI SÎNT ELEV ÎN CLASA A VI-a. ÎNTÎMPLAREA PE CARE V-O POVESTESC AM AFLAT-O DE LA VĂRUL MEU, CODRUȚ, CARE, DEȘI ARE NUMAI 28 DE ANI, ESTE MEȘTER ÎNTR-O MARE UZINĂ ȘI PREȘEDINTELE CONSILIULUI OAMENILOR MUNCII.
–EHE! O VESTE LA TELEX DE LA MII DE KILOMETRI...
–VESTEA ASTA ESTE PENTRU TOVARĂȘUL CODRUȚ – I-O DUC IMEDIAT.
„COMUNICAȚI-NE URGENT ÎN CÎTE SĂPTĂMÎNI PUTEȚI LIVRA 12 CAZANE REACTOARE DE MARE PRESIUNE, STOP. UTILAJELE VOASTRE CHIMICE DAT BUN EXAMEN AICI, LA NOI. STOP. AȘTEPT RĂSPUNS ACUM, STOP.
– DOAR ÎN SĂPTĂMINI?! ÎNSEAMNĂ CĂ LE CRAPĂ MĂSEAUA. TREBUIE SĂ-I AJUTĂM. DAR CUM?
–SÎNT ÎN LEGĂTURĂ DIRECTĂ CU EI. CE LE SPUN?
–COMUNICĂ: „DĂM RĂSPUNSUL ÎN 3 ORE, STOP"
PAVEL ÎL ÎNTREABĂ PE VĂRU LUI, CODRUȚ:
–DE CE AI AVUT NEVOIE DE TIMPUL ĂSTA DE GÎNDIRE?
–DIN CELE CE URMEAZĂ AI SĂ-ȚI DAI SEAMA ȘI SINGUR CĂ ȘI CELE 3 ORE ÎNSEMNAU FOARTE, FOARTE PUȚIN PENTRU O DECIZIE.
VA URMA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
46
47
Cutezătorii
JOI, 15 NOIEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 634)
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

FIERBINTE OMAGIU PIONIERESC CELUI DE AL XII-LEA CONGRES AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN!

Oameni minunați pentru viitorul comunist al patriei: generația de pionieri «Al XII-lea Congres al P.C.R.»

CONGRESUL XII PCR

VIITORUL COMUNIST AL ȚĂRII

Am citit cu toții, vîrstnici și mai puțin vîrstnici, proiectele de documente ale Congresului al XII-lea al partidului, eveniment situat, prin importanța deciziilor pe care urmează să le ia, pe un loc de vîrf al istoriei noastre contemporane. Ne putem imagina momentul acela de supremă importanță, în care reprezentanții comuniștilor țării vor dezbate și hotărî viitorul comunist al țării, ca pe o terasă fixată undeva pe culmea Carpaților. Urcușul, calea străbătută pînă acolo înseamnă drumul străbătut de noi înșine în anii ce s-au scurs de la intrarea țării în zodia cea nouă, în unghiul de lumină socialist. Ce reprezintă acest drum? Cît măsoară el? Noi, cei mai în vîrstă, v-am putea povesti atîtea, punînd alături de imaginile doar de noi știute, ale trecutului, tabloul panoramic al realităților de azi. Am putea desprinde, împreună, învățăminte numeroase. Oricum, este bine să știți că forța industrială a țării este în acest an de 42 de ori mai mare decît în 1938, că agricultura produce de 3,5 ori mai mult decît în 1950. Față de același an 1950, retribuția medie reală a crescut de peste 4 ori, iar veniturile medii pe o familie, din fondurile sociale de consum, de 14 ori.

Să ne întoarcem gîndurile la acel loc de pornire avîntată spre viitor și să scrutăm împreună teritoriul atît de întins, de fermecător al zilei de mîine. Ce ne rezervă el — mie, nouă celor mari, dar mai cu seamă vouă, celor aflați acum la vîrsta uniformei școlare și a cravatei roșii cu tricolor?

Cincinalul viitor, ale cărui proiecte se plămădesc chiar în aceste zile în retortele binefăcătoare ale dezbaterii publice, garantează un cadru de civilizație superioară, un stadiu mai avansat pe scara progresului multilateral al țării, de care toți cetățenii ei, vîrstnici sau tineri, să se poată bucura. Vom putea constata, la sfîrșitul cincinalului 1981—1985, o și mai mare omogenizare a județelor, pe seama politicii de dezvoltare economico-socială echilibrată a tuturor zonelor țării, de sistematizare a tuturor localităților. În cincinalul viitor vor deveni orașe agro-industriale alte 140 de centre comunale.

Unde vor duce ritmurile înalte asigurate dezvoltării industriei și agriculturii, cercetării științifice, modernizării învățămîntului, tuturor sectoarelor vieții economico-sociale? În mod firesc, pe acești stîlpi de mare rezistență, va crește continuu nivelul de trai al tuturor. Muncind mai mult, mai eficient, mai bine, fiecare dintre noi va primi o retribuție mai mare. Pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit vor fi construite de către stat 1 100 000 apartamente așa cum pentru lărgirea sistemului de educație preșcolară se vor construi 100 000 locuri în grădinițe, astfel încît să poată cuprinde pe toți copiii de vîrstă preșcolară.

Sînt cîteva repere din multele pe care, cu generozitate, proiectele de documente ale Congresului al XII-lea ni le așază în fața ochilor și în inimi. Dintre acestea, se detașează cu limpezime o prevedere de mare însemnătate pentru noi toți, dar cu deosebire pentru adolescenții de azi. Numai în cursul cincinalului următor se asigură formarea profesională a unui număr de 1 700 000 muncitori calificați și 300 000 tehnicieni, maiștri, ingineri și alte cadre de specialitate. Rețineți, așadar: două milioane de noi locuri de muncă vă așteaptă! Iată îndemnul cel mai convingător pentru a învăța cu tragere de inimă, pentru a vă însuși cît mai mult din bagajul enorm de cunoștințe acumulat de omenire. Iată demonstrația convingătoare a grijii pe care societatea o are pentru viitorul tuturor cetățenilor, pentru prosperitatea și bunăstarea lor. Unii dintre voi vor îmbrățișa fără doar și poate meserii vechi, de la începuturile industriei moderne. Alții se vor îndrepta spre profesiile de ultimă oră, aduse cu sine de dezvoltarea accelerată a științei și tehnicii. Indiferent de numele și de locul îndeletnicirilor profesionale, mai presus de orice rămîne certitudinea de a te ști util societății, de a-i întoarce sub forma priceperii și hărniciei tale ceea ce la rîndu-i ți-a oferit pînă atunci.

Prevederea este adevăratul curaj, spune o vorbă înțeleaptă, ajunsă la noi din adîncuri de vreme. Citind și tălmăcind proiectele de documente ce vor fi înaintate spre aprobare Congresului al XII-lea, mi se pare că avem sub ochi un nou exemplu de mare virtuozitate a curajului, propriu partidului, secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Curajul de a prevedea, cu limpezime, drumul spre progres și bunăstare al nostru, al tuturor. Chezășia sigură a succesului este conținută în dorința fierbinte exprimată de toți comuniștii din România, de întregul popor ca la cel de al XII-lea Congres tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în înalta funcție de secretar general al partidului.

Trăim zile istorice, de rodnic avînt al patriei noastre spre cele mai înalte culmi ale prosperității și civilizației. Cel mai frumos omagiu pe care îl putem aduce celui de al XII-lea Congres sînt înseși rezultatele muncii zilnice a fiecăruia dintre noi.

Neagu UDROIU

RAPORT PIONIERESC LA CEL DE AL XII-LEA CONGRES AL PARTIDULUI

Istoricului eveniment din viața partidului, a întregului nostru popor — marelui forum al comuniștilor — toți purtătorii cravatei roșii cu tricolor îi dedică un bogat bilanț de realizări pe care-l aduc ca omagiu celui de al XII-lea Congres. În bogatul și strălucitorul raport al faptelor de învățătură și muncă, copiii țării înscriu frumoase rezultate concretizate prin note bune și foarte bune, milioane de ore de muncă harnică, numeroase activități politico-educative. Acționînd sub genericul **«Fiecare pionier, o faptă de muncă pentru înflorirea patriei»** *ei au depus o entuziastă și susținută activitate în vederea îndeplinirii și depășirii angajamentelor asumate încă la începutul acestui an. La construcția multora dintre edificiile școlare, atelierele, bazele sportive date în folosință în acest an ca și în munca pe ogoarele patriei au dat un prețios ajutor.*

Pionieria este mîndră că în zilele premergătoare marelui forum al comuniștilor, organizația și-a îmbogățit rîndurile cu noi membri care poartă cu cinste numele de **«Generația celui de al XII-lea Congres al P.C.R.»**, *iar cei mai buni pionieri ai claselor a V-a au trăit bucuria de a semna tot acum* **«Legămîntul pionierului»**. *Din marele raport al faptelor frumoase pe care pionierii le-au înscris în aceste zile vă prezentăm cîteva:*

● **«Faptele noastre pionierești — celui de al XII-lea Congres».** *Sub acest generic numeroase unități din județul Timiș raportează importante depășiri ale angajamentului de muncă patriotică: din municipiul Timișoara, Școala generală nr. 21 (130%); Școala generală nr. 22 (120%); Școala generală nr. 16 (110%) precum și Școlile generale nr. 12, 24, 26 (105%); Școala generală nr. 2, Jimbolia (120%); Școala generală nr. 3, Lugoj și Școala generală Sînnicolaul Mare (105%). Mențiuni cu totul speciale pentru hărnicia pionierilor din localitățile Topolovățul Mare (216%), Știuca, Criciova și Jamul Mare (200%).*

● *În satul* **Glodenii Gîndului, județul Iași**, *a fost dată în folosință, în cinstea celui de al XII-lea Congres al partidului, o nouă școală cu 12 săli de clasă. La lucrările de finisare și înfrumusețare a construcției toți pionierii din localitate au contribuit cu toată priceperea și hărnicia lor, pentru a putea intra cît mai curînd în casă nouă. Asemeni lor și purtătorii cravatei roșii cu tricolor din comuna* **Plugari** *sărbătoresc marele forum al comuniștilor cu noi fapte ce ilustrează spiritul gospodăresc, dragostea pentru locurile natale. Datorită unei munci susținute, pe malurile Meletinului a prins contur noul parc al pionierilor din Borosoaia — un succes și o realizare pe care pionierii de aici le dedică celui de al XII-lea Congres al partidului.*

● *Muncitorii de la Exploatarea minieră* **Leșul Ursului, județul Suceava** *au avut în aceste zile o plăcută surpriză. În mijlocul lor au sosit prietenii cu cravată de pionier de la* **Școala generală din Ostra**, *dornici de a cunoaște faptele de muncă ale comuniștilor din această unitate.*

● *La Școala generală nr. 6 din municipiul Brăila s-a desfășurat recent o interesantă vizionare de filme documentare la care au participat toți pionierii din municipiu. Printre filmele prezentate s-a aflat și cel intitulat «Mulțumim din inimă partidului» — realizare a pionierilor cineaști din județ.*

Gînduri de pionier

Venim în muncă şi în cînt
Să ne urmăm cu dragoste părinţii,
Să preamărim acest străvechi pămînt
Cu dăruirea inimii şi-a minţii.

Sîntem izvor de gînd şi fapte noi
Şi omenia ni-e o floare dragă,
Căci ne-am născut în leagăn de eroi
Şi-avem în inimi un Partid şi-o Ţară.

Voinţa noastră liberă-nflorească
Acum, în anul Marelui Congres.
Cînd spunem:
ROMÂNIA SĂ TRĂIASCĂ!
Noi spunem:
CEAUŞESCU REALES!

Mugur COZMEI
clasa a V-a, Suceava

Zi sărbătorească, zi a primirii în rîndurile Organizaţiei Pionierilor. In imagine: noii purtători ai cravatei roşii cu tricolor sînt elevii clasei a II-a B, Şcoala generală nr. 198, Bucureşti.

Legămînt pionieresc în faţa istoriei

În viaţa oricărui purtător al cravatei roşii cu tricolor, rostirea şi semnarea Legămîntului pionierului constituie un moment de seamă, care adînceşte profund sentimentul responsabilităţii pionereşti. În aceste zile, solemnitatea semnării Legămîntului **are loc în toate unităţile de pionieri,în cinstea celui de al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român.** Evenimentul excepţional, în zile de emoţionante rezonanţe sărbătoreşti,a avut loc şi la Şcoala generală nr. 2 din municipiul Rîmnicu-Vîlcea. O şcoală care în conştiinţa copiilor îşi are istoria ei grăitoare: şcoala s-a înfiinţat într-un cartier înălţat în anii socialismului, cartierul «Traian» — născut ca rezultat al dezvoltării industriale a municipiului. Părinţii copiilor din această şcoală muncesc la combinatul de prelucrare a lemnului şi pe platforma chimică. Cum cresc pionierii, alături de părinţii lor, cum împărtăşesc prezentul efervescent, memoria trecutului de luptă şi elanul pasului spre viitor? Fireşte, mai întîi de toate prin fapte, prin roadele ce le obţin la învăţătură, în muncă, în întreaga lor activitate pionierească. Ei au realizat o promovabilitate la învăţătură de peste nouăzeci şi nouă la sută şi o frecvenţă foarte bună. S-au remarcat cu deosebire pionierii din detaşamentele claselor a V-a, de pildă, cei din clasa a V-a C, care printre trofeele activităţii lor deţin îndeplinirea pînă la 15 iunie a.c. a angajamentului anual de muncă patriotică şi depăşirea lui, pe parcurs, în procente mereu progresive. Într-un asemenea colectiv a avut loc, de curînd, solemnitatea deosebită a rostirii şi semnării Legămîntului pionierului. Momentul semnării Legămîntului a polarizat toate străduinţele şi avîntul pionieresc ale acestui detaşament. Cu acest prilej, au fost organizate acţiuni cu profunde implicaţii: **«Eroi au fost, eroi sînt încă»**, **«Omagiul pionierilor»**, montajul literar-muzical intitulat «**Cinste eroilor**», dezbateri sub genericul **«La ora bilanţului rodnic»**, vizite în întreprinderi industriale vîlcene, întîlniri cu comuniştii, muncitori fruntaşi, activişti, drumeţii şi excursii în locuri memorabile în istoria şi pe harta patriei. Aceste acţiuni şi altele desfăşurate de-a lungul celor cîţiva ani de pionierie, acum, astăzi, prin activitatea de pregătire şi solemnitatea semnării Legămîntului, sînt deschizătoare de orizonturi şi mai largi, şi mai ferm conturate.

Pionierii Cristian Jianu, Cristian Apostu, Liliana Brînzan, Ştefania Spinciu, Lavinia Puiu, Corina Udrescu, Nicoleta Dărîndău, Sorin Chelcea, Daniela Ionescu. Viorel Cismaru — sînt cei mai buni dintre cei mai buni în detaşament. Ei învaţă excelent — numai note maxime în catalog, muncesc neprecupeţit, fiind foarte harnici şi inimoşi, respectînd întrutotul disciplina de organizaţie.

Aceşti demni purtători ai cravatei roşii cu tricolor — a căror emoţionantă bucurie a fost împărtăşită de profesori, părinţi şi comandanţi-instructori — şi-au făcut un bilanţ al activităţii lor de pînă acum, propunîndu-şi paşi şi mai eficienţi în viitor. «Să am mai multă stăpînire de sine de-acum înainte...», spune Cristian — care este foarte activ, dar uneori cam nerăbdător. «Să fie relaţii şi mai colegiale în clasa noastră între fete şi băieţi», gîndeşte Sorin. «Marilena să se îndrepte şi mai mult la matematică» doreşte grijulie Daniela. «Să folosim mai intens mijloacele de care dispunem în laboratoare şi ateliere, şi în acelaşi timp să le îngrijim, să le îmbogăţim», spune Viorel. Cu toţii au avut gînduri şi pentru ei înşişi,dar şi pentru colegii lor, pentru detaşament, pentru întreaga unitate.

Să-i felicităm deci pe pionierii care în întreaga ţară, cinstind cel de al XII-lea Congres al partidului, rostesc şi semnează emoţionantele cuvinte ale Legămîntului pionierului, un adevărat legămînt în faţa istoriei noastre trecute, prezente şi viitoare: **«Voi învăţa şi voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele»**.

M. MICU

CONGRESUL XII PCR

DIALOG CU PIONIERII DESPRE CARTEA DE ONOARE A MUNCII

Omul care se află în fața noastră și le vorbește pionierilor despre uzina în care lucrează este de o tinerețe uimitoare. Și totuși lucrează de aproape 35 de ani la Întreprinderea de utilaj petrolier «1 Mai» din Ploiești, unde acum conduce atelierul de montaj cu peste 1 000 de oameni. Numele său este Ion Vasilescu, muncitor de înaltă calificare, cunoscut în întreaga uzină pentru inițiativele sale, pentru spiritul său novator, pentru participarea activă la toate problemele întreprinderii, un comunist iubit pentru omenia sa, pentru grija ce o poartă celor tineri care fac primii pași în uzină. De aceea, pe el l-au ales, pe drept cuvînt, tovarășii săi, delegat la înaltul forum al comuniștilor: cel de al XII-lea Congres al P.C.R.

Pionierii de la Școala generală nr. 1 care s-au aflat în aceste zile în vizită la marea întreprindere prahoveană au dorit să-l cunoască pe maistrul Ion Vasilescu,

— Cînd ați început munca în uzină? începe dialogul pioniera Iolanda Matei.

— Am venit ca ucenic, aici, la noi, cînd aveam 15 ani, îndată după 23 August 1944. M-a adus tata care era cazangiu. Și mama era muncitoare. Întreaga uzină era un fel de atelier pe care-l străbăteam de la un capăt la altul în cîteva minute. Ca să vă faceți o idee cum s-a schimbat uzina, vă spun că astăzi îți sînt necesare cîteva ore ca să străbați — fără a te opri — modernele noastre hale. Lucrează în uzină și soția mea, și fiica mea cea mare, care a venit după ce a terminat liceul. Am siguranța că și Adrian, fiul ei, și deci nepotul meu, care-i pionier, va lucra și el în uzina noastră. De pe acum manifestă mult interes.

— Așadar, toată familia.

— Pentru mine uzina este o a doua casă. Totul mă interesează, vreau ca totul să meargă bine.

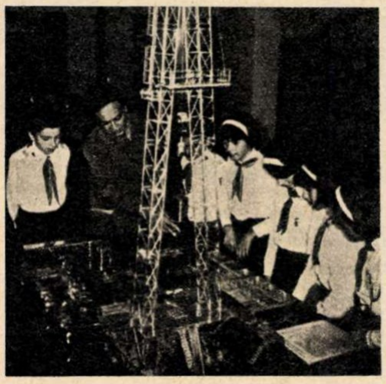

Tot ce avem noi, în familie: casă frumoasă, autoturismul, excursiile pe care ni le permitem, hainele bune sînt rodul muncii noastre și le-am dobîndit treptat, odată cu creșterea uzinei. Cînd mă uit în urmă și compar viața pe care o

duc cu cea a părinților, îmi dau seama ce drum am străbătut.

— Ca delegat, veți raporta chiar despre uzină, despre realizările industriei noastre, nu-i așa? întreabă pionierul Marian Oprea.

— Munca întreprinderii noastre este o părticică din munca țării. Utilajele care ies din întreprinderea noastră poartă marca fabricii în numeroase țări din lume. Nu uitați că sîntem a doua țară din lume în ceea ce privește exportul de utilaj petrolier. Sîntem siguri că la Congres, vorbindu-se despre dezvoltarea în perspectivă a județelor țării, se va vorbi și despre întreprinderea noastră. De altfel, muncitorii de la noi au întîmpinat marele forum al țării, Congresul, cu o producție de vîrf. În plus, pe porțile uzinei, a ieșit în aceste zile un agregat de cimentare de 1 050 atmosfere, premieră nu numai pe țară, ci și în lume. Sînt fericit că în calitatea mea de delegat la Congres îmi voi uni vocea cu cea a milioanelor de comuniști, a tuturor oamenilor muncii care-și exprimă voința ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în fruntea partidului. Gîndirea sa îndrăzneață, experiența sa revoluționară, patriotismul său fierbinte ne dau siguranța că România va înainta cu fermitate spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

Omagiul pionierilor

Sosesc aleșii țării să-și aleagă
Aleși dintre aleși, nucleu central, —
Precum, în străluciri de vis, se leagă,
Armonios, cristal lîngă cristal.

Sosesc din harta și destinul țării
Să hotărască ce e de făcut
Și ce e de visat. Și întrebării
Să-i dea răspunsul cel mai priceput.

Partidul nostru drag își re-nnoiește
Lumina, ca un astru-n zorii ei
Să spună comunist și românește
Gramatica obșteștei epopei.

Și noi, cu ale noastre tricolore
Cravate sîntem la Congres. Și noi!
Salutul nostru sună-n limpezi ore
În fața ne-ntrecuților eroi.

La sfatul muncii și al omeniei,
Ca soli ai viitoarei primăveri,
Muncind, cîntăm Cîntarea României,-
Ai României noastre pionieri!

Al. ANDRIȚOIU

Partidului, la cel de al XII-lea Congres:

ȘTAFETA PIONIEREASCĂ „DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ“

Milioanelor de fapte de muncă însuflețită, cutezătoare, pe care comuniștii, toți oamenii muncii le-au închinat în aceste zile Congresului, li se alătură și faptele, gîndurile de dragoste și recunoștință ale celor mai tineri cetățeni ai patriei — copiii — purtători ai cravatei roșii cu tricolor și șoimi ai patriei. Întreaga activitate desfășurată în aceste zile de milioanele de copii ai țării — pe frontul învățăturii și al muncii patriotice, în amplele acțiuni politico-educative, tehnico-științifice, cultural-artistice și sportive — poartă semnul responsabilei angajări, a dorinței fierbinți de a deveni folositori patriei, de a contribui pe măsura vîrstei marile realizări ale poporului nostru.

În semn de fierbinte omagiu adus Partidului Comunist Român, secretarului său general tovarășul Nicolae Ceaușescu, la cel de al XII-lea Congres, ca expresie a dragostei și recunoștinței față de cei ce le veghează cu părintească grijă copilăria fericită, *cele mai semnificative aspecte ale vieții și preocupărilor celor peste două milioane patru sute de mii de pionieri, alături de cele ale șoimilor patriei au fost înmănuncheate în ștafeta-album* **«De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară».** *Ea sosește acum la București, încărcată cu aurul faptelor pionierești din toate județele patriei. În dimineața zilei de 18 noiembrie, cu o zi înainte de deschiderea lucrărilor marelui forum al comuniștilor, cele cinci albume, în care ultimele pagini au fost înscrise de pionierii județelor Ilfov, Dîmbovița, Ialomița, Prahova și Teleorman, împreună cu albumul ștafetă al pionierilor bucureșteni poposesc la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, spre a fi predate pionierilor și șoimilor patriei care prezintă Mesajul Organizației Pionierilor și al Organizației Șoimii patriei la cel de al XII-lea Congres al partidului.*

În Capitală și în toate județele patriei, desfășurarea ștafetei a constituit entuziaste momente sărbătorești,

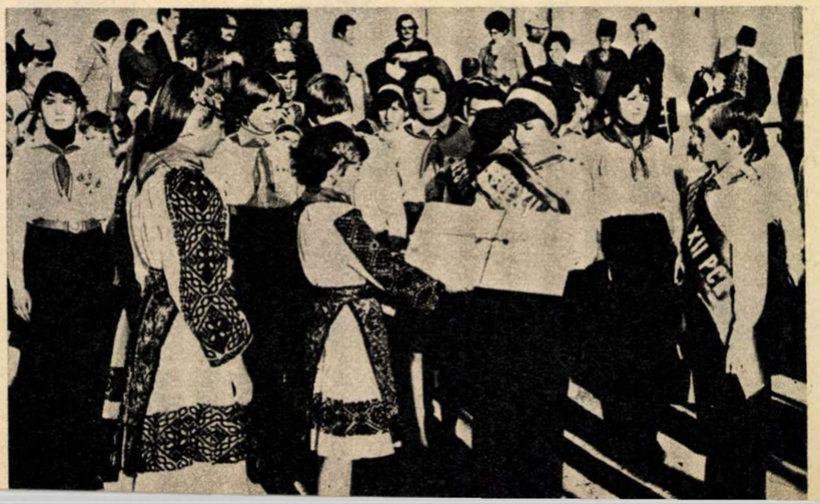

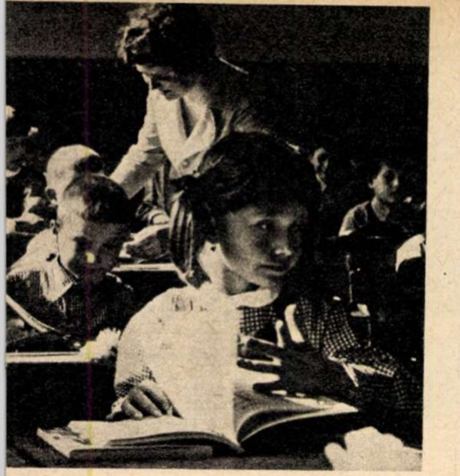

Nota zece - pentru orașul nostru!

Zimnicea de pînă acum cîțiva zeci de ani, istoria sa însemna de fapt, o lungă nemișcare.

Cea mai nouă stradă a orașului de azi se numește Bulevardul Eroilor, construit pe locul fostei străzi «a gării». Exact așa, o stradă întreagă: înțelegînd în primul rînd blocurile care o străjuiesc de-o parte și de alta — în locul uliței de altădată cu casele ei vechi. De dragul bulevardului, deși acum e frig, Adina Pătrașcu și Dana Calapod, care locuiesc de fapt în spatele pieții, se plimbă cu bicicletele pe-aici. De la un etaj răzbate în stradă un exercițiu la vioară. Poate să fie Nicoleta Roșca sau Luminița Mitran sau... Da, e greu de stabilit pentru că mai mulți copii de pe strada asta, membri ai ansamblului de instrumente de la Casa pionierilor și șoimilor patriei și-au cumpărat anul acesta viori noi.

Bucuria e odată mai mare datorită faptului că le-au cumpărat nu de la Alexandria sau de la București ca pînă acum, ci de-aici, de la ei, din Zimnicea, în al cărui centru nou s-a deschis un magazin special cu astfel de produse.

În ultimii ani nici absolvenții claselor a VIII-a nu mai trebuie să plece din oraș. «Este timpul ca orașul Zimnicea,care ani de-a rîndul a dat cadre altor localități, să-și pregătească oameni pentru sine» — ne spune comunistul Florea Balcangiu,de peste 30 ani muncitor în portul Zimnicea.

...Se gîndește desigur omul la cele trei școli generale cărora în anul acesta li s-a adăugat încă una nouă; la cei aproape 3 000 de școlari ai orașului, care după absolvire nu vor mai trebui să plece să-și găsească rostul la Alexandria, Roșiori sau Turnu-Măgurele. Clasele Liceului industrial metalurgic din localitate, cinci la număr pînă anul acesta, au crescut la nouă; în cadrul Școlii generale nr. 2 funcționează începînd tot din acest an, o secție treapta I a Liceului «Rulmentul» din Alexandria. Orașul a cărui industrie s-a rezumat ani de zile la o minusculă «Fabrică de panglici» pregătește darea în funcțiune, lîngă port, a celei de-a doua linii tehnologice a unei mari fabrici de țevi sudate. Tot pe linia spre port se construiește o nouă hală a viitoarei fabrici de zahăr. În viitorul cel mai apropiat, liceul din localitate își va mări capacitatea — și alte licee vor lua ființă spre a pregăti cadre pentru tînăra industrie a orașului.

Băiatul lui, Paulică, pionier fruntaș dintotdeauna, astăzi în clasa a IV-a, a început acest an școlar în școala cea nouă a orașului: Școala generală nr. 1. Ultimii «oaspeți» ai carnetului său de note au fost un zece la Istorie și unul la Limba română. Mulțumit, tatăl a semnat pe îndelete în carnet la rubrica rezervată părinților.

Primăvara va începe cu o școală nouă

Prin anii 1920—30 un savant român, silvicultorul Marin Drăcea, oltean de origine, inițiase primele perdele forestiere de protecție în zona «nisipurilor zburătoare» din Oltenia. În colaborare cu un alt iubitor al pămînturilor românești, agronomul Gh. Ionescu-Sisești, a încercat să găsească soluții pentru a salva de sub nisipuri și a reda săracilor locului cele peste 120 000 ha.

N-a fost chip; guvernul de pe atunci n-avea griji și pentru săraci. Oamenii din Dăbuleni, Bechet, Călărași — azi județul Dolj — alungați de vitregia pămîntului — această stranie sahară oltenească — plecau să muncească prin Banat sau Dobrogea.

Astăzi, din imensa împărăție a nisipurilor de odinioară a mai rămas în stînga Jiului, mai jos de Craiova, o fîșie de 4—5 hectare. N-a rămas ea singură, au lăsat-o oamenii. Au lăsat-o și au înfipt în creasta unei dune înalte un panou mare pe care scrie: parcelă muzeu. Privind-o, își poate da seama oricine — și mai ales un copil — ce miracol s-a săvîrșit aici, astfel încît, pe locurile fostelor nisipuri să apară o imensă grădină înfloritoare. Dar miracolul nu s-a săvîrșit singur — l-au săvîrșit oamenii. Aceeași oameni pe care urgia sărăciei îi alunga odinioară prin alte locuri; ajunși azi stăpîni în casa lor, ajutați de stat, acționînd la înțeleptul îndemn al conducerii partidului, care le-a insuflat încredere, au dovedit că «Se poate!».

În toamna asta ca și în toamnele dinainte, cei peste 2 000 de copii-școlari ai comunei Dăbuleni s-au aflat alături de părinții lor la strîngerea recoltei; pe locurile unde copiii de altădată mînau printre ciulini și vîrtejuri de nisip vacile sterpe ale satului. S-a făcut grîu bun la Dăbuleni, peste 7 000 kg boabe la hectar. Este o cifră trofeu, o cifră memento!

În Dăbuleni există trei școli generale. Există și o casă a pionierilor și șoimilor patriei. Aici, Iulian Dobre dintr-a V-a — Școala generală nr. 2, unitate fruntașă pe județ — se ocupă de radio-electronică. Nu, el n-are temere în legătură cu agonisirea celor trebuincioase traiului, ca odinioară bunicii lui. Va merge la Liceul agroindustrial din satul său, ori poate la Craiova, unde sînt atîtea licee. Va lucra dacă va voi aici: la SMA, la IAS, la Stațiunea experimentală, la fabrica de țevi sudate, la sistemul de irigație. Are unde...

În curînd vin tezele. La Dăbuleni cînd bate Austrul toamna în geamurile școlii, copiii nu mai rămîn cu tocurile ridicate deasupra caietelor, cuprinși de teamă. Vin tezele, vine vacanța, vine iarna, apoi primăvara. Las' să vină. Primăvara lui 80 va începe cu construirea unui nou local de școală.

...Așa-i stă bine primăverii aici, unde prin voința oamenilor pămînturile înseși s-au născut din pămînturi.

reportaje de Ilie TRAIAN

în timpul cărora mii și mii de pionieri au participat la o largă și diversă gamă de manifestări. În municipiul **București,** *la întîlnirea cu tovarășul Marin Antip, veteran al mișcării comuniste și revoluționare, au participat 500 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor din sectoarele 4 și 5. Montajul literar muzical prezentat de cenaclul Casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 3 a purtat genericul scump tuturor copiilor țării: «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară». Spectacolele prezentate sub genericul «Partid iubit, părinte bun», oratoriul «Mamă dulce, Românie», montajul literar-muzical «Memoria acestui pămînt», expoziția de artă plastică «Mulțumim din inimă partidului», întîlnirea cu muncitorii fruntași de la Întreprinderea «Vulcan» sînt doar cîteva dintre amplele manifestări cu care pionierii bucureșteni au însoțit albumul-ștafetă.*

Din județul **Caraș-Severin** *aflăm că ștafeta pionierească a prilejuit numeroase acțiuni încheiate cu rezultate foarte bune: îndeplinirea integrală a angajamentului de muncă patriotică pînă la 10 noiembrie; obținerea unor rezultate bune și foarte bune la învățătură în numeroase unități de pionieri, printre care, la loc de cinste, s-au situat Școala generală Măureni, Școala generală nr. 8, Reșița, Liceul Pedagogic Caransebeș, Școala generală Topleț.; organizarea expoziției «Mărturii arheologice ale continuității daco-romane pe meleaguri caraș-severinene» și multe altele.*

Pionierii județului **Hunedoara** *ne anunță că „Ștafeta album «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară» a constituit pentru noi un puternic imbold pentru transformarea acestui an școlar într-un an al calității la învățătură și în întreaga activitate pionierească“. Preluarea ștafetei a prilejuit pionierilor* **Vrancei** *desfășurarea a numeroase acțiuni precum: vizite la locul de muncă al comuniștilor fruntași de la întreprinderi industriale și ferme agricole din Focșani, Adjud, Panciu, Măicănești, Vultureni; spectacole artistice, acțiuni de înfrumusețare a localităților, întreceri sportive. Unitățile de pionieri din comunele Bîrsești, Sihlea și Tulnici au raportat cu acest prilej îndeplinirea integrală a angajamentelor la muncă patriotică.*

«Ne pregătim să devenim demni urmași ai comuniștilor», «Cravatele roșii cu tricolor în amfiteatrele hărniciei», «Cutezători la școala muncii», «Omagiu partidului» — iată titlurile cîtorva acțiuni cu care pionierii județului **Iași** *au întîmpinat primirea albumului-ștafetă în județul lor.*

CONGRESUL XII PCR

OMAGIUL CREAȚIEI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

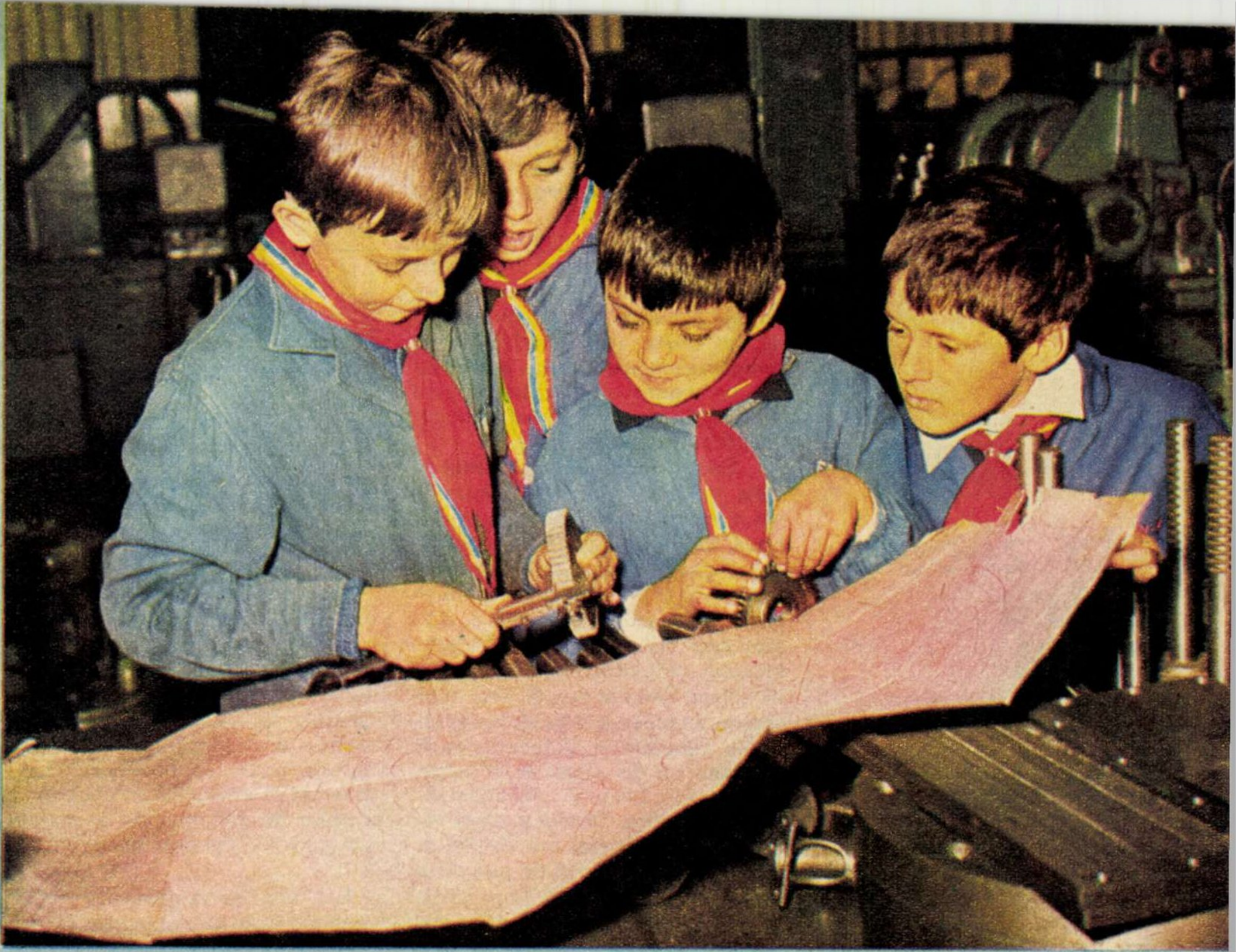

La startul performanțelor tehnice

Mă aflam în laboratorul de automatizări de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Pitești și trăiam alături de purtătorii cravatei roșii cu tricolor emoția reușitei muncii și pasiunii lor. Îi vedeam pe Costel Olariu, Ciprian Ionescu și Daniel Berbecaru bucurîndu-se că au realizat un lucru deosebit, că sînt autorii unui radioreceptor cu lumină dinamică și orgă de lumini. Ce-i drept, radioreceptoare s-au mai făcut și se fac, orga de lumină a ajuns a fi un montaj accesibil prietenilor electronicii, iar lumina dinamică este întîlnită tot mai des. Dar unirea lor într-un singur aparat, și încă unul cu înalte performanțe tehnice, este un lucru într-adevăr deosebit. Deosebit, firește, pentru reporter, nu și pentru cei care și-au făcut din pasiune un adevărat ideal profesional. Reușita deplină a probelor la care asistam venea după luni de perseverență și căutări, de greutăți învinse. Schema de montaj, odată stabilită, a suferit modificări dictate atît de necesitatea de a o îmbunătăți cît și de cea de a o adapta pentru piese și componente mai ușor de procurat și mai ieftine. În cele din urmă, satisfacția nu s-a lăsat așteptată. Așa cum de altfel s-a întîmplat și în cazul complexului pupitru de comandă cu aparatură de măsură și control ori al ingenioaselor automate de iluminare a scării. Betametrul și tranzistormetrul digital își au și ele o «poveste a lor». Dar autorii, cei peste 170 de pionieri care activează în acest laborator, asociază reușitele și greutățile muncii lor cu viitoarele profesii. Mulți, chiar marea majoritate a celor care au frecventat laboratorul de automatizări în ultimii cinci ani sînt astăzi elevi la licee industriale cu profil electronic, electrotehnic ori electromecanic. La fel vor proceda și Adrian Radu, Dana Simionaș, Cătălin Filip, Gabriel Dumitru, Costel Olariu, pentru care alegerea meseriei s-a făcut încă de aici.

Ioan VOICU

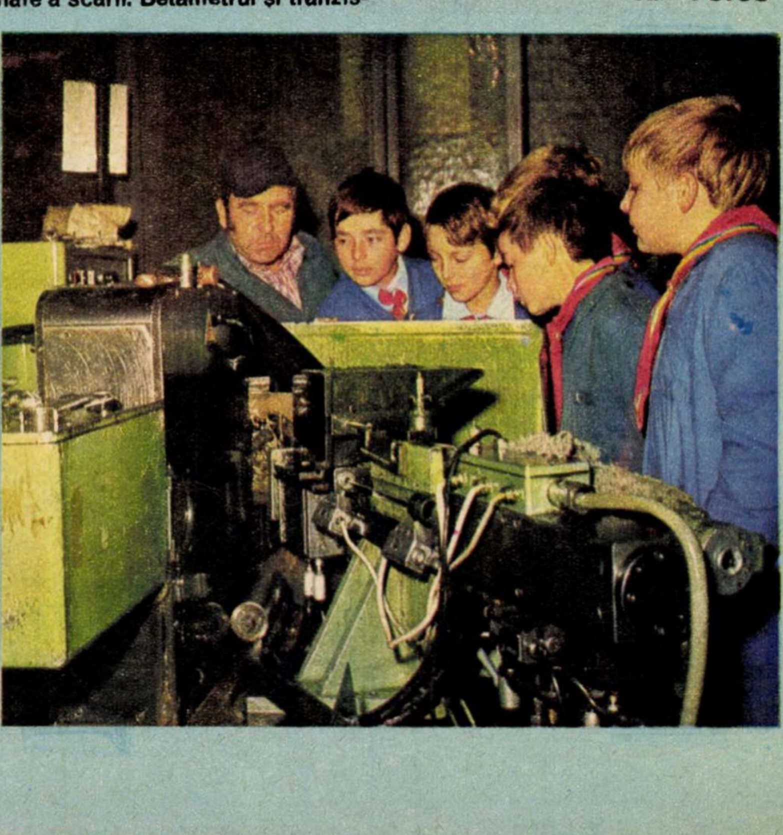

Chimiștii și fizicienii de mîine

Crina Părău și Gabriel Zamfirescu, pionieri în clasa a VIII-a de la Școala generală nr. 11 din Botoșani, sînt laureați ai olimpiadei de chimie. Împreună cu alți colegi pot fi auziți discutînd despre combinațiile diferitelor elemente și substanțe chimice. Toate acestea par firești și la îndemîna oricui, ceea ce nu-i lipsit de adevăr. Numai că... Există un «numai că». Înainte ca frunțile laureaților să fie încununate de succes, ele au fost adesea scăldate în sudoare. Într-o zi, lui Gabriel i s-a părut că formulele de pe tablă par că aleargă una după alta sau se contrazic. Imediat cum greșești o clipă, toate elementele se contrazic, fierul se ceartă cu carbonul, sulful nu ia în seamă apa, aluminiul nu se dă pe mîna electricității, iar oțelul stă neclintit în fața focului mai modest. A învăța, a face chimie, e într-adevăr o mare frumusețe, dar și sudoare, și inteligență plină de voință îți trebuie. Și poate că nu greșim cînd spunem că un adevărat chimist, ca să cunoască bine, de exemplu, fierul și derivatele lui, trebuie să se cunoască mai întîi pe sine însuși și mai ales pe el însuși să se transforme — din elev bun, în elev și mai bun. Trecuți prin proba de foc a pregătirilor în laboratoarele bine dotate ale școlii, participanții la olimpiadele de chimie sînt tineri gînditori moderni.

Cunoscînd activitățile pionierilor chimiști din laboratoare și cercuri de chimie, urmărindu-i la competițiile științifice, în olimpiade, privindu-i cu cîtă temeinicie studiază și întrețin dialoguri cu specialiști și profesori de prestigiu, nu poți să nu te gîndești la marile cetăți ale chimiei românești, al căror prag, mîine, îl vor trece noi promoții de specialiști talentați, care se pregătesc încă de pe acum pentru acest pas.

●

Pentru Marin Anton, lotul de gimnastică al României pare un fel de constelație zburătoare, un fel de sistem solar al unui grup de inimi care se deplasează cînd într-o parte, cînd în alta a planetei noastre. Marin se uită la televizor și tresare.

— Emilia Eberle... nota 9,25... se aude vocea crainicului, iar pe micul ecran, chipul zburătoarei părea că se transformă într-un cireș alb.

— «9,25»... tresări Marin și-și spuse ca pentru el: «Atît am luat și eu la olimpiadă! Să fie oare vreo legătură misterioasă între aceste note egale?» Apoi, își trecu într-un carnețel: «Nota mea poate urca pînă la... 9,99... și de-acolo... spre 10 ». Calm și sigur de sine, băiatul își puse carnețelul în buzunarul de la tunică. «Ia să vedem ce se poate»... își mai spuse.

Prin mintea lui se derulau ca într-un film științifico-real toate fazele prin care Marin călătorise către acel 9,25

Într-adevăr, la Strehaia, unde elevul Marin Anton este elev în clasa a VIII-a, sînt profesori de fizică prestigioși, sînt și cercuri și laboratoare, adevărate arene de luptă a gîndirii, dar nu-i mai puțin adevărat, există și o competiție destul de strînsă... Trecut prin toate rigorile olimpiadei de fizică, Marin a ridicat ștacheta notelor spre cota 9. Au urmat cele 25 de sutimi care au probat tensiunea încordării lor la nivel județean...

O caldă legătură între zborul gimnasticii și cel al dragostei pentru fizică dădea înălțime gîndurilor lui Marin Anton. «Pînă la cotele notei 10 în viitoarea olimpiadă mai sînt doar cîteva sutimi...».

Ion CRÎNGULEANU

Strălucirea unei medalii de aur, strălucirea unui caracter de pionier

Gabriel Croitoru a obținut în cursul lunii octombrie Premiul I și Medalia de aur la Concursul tinerilor violoniști de la Lublin, Polonia, concurs de prestigiu la care au participat peste o sută de tineri violoniști, veniți din 13 țări ale lumii, printre care U.R.S.S., S.U.A., Anglia, R.F.G. ș.a.

Știrea ne-a amintit de Suceava, de zilele muzicale ale Concursului «Ciprian Porumbescu». Acolo, printre pionierii participanți, se afla și Gabriel Croitoru. Îl revedem în clipa cînd se îndrepta spre podium, cu vioara și apoi, liniștit, cu o deplină stăpînire de sine, lăsînd arcușul să-i lunece ușor, ca în vis. Impresia a fost covîrșitoare. Sunetul curat, transfigurarea lirică au emoționat juriul, l-au cucerit. Lui Gabriel i s-a decernat atunci, în vara anului 1978, «Lira de aur». L-am reintîlnit apoi la școală, la o repetiție. Același băiat simplu, cu fața deschisă și cu ceva foarte copilăresc în toată înfățișarea sa. A împlinit de curînd paisprezece ani și se pregătește să intre în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist. Răspunde cu bucurie, cu însuflețire la întrebările noastre.

— Ce a însemnat pentru tine pionieria?

— Primii ani de școală, primirea în Organizația de pionieri. sînt legați de orașul în care m-am născut, de Galați. Acolo, cu detașamentul meu, am făcut primele excursii, am luat parte la primul foc de tabără. Și tot la Galați am avut primul profesor de vioară , pe tovarășul Ion Nistor. N-am să uit niciodată bunătatea cu care m-a învățat să țin arcușul, să descifrez notele. Prima oară am cîntat în public, pentru detașamentul meu, la o serbare. Pentru mine pionieria înseamnă dragostea, atenția, grija celor care mi-au îndrumat primii pași. Acum am cinstea de a avea ca profesor și îndrumător pe artistul emerit Mihai Constantinescu, cunoscutul prim-solist al Filarmonicii «George Enescu», profesor la Conservatorul «Ciprian Porumbescu». Pentru ceea ce sînt și sper că voi deveni, n-am să uit niciodată anii pionieriei.

— Povestește-ne ceva despre programul tău zilnic.

— Pe lîngă orele de istorie, română, matematică, fizică, biologie ș.a. am numeroase ore de muzică. Sînt elev la Liceul de artă «George Enescu» din București. Exersez și acasă, zilnic, trei sau patru ore. Am un program greu, dar m-am obișnuit să-mi drămuiesc bine timpul. Am învățat de mic că vioara înseamnă muncă, multă muncă. Cînd am puțin timp liber, mă joc cu fratele meu mai mic.

— Cum a fost la Lublin?

— Concursul a fost foarte sever. Într-o primă etapă au fost aleși cei mai buni pentru intrarea în finală. Toată lumea spunea că premiul I îl va lua un băiat ceva mai mare decît mine, — în concurs, se intra pînă la șaisprezece ani — un englez. Venea de la o școală vestită de muzică. Eu nu mă gîndeam la premiu... dar l-am luat.

— N-ai avut emoții în seara finalei? Nu ți-a fost teamă că n-ai să reușești?

— Poate n-o să mă credeți, dar mie nu mi-e niciodată teamă cînd e vorba de vioară. Nu mă gîndesc dacă am să reușesc sau nu. Încep să cînt și mă las cuprins de muzică. Așa a fost și la concurs. Aproape că n-am văzut juriul. După ce am terminat programul, în final a venit profesorul colegului englez și m-a felicitat. Îi plăcuse foarte mult. Am vorbit cu el despre școala mea, despre țară, unde abia așteptam să mă întorc. M-a rugat să-i cînt ca să înregistreze, să ducă muzica unui copil român în Anglia.

— Ce a însemnat concursul de la Lublin pentru tine?

— Lublinul a fost o confruntare interesantă. Am văzut cum cîntă alți violoniști de vîrsta mea. Dar a însemnat și bucuria de a mă întoarce acasă cu un premiu, a însemnat recunoștința pentru tot ceea ce primim noi, pionierii, ca să creștem frumos, să ne dezvoltăm talentul.

PĂRERILE UNUI PRESTIGIOS PROFESOR

Puțin timp după întoarcerea din Polonia, Gabriel a susținut la Ateneul Român alături de profesorul său, maestrul emerit prestigiosul violonist Mihai Constantinescu, în fața unui public numeros, Concertul pentru două viori de Bach. La o asemenea vîrstă a fi interpretul unui concert la care și-au încercat măsura talentului cei mai mari virtuoși ai arcușului, înseamnă să porți clar marca talentului. L-am rugat pe maestrul Mihai Constantinescu să ne vorbească despre cutezătorul și foarte tînărul său elev.

— Cînd l-am auzit cîntînd pe Gabriel Croitoru avea numai nouă ani. Mi-am dat seama de îndată că are un auz excelent și că mă aflu în fața unui talent neobișnuit. Se știe că la noi în țară sînt create toate condițiile ca talentele copiilor să se dezvolte. Gabi beneficiază din plin de aceste condiții. S-a afirmat, ca și alți colegi ai săi, de timpuriu, în concursuri pionieresti si mai ales în Festivalul Național «Cîntarea României». Recentul său premiu obținut la un concurs internațional atît de prestigios cum este cel de la Lublin îmi confirmă ceea ce am mai spus și cu alte ocazii: ca instrumentist, Gabi este mult superior vîrstei pe care o are. Cîntînd împreună Bach l-am simțit ca pe un partener egal. Apreciez în mod deosebit la elevul meu modestia și hărnicia. Învață foarte bine. De altfel, și părinții săi sînt muncitori modești, în domeniul sanitar. În toate purtările sale Gabi se prezintă ca un băiat obișnuit, de vîrsta sa. Știe de pe acum că arta interpretării nu înseamnă doar premii și aplauze ci, în primul rînd, muncă, o muncă ce te absoarbe total.

— Spuneați că Gabriel s-a afirmat în Festivalul Național «Cîntarea României». Ce importanță acordați, în calitatea dumneavoastră, acestui festival în ceea ce privește creativitatea pionierească?

— Nu spun o noutate, repet un adevăr: Festivalul Național «Cîntarea României» are o foarte mare importanță nu numai pentru că atrage, cheamă, cultivă talentele, dar și pentru că formează gustul celor tineri pentru frumos. Festivalul este încă la început, au fost abia două ediții. Măsura lui este însă nebănuit de mare. Larga participare a maselor, printre care foarte mulți pionieri, va scoate la lumină încă multe talente, multe flori alese. Părerea mea e că rezultatele acestui mare festival vor adăuga culturii românești valori nepretuite.

B. CARAGIALE

Desen de **SANDA DOINA PITEI**, Ploiești.

«Noi, în România, edificăm o societate nouă — societatea socialistă — care își propune să înfăptuiască visurile omenirii de a trăi în libertate, fără asuprire, de a trăi în prietenie și de a-și consacra eforturile materiale, inteligența și gîndirea făuririi bunăstării și fericirii, punînd toate cuceririle științei și gîndirii umane în slujba cauzei păcii, a independenței și progresului fiecărei națiuni.

Într-adevăr, trebuie să facem totul pentru ca uriașele mijloace ce se irosesc în scopul distrugerii să fie folosite pentru dezvoltarea economico-socială a popoarelor, pentru progresul științei și culturii, al ocrotirii sănătății, pentru a asigura condiții de învățătură pentru toți copiii lumii. Cred că nu există cerință mai nobilă și mai urgentă decît aceea de a opri cursa înarmărilor și de a aloca o bună parte din fondurile economisite pentru copii, pentru fericirea lor, pentru asigurarea condițiilor ca ei să poată învăța, să devină mîine buni cetățeni ai țărilor lor, care să conlucreze în prietenie și frăție pentru realizarea unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră.»

Din Cuvîntarea tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** rostită în stațiunea Neptun cu prilejul primirii unui grup de participanți la Festivalul internațional «Copiii lumii doresc pacea»

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „COPIII LUMII DORESC PACEA“

În România, Anul internațional al copilului a prilejuit numeroase manifestări ai căror participanți au fost înșiși copiii. Una dintre cele mai impresionante a constituit-o Festivalul internațional «**Copiii lumii doresc pacea**» desfășurat în zilele verii în tabăra de pionieri și școlari de la Năvodari.

Inițiat de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Comitetul Național Român pentru UNICEF, festivalul a reunit peste 700 de copii din 28 de țări din Europa, Africa, Asia, America Latină și America de Nord.

Timp de mai multe zile, sub cerul albastru al Năvodarilor, în limbajul universal al cîntecului, al dansului și al desenului, copiii — oaspeți și gazde — și-au exprimat dorința de a trăi și crește în pace, într-o lume a înțelegerii și colaborării între popoare. Din țara noastră au luat parte formații pionierești laureate la Festivalul Național «Cîntarea României» care au prezentat spectacole cu tematică adecvată Anului internațional al copilului.

Luminoasele zile trăite pe țărmul Mării Negre, la Năvodari, au fost marcate de un moment emoționant, de neuitat: tovarășul **Nicolae CEAUȘESCU** și tovarășa **Elena CEAUȘESCU** au primit în stațiunea Neptun un grup de participanți la Festivalul «Copiii lumii doresc pacea». Tinerii i-au întîmpinat cu multă însuflețire pe președintele Nicolae Ceaușescu și pe tovarășa Elena Ceaușescu, aplaudînd îndelung, oferindu-le frumoase buchete de flori. Întreaga atmosferă purta amprenta bucuriei și voioșiei copiilor — români sau veniți din diferite țări ale lumii, unii dintre ei purtînd frumoase costume naționale. Prin glasul unei fetițe din România — pioniera Loredana Condrea — participanții la festival și-au exprimat profunda recunoștință pentru onoarea de a fi primiți de șeful statului român, dragostea și respectul față de personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, militant de seamă pentru prietenia, colaborarea și înțelegerea între toate statele lumii, cunoscut, stimat și apreciat în lumea întreagă.

În continuare a avut loc un reușit spectacol oferit de pionieri și școlari participanți la Festivalul de la Năvodari, închinat prieteniei, păcii și colaborării între toate popoarele. S-au făcut auzite cîntece ale copiilor din diferite colțuri ale lumii.

Răspunzînd vibrantei manifestări a dragostei și respectului celor prezenți a luat cuvîntul tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU.** Îndemnurile adresate copiilor de președintele României au fost ascultate cu viu interes și primite cu îndelungi aplauze, scandîndu-se: **«Ceaușescu — România ocrotesc copilăria».** Sînt cuvinte calde, din inimă, în care se oglindește un adevăr fundamental, de care sînt pătrunși toți copiii din țara noastră, pe care îl recunosc oamenii de omenie, prietenii păcii, ai progresului social de pretutindeni.

ROMÂNIA
NĂVODARI

PIONIERI ROMÂNI – TINERI MESAGERI AI IDEALURILOR DE PACE ŞI PRIETENIE

Participanţi activi la diferite manifestări desfăşurate în acest An internaţional al copilului, numeroşi pionieri români au dus pe meridiane, în limbajul cîntecului, dansului şi al culorilor, mesajul de prietenie şi pace al celei mai tinere generaţii din România socialistă, definindu-se ca unii dintre cei mai tineri ambasadori ai nobilelor idealuri ale poporului nostru.

- Timp de mai multe zile copiii belgieni au avut în mijlocul lor pe membrii cunoscutului ansamblu pionieresc **«Stejărelul» din judeţul Vaslui.** Invitaţi de Uniunea Pionierilor Belgieni, foarte tinerii artişti vasluieni au făcut cunoscute gazdelor frumoasele costume populare de pe meleagurile natale, numeroase cîntece şi dansuri populare.
- În această vară, mulţi dintre copiii şi părinţii din oraşele Hanovra şi Ottendorf (R.F.G.) au avut prilejul să cunoască ritmul «Ciuleandrei» şi al altor numeroase dansuri populare româneşti în interpretarea tinerei formaţii de la **Casa pionierilor şi şoimilor patriei sectorul 6, Bucureşti.** Deţinătoare a locului întîi pe podiumul laureaţilor în cadrul celei de a II-a ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României», formaţia pionierilor din sectorul 6 a dovedit nu numai talent ci şi perseverenţă în pregătirea sa.

În prezent, membrii formaţiei adaugă rezultatelor bune şi foarte bune obţinute la învăţătură noile realizări în pregătirea unui program de dansuri tematice inspirate din viaţa pionierească.

- La ediţia din acest an a Festivalului «Bucuria Europei» de la Belgrad, **ansamblul artistic al pionierilor din Conţeşti, judeţul Teleorman** a cucerit aplauzele unanime ale celor prezenţi.
- În luna septembrie a acestui an, presa luxemburgheză publica în paginile sale cuvinte de admiraţie la adresa celor 39 de componenţi ai corului de cameră **«Voces Primavera»**, de la Şcoala generală nr. 4 din Bucureşti. La Schifflange şi Diekirch (Luxemburg) interpreţii români cu cravată de pionier au dus frumuseţea şi poezia tezaurului nostru popular, făcînd totodată proba unei mari sensibilităţi şi măiestrii în interpretarea unor piese din repertoriul clasic universal. «Dînd dovadă de pregătire, talent şi extraordinare calităţi vocale, micii mesageri ai artei muzicale româneşti au cucerit aplauzele unui numeros public» — scria unul dintre ziare.
- Prezenţi la Festivalul internaţional de creaţie artistică «Drapelul păcii», desfăşurat în acest an la Sofia, purtătorii cravatei roşii cu tricolor au cucerit admiraţia prietenilor de-o vîrstă cu ei din întreaga lume. Prin interpretări muzicale de excepţie, desene, versuri si proză ei au oferit încă o dată dovada talentului lor şi a unei pregătiri perseverente, atent îndrumate.
- Ansamblul folcloric **«Românaşul»**, al Casei centrale a pionierilor şi şoimilor patriei din Bucureşti, a luat fiinţă cu aproape unsprezece ani în urmă. De atunci, mereu alte şi alte generaţii de pionieri au purtat ştafeta dăruirii artistice, preluînd şi îmbogăţind repertoriul formaţiei, care astăzi cuprinde cîntece şi dansuri populare de pe întreg cuprinsul patriei.

De două ori laureaţi ai Festivalului Naţional «Cîntarea României», membrii ansamblului «Românaşul» sînt de-acum cunoscuţi şi apreciaţi pentru virtuozitatea lor şi peste hotare. Ei au participat de două ori la Festivalul internaţional «Bucuria Europei» de la Belgrad (R.S.F. Iugoslavia), iar în cadrul Anului internaţional al copilului au fost invitaţi în Turcia, în vederea realizării unui film pentru televiziunea din această ţară.

CUTEZĂTORI SPRE VIITOR

VERSURI: MIHAIL COSMA **MUZICA: ION RĂDULESCU**

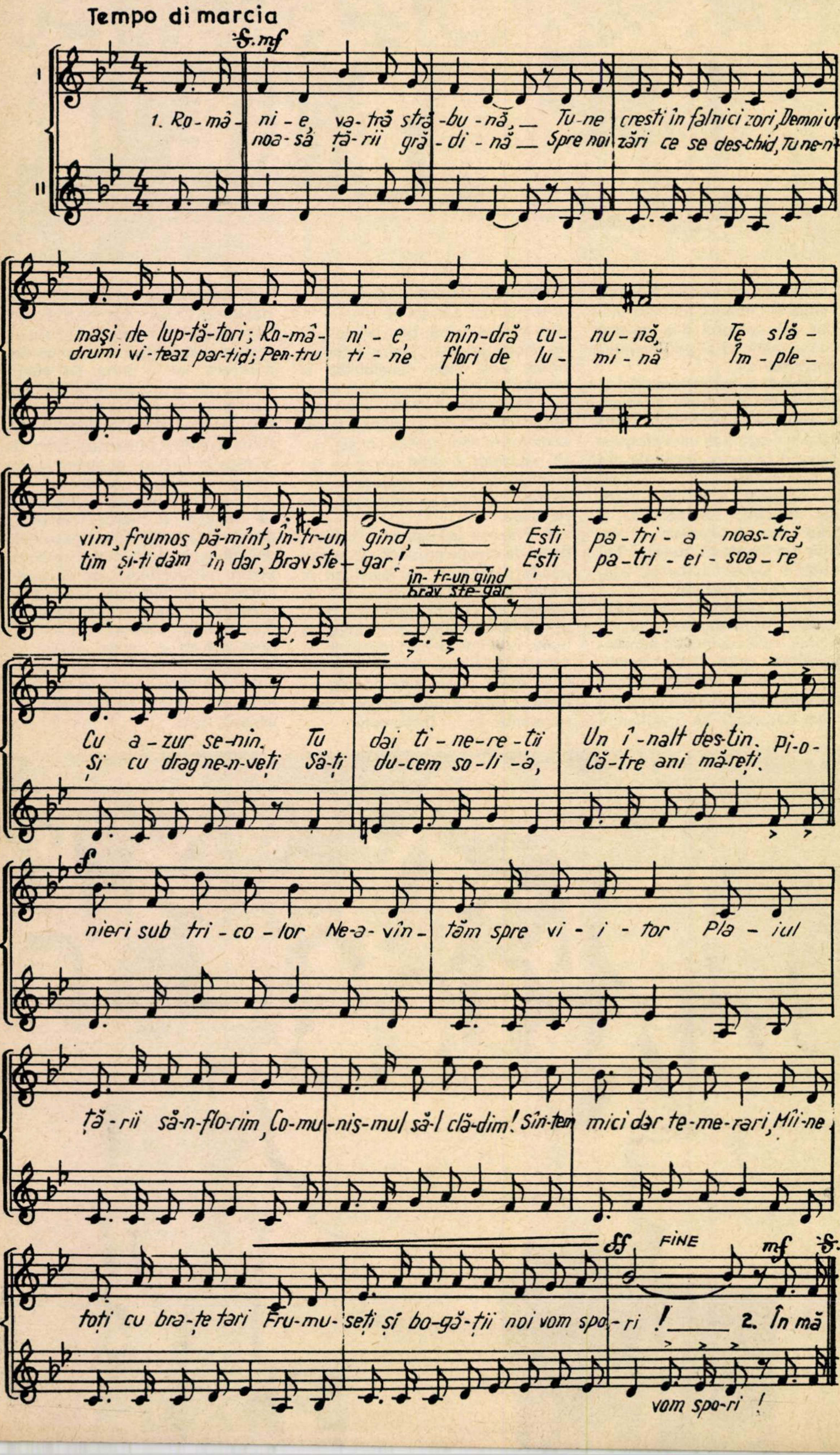
Tempo di marcia
mf
I
II
1. Ro-mâ-ni-e, va-tră stră-bu-nă, — Tu ne crești în falnici zori, Demni ur-mași de lup-tă-tori; Ro-mâ-ni-e, mîn-dră cu-nu-nă, Te slă-vim, frumos pă-mînt, Într-un gînd, — Ești pa-tri-a noas-tră, Cu a-zur se-nin. Tu dai ti-ne-re-ții Un î-nalt des-tin. Pi-o-
noa-să ța-rii gră-di-nă — Spre noi zări ce se des-chid, Tu ne-n-drumi vi-teaz par-tid; Pen-tru ti-ne flori de lu-mi-nă Îm-ple-tim și-ți dăm în dar, Brav ste-gar! — Ești pa-tri-ei soa-re Și cu drag ne-n-veți Să-ți du-cem so-li-a, Că-tre ani mă-reți.
în-tr-un gînd
brav ste-gar
f
nieri sub tri-co-lor Ne-a-vîn-tăm spre vi-i-tor Pla-iul ță-rii să-n-flo-rim, Co-mu-nis-mul să-l clă-dim! Sîn-tem mici dar te-me-rari, Mîi-ne toți cu bra-țe tari Fru-mu-seți și bo-gă-ții noi vom spo-ri! — 2. În mă
ff
FINE
mf
vom spo-ri!

CONGRESUL XII PCR

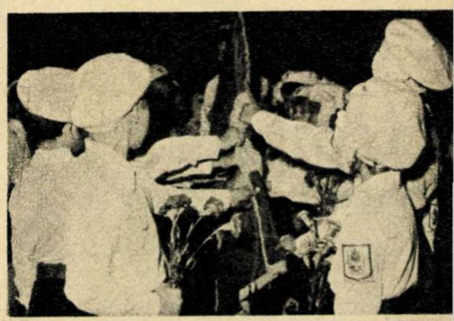

1

Pionieri, mîndria țării

SÎNTEM GENERAȚIA CELUI DE AL XII-LEA CONGRES AL PARTIDULUI!

Vă prezentăm cîteva secvențe din clipele de mari emoții trăite de numeroși șoimi ai patriei, care în zilele din preajma marelui forum al comuniștilor au fost primiți în rîndurile Organizației Pionierilor, devenind «Generația de pionieri a Congresului al XII-lea al P.C.R.». O generație care împreună cu voi toți va urca strălucite trepte spre formarea ei revoluționară, în anii în care țara noastră va deveni mai frumoasă, mai bogată.

...Cristian asculta numai ochi și urechi ceea ce-i povestea tatăl său. Erau amintiri care evocau zilele cînd la Buzău, în orașul său, a devenit pionier. Făcea parte din primele detașamente. Fusese apoi stegar al unității. Mîndria de a fi pionier, dorința de a-și onora cravata prin fapte l-au situat printre primii din clasă. «În pionierie am învățat să iubesc adevărul, să fiu drept. Pentru mine pionieria a rămas ceva ce-mi luminează pînă azi viața», i-a spus tatăl. Ascultîndu-l, Cristian se gîndea că mîine va trăi și el același important eveniment pe care-l trăise odinioară tatăl său și se simțea aproape de inima lui.

...Sandra Enachi s-a întors azi mai veselă ca oricînd de la școală. În carnetul ei de note se afla un nou zece. Acasă o aștepta altă bucurie: o bluză ca zăpada pe care o va purta chiar mîine la adunarea de primire în Organizație. I-o pregătise mama. Și pe deasupra, frățiorul ei n-a mai avut răbdare să aștepte și i-a arătat pe loc mingea pe care dorea să i-o ofere în dar a doua zi. «Fiindcă ești cuminte și bună și ai să fi pionieră», i-a spus el, îmbrățișînd-o. Sandra era bucuroasă, mîndră. Simțea că la școală, acasă, toți sînt alături de ea, au încredere că merita să fie pionieră.

...Emanuel Popescu, deși numai în clasa a II-a, este socotit de pionieri un meșter priceput. Oricînd este gata să repare cîte ceva, dar mai ales îi place să conceapă cu piesele unui joc mecanic tot felul de excavatoare și camioane. Acum tocmai citea o scrisoare de la țară, de la bunici. «Auzim că o să fi pionier, ți se împlinește o mare dorință. Ne bucurăm și te felicităm. Vorbind cu bunicul, ne-am amintit ce frumos a fost cînd tatăl tău a fost făcut pionier. Te rugăm să fii un pionier bun, așa cum a fost și el.»

...Eugenia sună la ușa vecinei de pe palierul lor. Ușa se deschide și fetița spune cu bunăcuviință:

— Mîine este adunare și am să fiu pionieră. Vă invit să luați parte.

Elena Fronescu, vecina, acceptă cu plăcere invitația. De fapt, ea îi ceruse Eugeniei, pe care o prețuiește din toată inima, s-o poftească. Felul ei respectuos de a se comporta, grija pentru curățenia blocului, a păstrării liniștii îi plac în mod deosebit. Ba mai mult, Eugenia îi îndeamnă și pe ceilalți colegi să facă la fel. «Cravata roșie cu tricolor este bine meritată de un asemenea copil», ne mărturisește Elena Fronescu.

...Iată-i acum pe acești șoimi ai patriei (Școala generală nr. 195, București), împreună cu alți colegi, la sărbătoreasca adunare de primire în Organizația Pionierilor, într-una din încăperile redacției «Cutezătorii». Emoția, bucuria li se citește pe față. Invitatul de onoare al adunării este Eroul Muncii Socialiste Dumitru Roșca, unul dintre specialiștii tipografi de la Combinatul poligrafic «Casa Scînteii», acolo unde se tipăresc în milioane de exemplare ziare și gazete, cărți și reviste, manuale școlare și, bineînțeles, revista «Cutezătorii», care săptămînă de săptămînă își deschide paginile ei către toți pionierii.

Iată unul din momentele solemne ale adunării: Eroul Muncii Socialiste se apropie de copii și, emoționat de emoția lor, le înmînează cravata roșie cu tricolor.

— Ați devenit pionieri, sînteți tineri revoluționari — li se adresează el — într-un moment deosebit: peste cîteva zile va avea loc înaltul Forum al comuniștilor din România. Voi înșivă purtați titlul de onoare «Generația celui de al XII-lea Congres al partidului». Visele copilăriei voastre se vor împlini cînd hotărîrile Congresului al XII-lea se vor întruchipa în noi bogății și frumuseți ale țării. Cînd veți fi mari, orașele și satele vor avea un chip și mai strălucitor, iar voi veți fi muncitorii lor harnici. Vă doresc să rămîneți toată viața pionieri — adică, întotdeauna, în primele rînduri, întotdeauna, exemplu pentru cei din jur, mereu mîndria țării.

Transmisă copiilor de mîini muncitorești, cravata roșie cu tricolor devine o nouă și puternică ștafetă a cutezanței muncitorești, care îndeamnă la hărnicie, inteligență, cinste, creativitate — calități ale tînărului revoluționar comunist.

B. VLAD

FOTO

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

Pe adresa celei de-a doua ediții a concursului «Fotocronică pionierească» sosesc la redacție, în aceste zile, tot mai multe mesaje din partea pionierilor fotoreporteri. Ele vorbesc, după cum puteți vedea și din grupajul prezent, despre copilăria fericită, despre cele mai variate aspecte din viața purtătorilor cravatei roșii cu tricolor.

*

1. **Desenul este pasiunea mea.** (Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei — Suceava).
2. **La depănușatul porumbului — harnicii pionieri de la Școala generală nr. 1. Costești** (Foto: Ana Ghioroae, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 1, Costești-Argeș).
3. **În prim plan — cineclubiștii!** (Foto: Suzana Meszaroș, clasa a VIII-a, Casa pionierilor și șoimilor patriei — Oradea).
4. **Ni-i drag cîntecul și jocul!** (Foto: Școala generală Șeredei — județul Sălaj).
5. **Au început odată cu prima zăpadă și pregătirile pentru «Săniuța de argint».** (Foto: Școala generală Șeredei — județul Sălaj).
6. **Electronist la... nouă ani!** (Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei — Suceava).

2

3

4

5

6

CONGRESUL XII PCR

Partidului

Ești bratul omenesc la trudă dreaptă,
Rîvnita sete de desăvîrșire,
Spre viitor suiș de nouă treaptă
Incandescent în gînd și dăruire.

Ești dorul strîns în țarina de-acasă,
Tulpină neînfrîntă prin furtuni,
Pecetea timpului ce lasă
În urmă salbe de cununi.

Ești deopotrivă cel care iubește
Și-acela care e iubit,
Cel care din lumină crește
Și nu cunoaște asfințit.

Dragoș ZISOPOL
clasa a VI-a,
Cîmpina, județul Prahova

Cîntec pentru toate lucrurile frumoase

Și drumul meu e-un cînt
Apropiat de soare
Și viața mea-i cuvînt
Mereu de sărbătoare.

Și lumea mea e bună
Ca bunătatea pîinii,
Izvorul meu de aur,
Neostenirea mîinii.

Și țara mea-i iubire
De pace, zîmbet, dor
Iar fapta mea-i lumină,
Și-avînt spre viitor.

Florentina VASILE
comuna Berca,
județul Buzău

URIAȘA PUTERE

Scenariu: ILIE TĂNĂSACHE
Desene: PUIU MANU

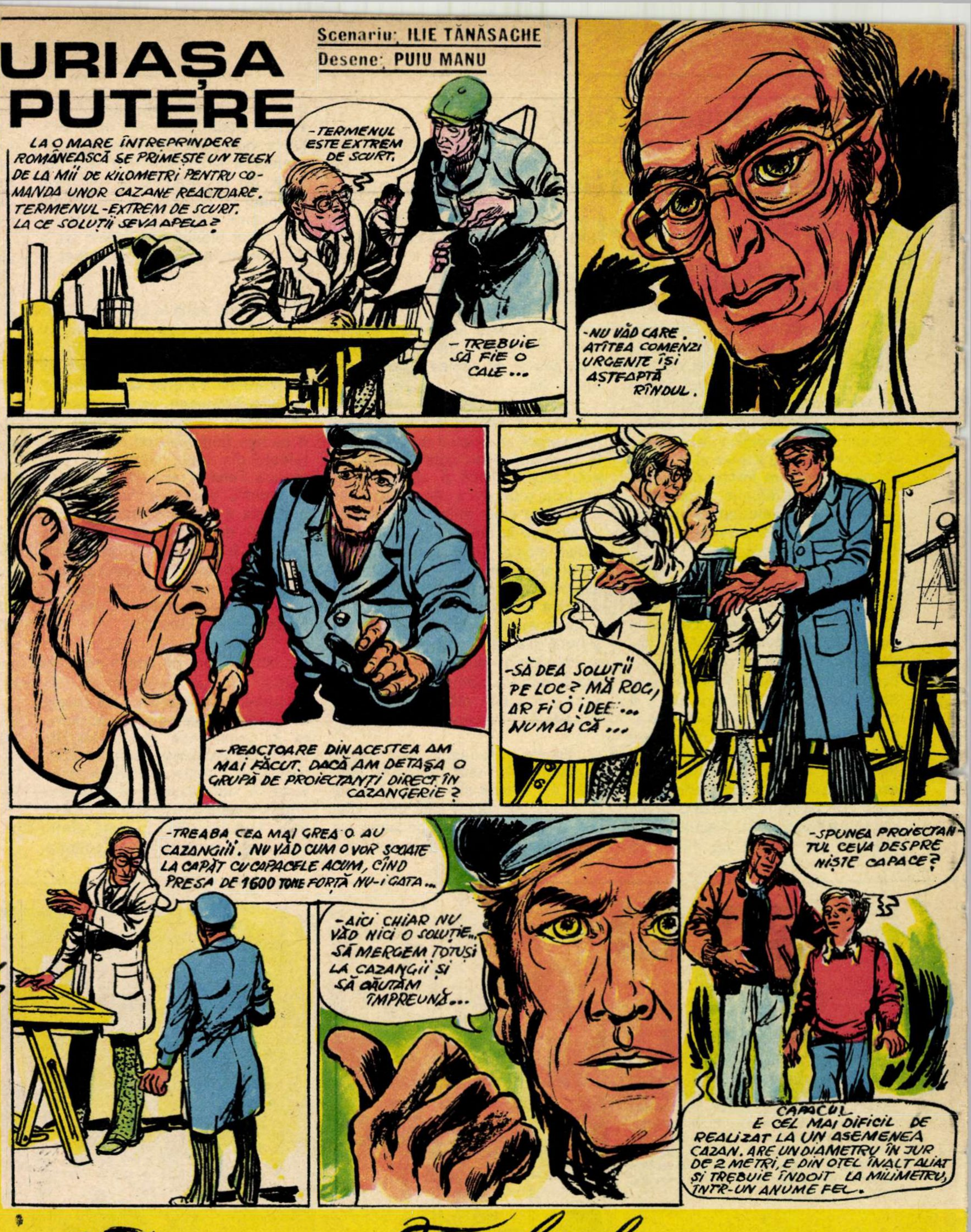
LA O MARE ÎNTREPRINDERE ROMÂNEASCĂ SE PRIMEȘTE UN TELEX DE LA MII DE KILOMETRI PENTRU COMANDA UNOR CAZANE REACTOARE. TERMENUL - EXTREM DE SCURT. LA CE SOLUȚII SE VA APELA?
-TERMENUL ESTE EXTREM DE SCURT.
-TREBUIE SĂ FIE O CALE...
-NU VĂD CARE. ATÎTEA COMENZI URGENTE ÎȘI AȘTEAPTĂ RÎNDUL.
-REACTOARE DIN ACESTEA AM MAI FĂCUT. DACĂ AM DETAȘA O GRUPĂ DE PROIECTANȚI DIRECT ÎN CAZANGERIE?
-SĂ DEA SOLUȚII PE LOC? MĂ ROG, AR FI O IDEE... NUMAI CĂ...
-TREABA CEA MAI GREA O AU CAZANGIII. NU VĂD CUM O VOR SCOATE LA CAPĂT CU CAPACELE ACUM, CÎND PRESA DE 1600 TONE FORȚĂ NU-I GATA...
-AICI CHIAR NU VĂD NICI O SOLUȚIE... SĂ MERGEM TOTUȘI LA CAZANGII ȘI SĂ CĂUTĂM ÎMPREUNĂ...
-SPUNEA PROIECTANTUL CEVA DESPRE NIȘTE CAPACE?
CAPACUL E CEL MAI DIFICIL DE REALIZAT LA UN ASEMENEA CAZAN. ARE UN DIAMETRU ÎN JUR DE 2 METRI, E DIN OȚEL ÎNALT ALIAT ȘI TREBUIE ÎNDOIT LA MILIMETRU, ÎNTR-UN ANUME FEL.

Tricolorul

Roșu-aprins e-n tricolor,
sîngele eroilor
ce-au căzut în lupte grele
pentru slava țării mele.

Galbenul strălucitor
este cîmpul roditor
încărcat cu spice multe,
țara șoapta să le-asculte.

Iar culoarea cea albastră
este ca speranța noastră:
cer senin și strălucire
de eroi în devenire.

Mihaela POPOVICI
clasa a VI-a B,
Cîmpulung Moldovenesc

Vreau

Vreau să fiu o ramură
Ce-și îndreaptă ochii spre cer,
Și sînt.
Vreau să fiu o rază de soare
Chemată de pămînt,
Și sînt.

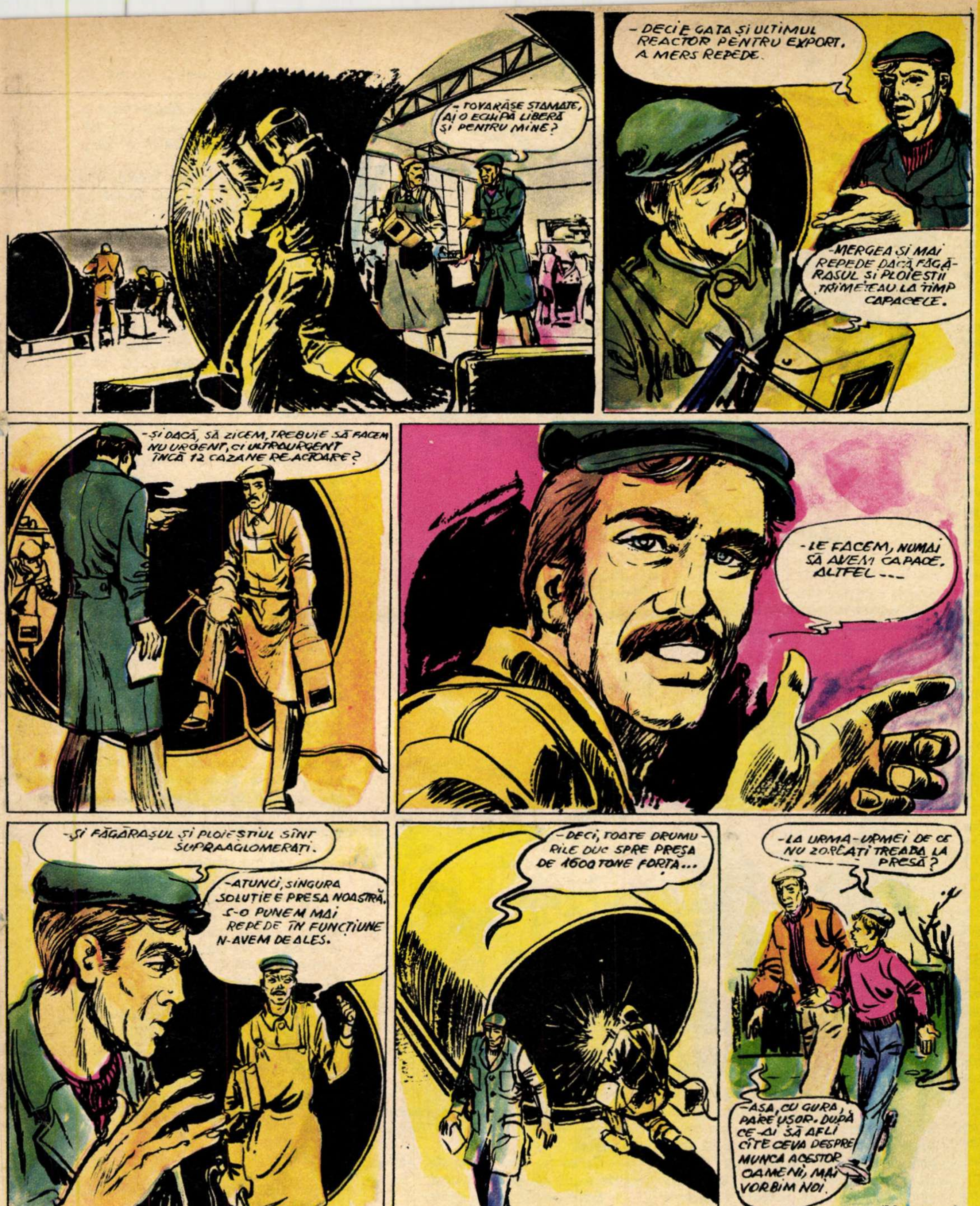
— TOVARĂȘE STAMATE, AI O ECHIPĂ LIBERĂ ȘI PENTRU MINE?
— DECI E GATA ȘI ULTIMUL REACTOR PENTRU EXPORT. A MERS REPEDE.
— MERGEA ȘI MAI REPEDE DACĂ FĂGĂRAȘUL ȘI PLOIEȘTII TRIMETEAU LA TIMP CAPACELE.
— ȘI DACĂ, SĂ ZICEM, TREBUIE SĂ FACEM NU URGENT, CI ULTRAURGENT ÎNCĂ 12 CAZANE REACTOARE?
— LE FACEM, NUMAI SĂ AVEM CAPACE. ALTFEL ...
— ȘI FĂGĂRAȘUL ȘI PLOIEȘTIUL SÎNT SUPRAAGLOMERAȚI.
— ATUNCI, SINGURA SOLUȚIE E PRESA NOASTRĂ. S-O PUNEM MAI REPEDE ÎN FUNCȚIUNE N-AVEM DE ALES.
— DECI, TOATE DRUMURILE DUC SPRE PRESA DE 1600 TONE FORȚA...
— LA URMA-URMEI DE CE NU ZOREAȚI TREABA LA PRESĂ?
— AȘA, CU GURA, PARE UȘOR. DUPĂ CE-AI SĂ AFLI CÎTE CEVA DESPRE MUNCA ACESTOR OAMENI, MAI VORBIM NOI.

(Va urma)

Sîngele bunicului

Întîi am văzut mulțimea
Care-și striga revolta
Prin tăcute încleștări de pumni.
Apoi l-am văzut pe bunicul alergînd.

Atunci, da! atunci am văzut:
Undeva, în partea stîngă a trupului
Pe albul inului țesut în casă
Două rupturi
Prin care se zărea ceva purpuriu.
Am țipat.

Mîngîindu-mă, tata mă liniștește:
— Adormi! ai visat,
Dar, să știi,
Visul acesta se cheamă istorie,
Bunicul tău ascundea sub cămașă
un steag!

A doua zi la școală
Am simțit un fior
În aceeași parte a trupului
Cînd tovarășa,
Lăcrimînd de bucurie,
Mi-a legat la gît
Un colț din ceea ce știam că a fost
Sîngele bunicului.

Mădălina STANCIU
clasa a VII-a B,
Oradea

Pentru copii

Pentru copii am fost și vom mai fi
Munca sfințită
și drumul spre mai bine,
Apa curată pe care o bei,
Pentru ei mai știm povești,
Pentru copii mai creștem porumbei.

Pentru copii am fost și vom mai fi
Vatră de veacuri în veac nebiruită;
Pentru copii mai cade luna în lacuri,
Și pentru ei vrem țara însorită.

Pentru copii sîntem și vom mai fi,
Dorința lumilor de a fi pace
Și grija plugarilor de pîine,
Nădejdea noastră de a face
Ceva și mai mult pentru mîine.

Steluța D. PASCU
clasa a VIII-a,
Pleșcoi,
județul Buzău

Vreau să fiu măr în pomul vieții
Și să mă culeagă o mînă de copil,
Și sînt.
Vreau să fiu pasăre ce-și are cuibul
Sub o streașină de cer,
Și sînt.

Vreau să fiu puritate de azur
Și gingășie de floare,
Și sînt.
Vreau să fiu cîntec al țării
De stejari și luceferi,
Și sînt.

Angela Violeta BUZILĂ
clasa a VIII-a B,
Gura Humorului

Legămînt

Ne călăuzești pașii, calea ne-o arăți,
Crezul îl sădești în viitor și-n inimi,
Fideli, noi îți urmăm stindardul
Partid — învățător și scut.

Pilde ni-s părinții, comuniștii,
Alături de ei, cutezători, vom munci.
Ne angajăm acum, noi, pionierii
României,
Fii devotați să-ți fim, partid iubit!

CSATLOS Istvan,
clasa a VIII-a, Timișoara

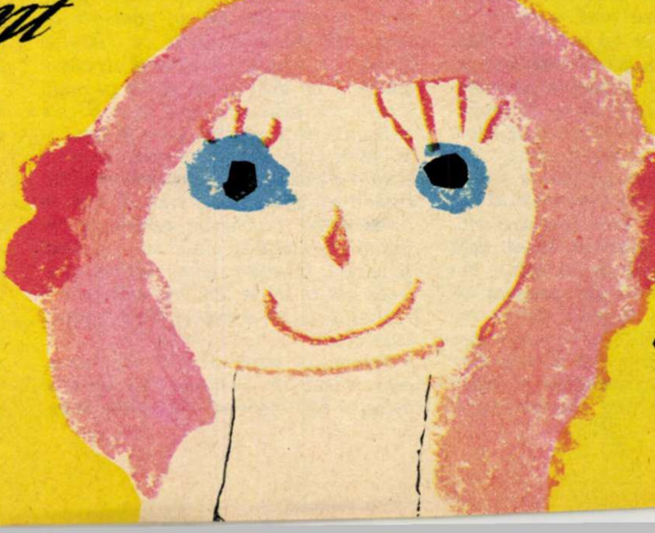

«Portret»
Desen de
DOINA NEGREA,
București

Să vii la noi, pe BISTRIȚA AURIE

SCHIȚA DE Costache Anton

Au urmat zile frumoase, zile neobișnuite, de-a dreptul fantastice. Cînd spun asta nu mă gîndesc neapărat la zilele însorite, nu ăsta-i sensul pe care vreau să-l dau cuvîntului frumos. Pentru că dacă încerc să-mi aduc aminte, chiar în după-amiaza zilei în care l-am cunoscut pe Domenic, a plouat, iar marea și-a pierdut strălucirea albastră de email, s-a schimbat, s-a întunecat, a devenit agitată. Valuri înalte de doi metri se năpusteau mugind spre dig, pescărușii invadaseră plaja, dar se cumințiseră, se domesticiseră parcă, așteptînd cu o ciudată resemnare să treacă furtuna.

Nu-mi dădusem întîlnire cu Domenic, nu știam încă nici din ce detașament făcea parte, uitasem să-l întreb ori n-avusesem timp, pentru că imediat după masa de prînz (ajunseserăm în sala de mese printre ultimii) i-am pierdut urma, vina fiind, bineînțeles, numai a mea. Vrînd să-mi arăt recunoștința pentru gestul lui, (mă scăpase de o insolație sigură) n-am mai așteptat să ni se aducă desertul și fără să-l previn, adică fără să-i spun că mă întorc, m-am ridicat, m-am strecurat spre ușă și-aproape alergînd am urcat la dormitor. Aveam în valiză o cutie cu compot de ananas, am strecurat-o repede în buzunar, mi-am atîrnat pe umăr radiocasetofonul și zburînd m-am întors în sala de mese. Însă Domenic plecase. Peste sală puseseră stăpînire pionierii de serviciu înarmați cu două aspiratoare de praf și alte ustensile trebuitoare la curățenie. Am ieșit mofluz și-aproape buimac. Nu mă gîndisem nici măcar o clipă că Domenic putea să plece, că n-o să mă aștepte. Și iată, deciziile mele pripite, improvizațiile de moment, se răzbunau.

În tabără era liniște, o liniște asemănătoare cu aceea care domnea și la școală în timpul orelor de clasă. Aici n-aveam ore de clasă, în schimb exista un program riguros pe care eram obligați să-l respectăm. Imediat după masa de prînz urmau două ore de somn. Trebuia deci să urci la dormitor, să te întinzi pe pat și de voie, de nevoie, să te prefaci că dormi. Abătut, m-am uitat peste curtea pustie, am trecut pe sub ferestrele pavilioanelor în care erau dormitoarele băieților, mînat mai mult de speranța naivă că poate în spațiul uneia din ferestre o să apară Domenic. Bineînțeles, n-a apărut și eu tîrînd cu fiecare picior cîte o uriașă piatră de moară am urcat iar la dormitor. Am deschis valiza, am pus la locul lui radiocasetofonul, mi-am golit și buzunarul de cutia cu compot de ananas — strecurată lîngă cămăși, batiste și pulovere de sora mea, Daniela, cu un scop cît se poate de practic. Știindu-mă distrat, împrăștiat și uituc — Daniela, în calitatea ei de soră mai mare, legase de cutie o panglică albastră, iar sub panglică strecurase un cartonaș pe care scrisese, cu creioane carioca în culori diferite, un fel de îndrumător practic sui generis:

Să nu stau prea mult la soare, să mănînc tot ce mi se dă la micul dejun, la prînz și la cină, să fiu politicos cu fetele, să nu rezolv probleme de matematică decît o oră pe zi, să nu fiu îngîmfat față de colegi, să nu răspund obraznic profesorilor, seara să port neapărat unul din cele două pulovere (pe care le pusese cu mîna ei în valiză), dimineața să mă trezesc și să ies la exercițiile de înviorare odată cu toți pionierii, să am grijă de ochelari, să scriu acasă măcar din trei în trei zile. Văzusem panglica albastră, văzusem și bilețelul, dar nu mă obosisem să-l citesc — bănuiam însă după culoarea fiecărui rînd că nu puteau fi decît prețioasele, pedantele și obositoarele sfaturi pe care Daniela mi le strecura în valiză ori de cîte ori plecam undeva, departe de casă. Acum le citisem, dar nu mai zîmbisem ca altădată ironic și sfidător. Bunul simț (pentru că în ciuda aroganței și orgoliului care mă făceau să zîmbesc totdeauna rece, distant, superior, rămînea în mine, nealterat, un sîmbure de bun simț) îmi anihilase doza de acid și eu zîmbisem doar cu tristețe. Am închis valiza, am împins-o sub pat și, concesiv de astă dată măcar în parte cu sfaturile Danielei, mi-am strîns cu grijă ochelarii, am făcut un duș, m-am spălat pe dinți, mi-am pus pijamaua, apoi, ca în fiecare zi înainte de a mă lăsa prins în mrejele lui Moș Ene, am scos notesul, pixul și ultimul număr al revistei «Matematica». Însă n-am mai apucat nici să trec în notes datele problemei, pentru că din paginile lui a ieșit cu ciuful auriu ca paiul de secară, Domenic, admonestîndu-mă:

— Să știi că nu te iert. Îmi ești dator o explicație. De ce-ai plecat? Nu ți-a plăcut cum cînt?

Traversăm plaja desculți. Ne întoarcem în tabără. Domenic s-a oprit și așteaptă să-i răspund. Mă opresc și eu. Dar nu pot să rămîn pe loc. Nisipul e fierbinte. Îmi frige picioarele. Răspund precipitat:

— Ca să fiu sincer, nu știu nici eu să-mi explic de ce am plecat.

— Era o baladă de pe Argeș...

— Știu. Am recunoscut-o.

Domenic mă ajunge iar și întreabă:

— Ești din Argeș?

— Nu. Sînt dintr-un oraș de pe Dunăre.

— Să ghicesc?

— Nu-i nevoie. Îți spun eu. Din Galați. Dar tu?

Domenic are o clipă de ezitare. Își trece mîna prin ciuful auriu, apoi înalță din umeri:

— Eu sînt din toată țara.

— E o glumă?!

— Nu. Vorbesc serios. Tata-i inginer, constructor de hidrocentrale, iar eu mă supun voinței părintești și îl urmez pe toate șantierele. Află că m-am născut la Bicaz. Anii de grădiniță i-am petrecut la Corbeni, pe Argeș. Apoi, primele cinci clase le-am urmat la Voineasa, pe Lotru. De vreo doi ani tata construiește o nouă hidrocentrală pe Bistrița Aurie.

— Tatăl tău trebuie să fie un om deosebit.

Domenic se oprește. Spune încurcat:

— Eu nu știu decît atît: că e tata! Dacă vrei să-l cunoști, să vii la noi, pe Bistrița Aurie.

Ajunseserăm în curtea taberei. Pionierul de serviciu scutura furios un clopoțel.

S-a apropiat apoi și ne-a întrebat:

— Voi nu intrați la masă?

— Intrăm, a spus Domenic.

Glasul lui mi-a rămas în auz aproape intact. Îl auzeam clar, parcă repetînd: «Să vii la noi, pe Bistrița Aurie».

Am închis notesul, apoi am vrut să mă întind în pat. Dar patul meu se afla chiar lîngă unul din geamuri și, ca în fiecare zi, am aruncat privirea spre țărm. Ciudat țărm! În zilele cu soare, din cauza luminii, a cerului albastru, a oglinzii de email a mării, țărmul mi se părea aproape. Dar nu numai lumina ori culoarea mării îl aduceau atît de aproape, ci și țipătul pescărușilor și zborul lor lin, fără mișcări de aripi. Acum toți pescărușii se adunaseră pe plajă, ca la un sobor de înțelepți, lumina cerului și a mării devenise vînătă, plumburie, iar țărmul parcă se îndepărtase cu cîțiva kilometri. Mi-am scos ochelarii, i-am șters bine, dar tot degeaba. Țărmul se vedea ca printr-un ochean întors, adică departe, foarte departe, încît mai mult am ghicit că pietrele acelea care înnegriseră plaja nu erau pietre, ci pescăruși. Dar digul? Unde dispăruse digul? Îl acoperiseră valurile? Parcă ar fi trebuit să fie acolo la capătul plajei. Da! Era acolo, dar se subțiase, nu se mai zărea decît ca o linie sau ca un fir de păianjen. Și punctul acela mișcător, care traversa plaja, apropiindu-se de dig, punctul acela albastru ce putea să fie? Nu cumva... Ei! Dar de ce mi se aburiseră dintr-o dată ochelarii? Și de ce eram atît de emoționat? De ce nu puteam să mă stăpînesc, să judec întîi puțin? Pe cine lăsasem în sala de mese într-un costum subțire de tercot, un costum albastru? Nu pe Domenic? Și-atunci, punctul acela albastru care lumina plaja... Nu era chiar el?

M-am îmbrăcat repede și-am ieșit din dormitor ca o vijelie.

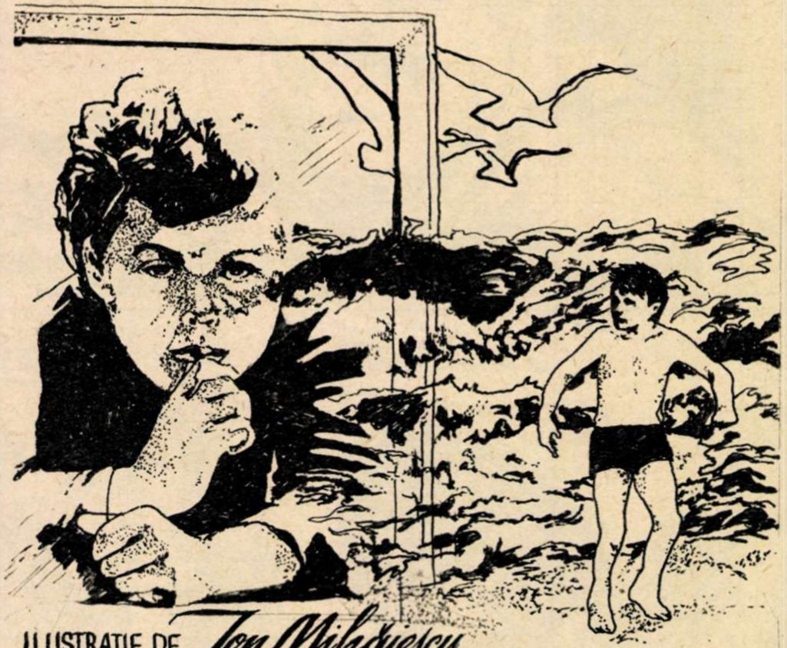

ILUSTRAȚIE DE Ion Mihăiescu

Ce vreau să spun

de Virgil TEODORESCU

Ce vreau eu să spun, adică?
Cam așa: ca să ai pîine
nu lăsa de azi pe mîine
fiindcă amînarea strică.
Fie vară, fie toamnă,
orice lucru, vreau să spun,
să îl faci la vremea lui,
să pui mîna, orișicînd,
și să faci ce ai de gînd,
repede să-ți meargă gîndul,
mîna repede ca gîndul
îndrăzneț și înțelept,
nu încolăcit, ci drept,
să nu calci în străchini sparte,
să nu vezi doar dintr-o parte,
ci să vezi faptele toate.

Fiul ceferistului

SCHIȚA DE *Mircea Novac*

Era dimineață. Inginerul Ilie Rega, șeful depoului, un tînăr înalt, voinic, care abia de un an venise de pe băncile facultății, trecea ca de obicei prin remiza de locomotive. Cînd încercă să urce scara de fier care ducea spre atelier, de undeva, din urmă, se auzi vocea telefonistului de la biroul de comandă:

— Tovarășe inginer-șef! Stația transmite că la coloanele de alimentare a locomotivelor nu mai curge apă.

— Cum așa? se miră Rega, făcînd ochii mari. S-o fi întîmplat ceva la pompă.

Și s-a îndreptat grăbit într-acolo. Cazangiul Manea, care era de serviciu, un bătrîn scund și subțirel, adus puțin de spate, își făcu apariția. Din hainele lui unsuroase se înălțau rotocoale de aburi.

— Ce s-a întîmplat? întreabă inginerul.

— S-a rupt garnitura de la autoclava centrală, tovarășe Rega, și a scăzut presiunea. Dar o să încerc să remediez defecțiunea cît mai repede — spuse el în cele din urmă. Și fără să mai scoată o vorbă, bătrînul își trase șapca pe ochi, apoi deschise ușa sălii cazanelor și dădu să intre. Un val de aburi îl izbi puternic în față, încît îi luă răsuflarea și vederea și auzul.

— Lasă, nea Manea, ia loc acolo că o să intru eu.

Bătrînul se dădu cîțiva pași la o parte, dar nu se așeză pe scaunul acela înnegrit de unsoare. Ultimele cuvinte ale șefului de depou nu-i plăcură. Asta înseamnă că el, cazangiu de zeci de ani, nu mai poate să remedieze o defecțiune la un cazan în presiune... Nu, nu se poate, eu voi intra! își spuse el hotărît. Ridică fruntea. Privirea i se ciocni de a tînărului inginer și fața lui înnegurată în acel moment îi tăie tot avîntul. Dar cînd îl văzu că se pregătea să intre, bătrînul îl apucă de mîneca salopetei.

— Ce, vreți să vi se întîmple ceva? Mai bine intru eu!

Tînărul inginer îl privi lung. Îl înțelegea...

În ființa lui răsunau încă puternice, vii, vorbele rostite de taică-său, cu mulți ani în urmă pe patul de suferință. Și-a adus aminte și de ce spusese el atunci, ca un jurămînt, și toate acestea reamintite, poate, numai într-o fracțiune de secundă, îi dădeau curaj, putere, să intervină. Înainta tîrîș, pe burtă, cu ochii întredeschiși. La podea aburii erau mai reci, aerul mai puțin incins. Și în acel moment, prin fața ochilor i se perindau ca pe un ecran, imagini din copilăria lui.

Se vedea parcă în urmă cu zeci de ani, într-o noapte ploioasă de toamnă, la cîteva luni după moartea maică-si. Se trezise speriat... Afară se auzeau strigăte și bocănituri în poarta de la stradă. Se auzeau tare, încît se porniseră să latre toți cîinii din mahala. «Ioane!... Măi, Ioane!...» Taică-său, un om înalt și ciolănos, cam la patruzeci de ani, nu adormise încă. Se sculase încet ca să nu scîrțîie patul și ieși pe ușă, pierzîndu-se în întunericul de smoală al nopții. «Cine-i acolo?» întrebă el de pe prispa casei, căutînd să străbată întunericul cu privirea. «Manea — răspunse printre răsuflări, omul de la poartă. Hai, de grabă la depou! A dat ordin domnu' șef Leahu. Nu știu ce dracu s-a stricat iarăși la rabla aia de cazan.» «Bine, frățioare! Du-te și spune-i că vin!» se auzi răspunsul tăios al tatălui său. Îl auzi intrînd apoi grăbit în odaie, trîntind ușa. Murmură mai întîi ceva ca pentru sine, apoi se apropiase de pat. Ridică smucit pătura de pe el și spuse nervos: «Scoală măi, ce mai stai, că de acum nu mai ești de țîță!» Sărise din așternut și într-o clipită fu îmbrăcat cu pantalonii și haina peticită pe la coate. «Ești gata, mă?» «Gata, tată!» «De acum o să lucrezi cu mine, la cazangerie, — îi spuse el, privindu-l lung. Să fii numai ochi și urechi, ai înțeles?» «Da, tată!»...

Ilie Rega înainta încet. Aburii se zbăteau furioși, se izbeau între ei, apoi de pereții laterali. Pe măsură ce se apropia de cazan, în față îi apărea iarăși acel film al copilăriei sale, imagini care-l chinuiau și acum. Strînse pleoapele ca și cum ar fi vrut să nu le mai vadă. În zadar. Ele reveneau vii, ca și cum abia ieri s-ar fi petrecut...

Se vedea în noaptea aceea cînd, împreună cu taică-său, au ajuns la depou frînți de oboseală. De mai bine de o oră, locomotivele stăteau, stăteau în depou, neavînd apă. Cîțiva ceferiști erau strînși ciorchine în jurul lor. În acel moment apăruse și Leahu, șeful de depou. «Hai, ce mai stai pe gînduri!» — strigă el la tatăl său. «O să intru, domnu' șef — răspunse calm cazangiul. Dar v-am spus de atîtea ori că o să aveți necazuri cu cazanul ăsta. E destul de vechi și s-ar putea»... «Lasă, lasă asta. Ne vom folosi de el pînă crapă. Ai înțeles?» «Bine, domnu' șef». Se uită apoi la Manea, ajutorul său, și schiță un gest. Acesta, ceva mai tînăr decît tatăl său, scund și subțirel, dispăru îndată din mulțime, cu sprinteneala unui flăcău. De cînd lucrau amîndoi ajunseseră să se înțeleagă doar din priviri. Manea aduse niște scule. Tatăl său le luă și, înainte de a începe lucrul, se apropie de el și-i spuse: «Cred că s-a rupt garnitura la vreo autoclavă. Tu rămîi afară, numai să fii atent. Poate că am nevoie de ceva»... Și îmbrăcat cu hainele acelea subțiri și ude, dispăru în norii de aburi din sala cazanelor. Ilie rămase lipit de Manea. Îl cuprinse o frică neînțeleasă. Și, deodată, ca dintr-un vulcan, izbucniră aburii fierbinți. Pe neașteptate, jetul lor cutremură toată clădirea. Pe ușă și prin ferestrele deschise aburii ieșeau furioși. În momentul acela, din mulțime se auziră strigăte groase, răgușite de spaimă: «Ioane! L-a izbit autoclava pe Ion! Săriți!...» Au intrat în sala cazanelor oameni înfășurați în saci uzi, dar s-au întors izgoniți de fierbințeala aburilor. Deodată, ca din pămînt, la ușa sălii cazanelor, apărură două năluci. Era Manea cu Ion Rega în brațe. Din amîndoi țîșneau aburi de parcă-ar fi ieșit dintr-o oală cu apă fiartă. Șeful de depou dispăru din mulțimea care-ncepuse să murmure cuprinsă de mînie. Manea îl așeză pe tatăl său pe un podeț de scînduri din curtea depoului. Avea fața stacojie, iar din hainele rupte, pieptul, mîinile și picioarele i se vedeau albe. Un alb nefiresc...

Ilie Rega se opri deodată, bîjbîind cu mîna prin întuneric, se sprijini de peretele clădirii, mai mult în genunchi, ferindu-se de dogoarea aburilor. Prinse puternic în mîini cheia mecanică și începu să strîngă încet piulița de la autoclavă. Și iarăși îi apăreau în față imagini din trecut.

...Se vedea parcă iarăși în casa părintească, cu pămînt pe jos, de la marginea orașului, în care tatăl, adică Ion Rega, a zăcut multe zile. Stătea numai cu fața în sus, cu privirea pironită la grinzile odăii, înnegrite și mîncate de carii, suflînd adînc, ca și cînd ar fi lăsat de pe umeri o greutate. Privirea lui încețoșată i-a căzut mai întîi pe un tablou cu ramă de lemn, aflat deasupra patului, unde erau fotografiați toți ai casei. Și-a trecut privirile apoi peste masa joasă și s-a oprit asupra obrazului palid al lui Ilie. «Ilie!».. îl strigă cu glas stins și întinse mîinile ca și cum ar fi vrut să-l cuprindă în brațe. Ilie se apropie de pat. Tatăl său îl privea cu ochi mari. După o sforțare, îngăimă: «Ilie... nu mai pot, o să mor... Ai grijă, Ilie, rămîi singur... să te duci la Manea, la depou, să înveți meserie, Ilie... Poate o să fii mai tare ca mine, să dobori tu puterea aburilor, Ilie...» Atît a mai putut spune. «Da, tată, așa am să fac!» sunau abia șoptite cuvintele lui. Ca un jurămînt sunau.

...Ilie Rega lovi cu ciocanul autoclava, într-o parte și-n alta, apoi strînse iarăși piulița. În zadar. Presiunea aburilor nu scădea. Un fior îi trecu prin tot corpul. «Dacă o să explodeze? Nu, nu e cu putință, e doar cazan nou...» Afară, vîntul trăgea perdelele de nori peste stelele proaspăt apărute. În ușa sălii zarva se întețea. Cu o sforțare istovitoare, Rega se ridică iarăși în norii de aburi. Nu-și mai simțea mîinile, era istovit. Dar în ființa lui clocoteau cuvintele rostite de taică-său, dîndu-i puteri și curaj: «o... o să dobori tu puterea aburilor...» Mai strînse încă o dată piulița cu înverșunare. «Eh, aburi, aburi, degeaba opuneți rezistență! Pînă la urmă tot vă supun!...» murmură tînărul inginer. Lovi iarăși autoclava, încet, pe toate părțile, apoi strînse piulița mai tare. Și presiunea aburilor începu să scadă, întîi mai puțin, apoi din ce în ce mai mult, sub forța puternică a omului care mînuia cheia și ciocanul. Și, deodată, în sala cazanelor se făcu liniște și lumină...

Sub soarele patriei socialiste

CREȘTEM VOINICI, SĂNĂTOȘI

* * *

Pe miile de terenuri și în sălile de sport de pe lîngă școli, în excursii și drumeții, la bazele sportive ale asociațiilor și cluburilor, la Casele pionierilor și șoimilor patriei, în acțiuni organizate de grupe, detașamente și unități, copiii participă necontenit la numeroase acțiuni și activități cu caracter sportiv, cultural-artistic, distractiv, prin intermediul cărora se întăresc din punct de vedere fizic și moral. O imagine grăitoare a amplorii pe care o cunoaște în prezent practicarea sportului și turismului de către copiii noștri ni-o oferă «Daciada»: cei mai numeroși participanți la întrecerile ei sînt, în mod constant, elevii din școlile generale. Astfel, la ultima etapă de iarnă a acesteia (1978—1979) au luat parte aproape 2 200 000 de pionieri, școlari și șoimi ai patriei, numărul acestora fiind de aproape 2 100 000 la ultima etapă de vară (1979).

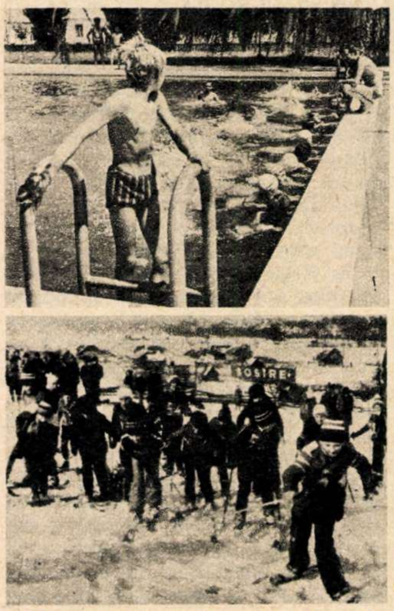

● Vara — în apa limpede și caldă a mării sau din bazinele de înot, iarna — pe pîrtiile de schi, respirînd aerul rece și pur al munților. Două ipostaze complet diferite, dar cu același rezultat: fortificarea fizică.

● Printre acești copii care și-au cîștigat pe terenurile de tenis, în sute de ore de antrenament, binecunoscuta suplețe și agerime se află și Ionuț Șesu (de la Clubul «Dinamo» București, al doilea de la stînga la dreapta, rîndul din față), o mai veche cunoștință a noastră. De la vîrsta de șase ani Ionuț practică tenisul de cîmp, visînd la gloria celebrilor săi înaintași în acest sport. Și, după cum se vede din imagine, numeroasele cupe și medalii cucerite de el pînă acum ne arată că Ionuț nu visează doar...

● O gingașă floare cu petalele deschise spre soare a «răsărit» pe covorul de iarbă din curtea Școlii generale din comuna Săbăoani, județul Neamț. Dacă vreuna dintre aceste fete va ajunge sau nu celebră ca Nadia Comăneci sau Teodora Ungureanu, încă nu știm. Important e altceva: că și ele au posibilitatea să practice gimnastica (dispun și de sală de sport, și de îndrumare calificată), și astfel cresc mai sănătoase și mai frumoase decît dacă n-ar fi practicat această pasionantă și atît de utilă disciplină sportivă.

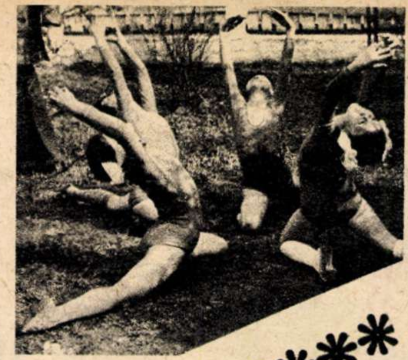

● Am fi putut să vă oferim o altă fotografie cu copii-cicliști, mai reușită din punct de vedere artistic. Am ales totuși această imagine mai puțin spectaculoasă dar, după părerea noastră, mai semnificativă și mai sugestivă decît toate: cicloturismul (cu nenumăratele lui avantaje) a devenit un sport obișnuit, intens practicat și de către copiii noștri de la sate.

ȘI VOIOȘI! ********

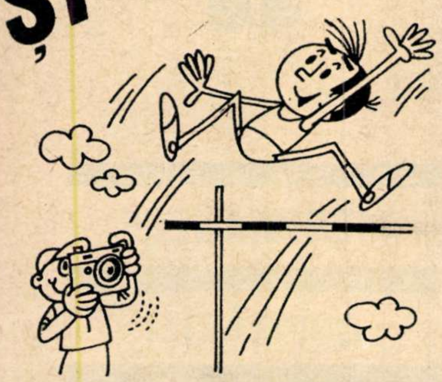

● Atletismul este vasul amiral al tuturor sporturilor. La bordul lui navighează mulți pionieri. Iată-i pe componenții echipei noastre pionierești de tetratlon care, în luna august, în R.D. Germană, s-au situat pe locul întîi în cadrul celei de a XXIII-a ediții a prestigioasei competiții internaționale pionierești Tetratlonul atletic internațional «Prietenia». Priviți-i pe fiecare în parte și spuneți și voi: nu-i așa că sînt și voinici, și sănătoși, și frumoși, și voioși? Și să știți că asta nu-i numai părerea noastră, ci și a tuturor specialiștilor străini prezenți la amintita competiție, care i-au admirat atît pentru rezultatele obținute de ei, cît și pentru ținută fizică și morală.

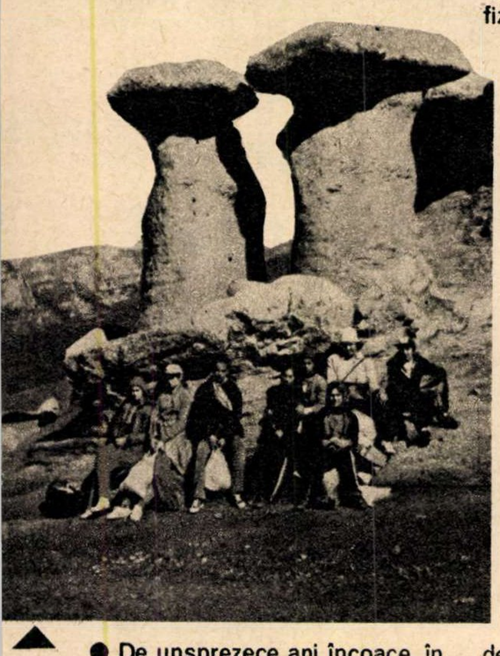

● Mai e nevoie să vă spunem cum se intitulează concursul la care participă acești «sculptori de sezon»?

● Șezătorile vesele sînt nelipsite din programele de activități pionierești.

● Micii artiști păpușari de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Suceava.

● De unsprezece ani încoace, în fiecare vară, cîteva zeci de mii de pionieri și școlari trăiesc două-trei săptămîni în mijlocul naturii în originala și romantica postură de expediționari. Constituiți în echipaje, cu rucsacurile și corturile în spate, ei străbat pe jos cărările munților, se aventurează în «împărăția» de apă și de stuf a Deltei, ori cu plutele pe unele rîuri. Își instalează singuri «taberele de noapte», își pregătesc singuri mîncarea, dorm în corturi, se confruntă cu greutățile și surprizele firești în asemenea situații — oboseala, ploaia, frigul și altele asemănătoare —, efectuînd cercetări științifice de evidentă însemnătate. Nu există jurnal de bord al echipajelor participante la Expedițiile «Cutezătorii» care să nu consemneze și să nu evidențieze, într-un fel sau altul, acest aspect deosebit: «Aveam doar douăsprezece zile în plus cînd ne-am întors din expediție — scrie cronicarul unuia dintre echipaje — dar noi ne simțeam mai mari cu cel puțin un an».

C. DIACONU

MERIDIANELE COPILĂRIEI

Dosare de priorităţi

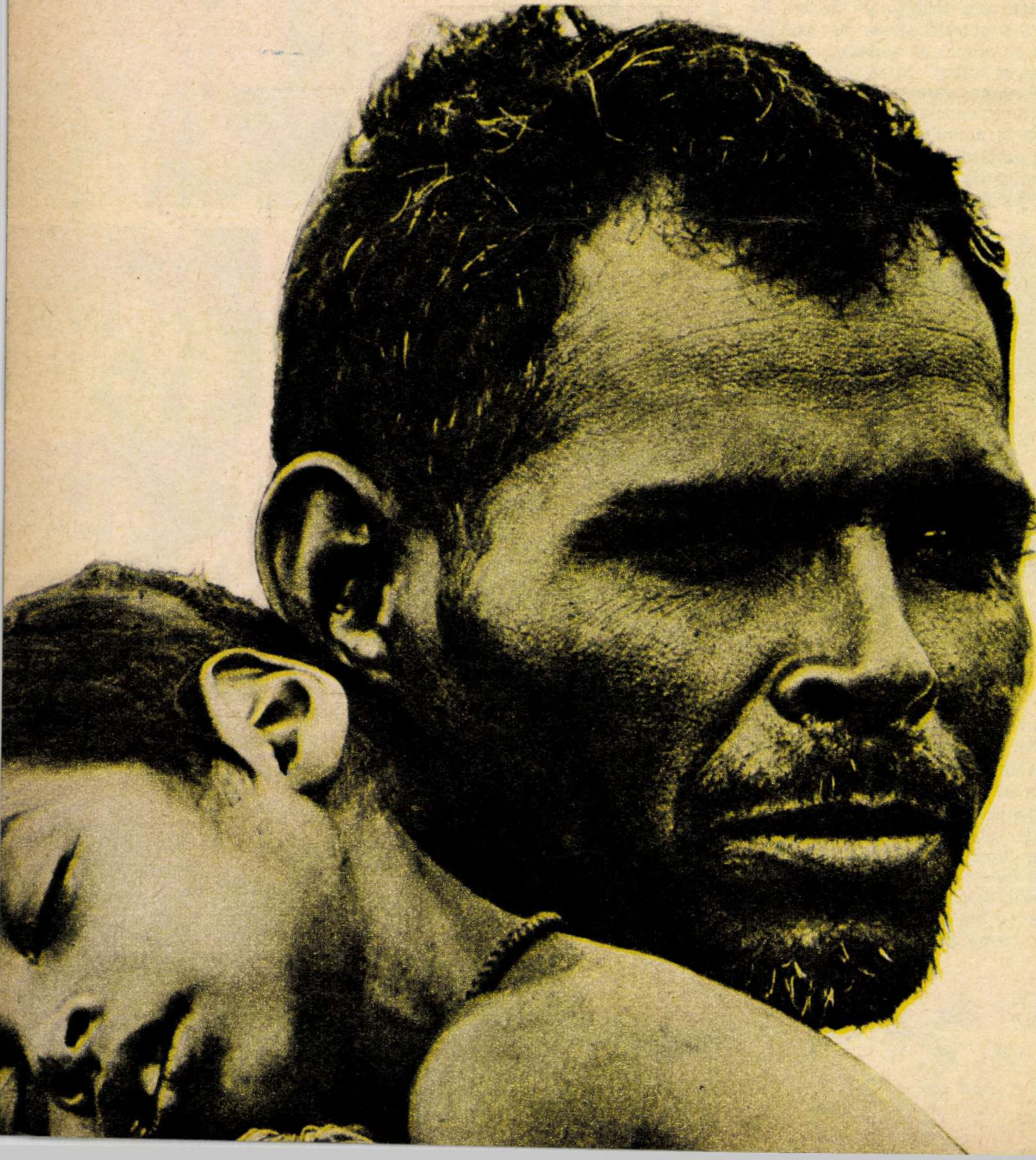

Viitorul umanităţii se va afla în mîinile celor ce se află acum la minunata vîrstă a copilăriei. Este un adevăr pe care lumea îl recunoaşte în prezent tot mai mult. Dar cum va arăta acest viitor? El depinde în cea mai mare măsură de felul în care cresc astăzi sutele de milioane de copii ai Terrei, de modul în care aceştia sînt pregătiţi pentru a fi capabili să transforme în realităţi îndrăzneţele visuri ale generaţiilor mature de acum. Numeroase documente şi statistici întocmite la scară mondială oferă date care alcătuiesc un dramatic tablou în faţa căruia conştiinţa oricărui om este profund tulburată. Ele arată că în lumea copiilor din diferite zone ale planetei, subnutriţia, locuinţele mizere şi insalubre, apa — acel element indispensabil vieţii, neştiinţa de carte, bolile, cunoaşterea exploatării de la vîrste foarte fragede şi multe altele se constituie în tot atîtea dosare de priorităţi între coperţile cărora sînt sintetizate în cifre dramele a milioane şi milioane de vieţi. Dacă ridicăm coperta unora dintre aceste dosare aflăm, de pildă, că:

- **circa 800 de milioane copii trăiesc în ţări unde venitul anual pe locuitor este sub o sută de dolari.**
- **80 de milioane dintre copiii lumii sînt subnutriţi, iar lipsa proteinelor în cea mai severă formă a sa ameninţă viaţa a 10 milioane de copii.**
- Doar jumătate din populaţia mondială dispune de o aprovizionare relativ satisfăcătoare cu apă potabilă. Deci, **dintre copiii lumii — peste 700 de milioane sînt lipsiţi de binefacerile ei.**
- **Dintre cei peste 800 milioane de oameni loviţi de flagelul neştiinţei de carte, în această eră a computerelor şi a zborurilor cosmice, o mare parte sînt copii.**
- Se estimează că la ora actuală 156 milioane de copii, din care 60 milioane sub 5 ani, locuiesc în bidonvilurile situate la marginea oraşelor, ducînd o existenţă plină de cele mai grave lipsuri. Biroul Internaţional al Muncii arată că **aproape 100 de milioane copii sub vîrsta de 15 ani sînt nevoiţi să muncească. Dintre ei, 52 milioane sînt folosiţi în industrie şi agricultură.** Aceste cifre zguduitoare nu se referă numai la copiii din ţările subdezvoltate, ci şi la cei ce trăiesc în ţări capitaliste industrializate. Nevoiţi să-şi cîştige o existenţă precară de la vîrste foarte fragede, milioane de copii îşi încep ziua de lucru la ora 6 dimineaţa şi chiar mai devreme. La vîrsta cînd ar trebui să înveţe carte, să se bucure de lectură şi joc sînt întîlniţi atît pe străzile marilor oraşe cărînd bagaje voluminoase, încărcînd camioane, vînzînd ziare cît şi lucrînd în fabrici de pielărie şi textile, fabrici de chibrituri sau uzine alimentare, efectuînd munci peste puterile lor. Acestea sînt doar cîteva dintre numeroasele cifre şi fapte aflate în dosarele de priorităţi ale sutelor de milioane de copii ai lumii frustraţi de dreptul la copilărie, la învăţătură, la pregătire, la dreptul de a se forma. Mai mult ca oricînd, în acest an — Anul internaţional al copilului, umanitatea este chemată să reflecte şi să acţioneze prin fapte pentru ca cei ce formează «fondul de aur» al umanităţii de mîine — copiii — să se poată bucura de tot ceea ce oamenii maturi ai lumii de azi sînt datori să le ofere.

Ecaterina ROŞCA

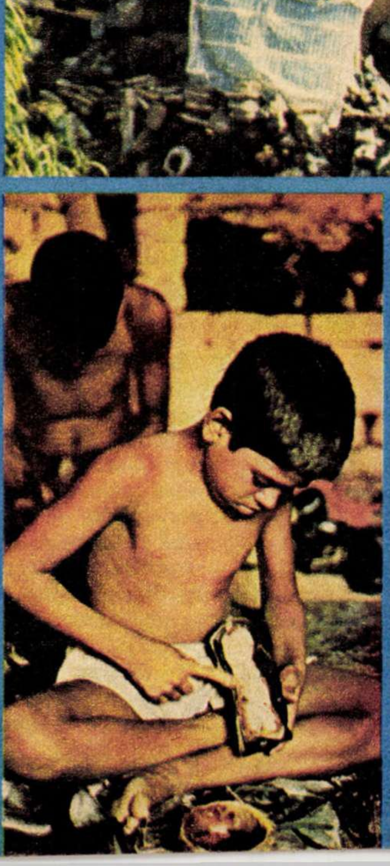

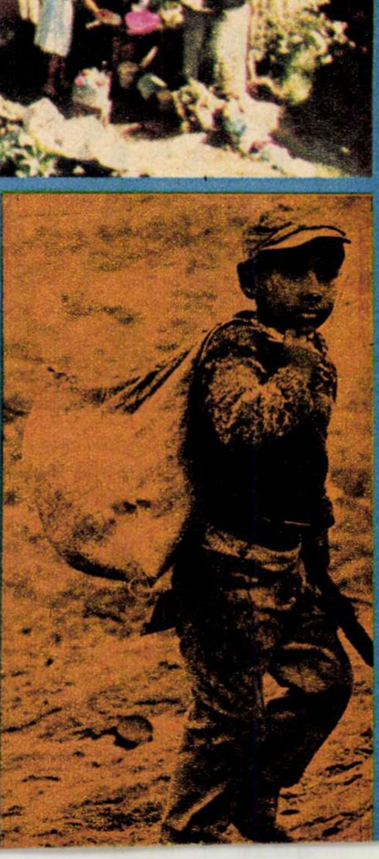

UNUL DIN 52 DE MILIOANE

DE COPII, VICTIME ALE EXPLOATĂRII

De patru ani Michele Colona era cioban. Stăpînul său îl cumpărase de la părinţi pentru o mică sumă de bani, o bucată de brînză şi un litru de ulei de măsline. Ziua de muncă a lui Michele începea la 3 dimineaţa. Seara, stăpînul îl trimitea la stînă, unde se culca cu oile. O dată pe lună băiatul primea o zi liberă şi se ducea acasă pentru a-şi schimba hainele. Urmau apoi alte zile de muncă grea, de foame şi singurătate. Nemaisuportînd asemenea viaţă, a hotărît să-i pună capăt. Avea doar paisprezece ani.

Împrejurările morţii lui Michele au provocat indignare în Italia, dar povestea a fost uitată. Nimeni n-a fost tras la răspundere pentru folosirea ilegală a muncii copiilor. Iar în oraşul Altamura din regiunea Apuglia are loc în continuare un tîrg inedit. Din toate colţurile ţării sosesc aici fermieri pentru a cumpăra mînă de lucru ieftină: copii între 8—12 ani vînduţi de părinţii lor. Folosirea copiilor ca sclavi nu este un fapt rar întîlnit în Italia, arată revista «Stern», care relatează cazul. Numai în Sicilia lucrează la stăpîni 200 000 de copii. Aproximativ 2 000 de copii suferă accidente de muncă, devin invalizi sau îşi pierd viaţa.

Folosirea muncii copiilor în ţările din sudul Europei proliferează, fenomenul devenind acut în ţările mediteraneene, mai ales în industria turismului. În ţările în curs de dezvoltare situaţia este şi mai grea. «Asociaţia de luptă împotriva sclaviei» a ajuns la concluzia că în America Latină munca copiilor şi adolescenţilor se exploatează aproape deschis. Ea a anunţat că în unele ţări, ca de pildă în Maroc, fete sub doisprezece ani muncesc la fabricile de covoare. «Copiii lucrează în aceste fabrici 12 ore şi au o singură pauză. Pentru un metru pătrat de covor, 5—6 copii trebuie să lucreze o zi întreagă, iar dacă fetele sînt în perioada de ucenicie nu primesc nici un salariu» — se arată în raportul organizaţiei.

ÎNVINGĂTORUL

SCHITA DE Ovidiu Zotta

Petrică Stamatiu trage grăbit cerneală în stilou. Altădată o încărcătură îi ajungea cîteva zile, acum rezervorul a secat în numai două ore, treizeci de minute și patruzeci de secunde. Știe precis pentru că a simțit din greu, pe propria-i piele, trecerea fiecărei clipe. Cînd a mai stat el locului atîta vreme? Nu-și amintește.

De pe alee se aude cunoscuta chemare:

— Petricăăă! Stamatiule? Păi ce faci, nu *vii?!*

Inutil să se uite pe geam; își poate imagina lesne stratul gros de frunze galbene și moi, cu miros dulce-amărui, răscolite de biciclete, de diferite calibre de mingi și de trîntelile la care te îmbie acest așternut năucitor. De zece, care zece?, de o sută de ori și-a spus «Gata, cobor!» *și chiar s-a ridicat, s-a repezit la ușă, dar de tot atîtea ori s-a întors din drum.*

Îl dor șalele și vede din cînd în cînd cerculețe roșii, i-a amorțit și mîna, dar astea-s fleacuri pe lîngă ce-a fost în inima lui cînd Stan Violeta a prezentat așa-zisa ei lucrare. Aude glasul Violetei, e jos, se zbenguie, «Asta n-are mustrări de conștiință! În mod normal, ar trebui să dau fuga și să-mi înfig nițel mîna în părul ei, dar nu mai merge, sîntem prea mari pentru metodele astea. Păcat.»

— Stamatiuleee! Cît *mai așteptăm?*

Altădată, de exemplu ieri, parcă numai ieri?, ar fi fost de mult acolo, pe alee. Fără Petrică Stamatiu nu se mișcă nimic pe o rază de patru străzi. El alege ștrandurile, cinematografele, patinoarele, el hotărăște cine e băiat simpatic și merită luat în seamă, cine e antipatic și va fi trecut cu vederea, cine să se scoale devreme ca să cumpere «Sportul», cine, dintre doi certăreți, are dreptate. Acum trebuie, ca de obicei, să stabilească formația pentru meciul de fiecare seară cu echipa blocului 4A, pe care de cinci săptămîni nu reușesc s-o învingă. «Cred și eu, la ăia joacă Maftei, care-i în lot la Rapid, dar pînă la urmă tot îi batem.»

Trei ore fără cinci minute. În viața lui n-a citit și n-a scris atîta. Violeta, Violeta! Dar nu-i numai ea de vină. Ideea a fost a profesorului Butnaru. Partea cea mai curioasă este că nici această idee n-a avut în principiu nimic rău, a fost chiar interesantă. Cu ochișorii lui albaștri sclipind neastîmpărați sub șuvițele de păr cînepiu răvășite pe frunte, Butnaru a spus: «Compuneri pe tema «Ce prețuiesc eu în mod deosebit la colegul cutare» s-au mai dat. Ce-ați spune de o inovație? Vă scrieți numele pe cîte o hîrtiuță, o împăturiți, amestecăm bilețelele într-o șapcă și fiecare scoate cîte unul. Dacă întîmplător cineva dă chiar peste numele său, trage altul. În felul ăsta, veți fi în situația de a scrie despre cineva la care nu v-ați gîndit. Drăguț, nu-i așa?» *Drăguț — dar numai la prima vedere. Ce să prețuiască Mănăilă Valentin la Stanciu Grigore cu care se ceartă toată ziua? Ce să aplaude Popeangă Doina la Nae Ion după ce lui Nae, care e filatelist de numai un an, i-a fost selecționată pentru expoziția municipală colecția de mărci «Istoria căilor ferate», în vreme ce Doinei, filatelistă veterană, i-au fost respinse, cu o politețe rece, «Pisicile»? Ce să laude Butufei George la Manolache Mioara, care s-a transferat de numai o lună la școala lor și, veșnic posacă, nu vrea să stea de vorbă cu nimeni? Totuși, după părerea lui Petrică Stamatiu, oamenii au făcut eforturi. Împotriva așteptărilor, au găsit cîte ceva bun la fiecare din cei despre care ai fi zis că nu le inspiră nimic bun. Popeangă Doina, de exemplu, a apreciat la Nae obiceiul de a saluta pe toată lumea. Bun și atîta. Numai Stan Violeta sub titlul «Stamatiu Petre» n-a scris nimic. La sfîrșitul orei a pus pe catedră foaia* albă. *Explicația:* «La Stamatiu Petre eu n-am ce să prețuiesc.» *Culmea este că lui Petrică îi căzuse ca subiect chiar Violeta; el acoperise plin de rîvnă mai mult de-o pagină: deșteaptă, săritoare la nevoie, cîntă bine la chitară — iar ea...*

— Stamatiuleee! Mingea *asta vrea să-ți spună ceva la ureche!*

Băieții sînt nerăbdători, și dacă se plictisesc te pomenești că-l pun pe Valentin să formeze echipele. De cînd așteaptă Mănăilă pricopseala asta care i-ar da ocazia să taie o halcă bună din autoritatea lui Stamatiu, dacă nu chiar să i-o smulgă în întregime! Petrică se încrîncenează; riscul e mare, iar în problema nr. 32 două robinete curg cu debite diferite într-o cadă de baie. Trebuie să afli întîi în cît timp reușesc ele s-o umple, apoi cît i-ar fi trebuit fiecăruia în parte s-o umple singur și în al treilea rînd ce se întîmplă dacă unul din robinete se oprește cînd cada e plină pe jumătate, lui cît îi trebuie ca să ducă singur treaba la bun sfîrșit? «M-am

---

Cutezătorii RECREAȚIA MARE

Nemaipomenita surpriză

Unde s-a mai văzut o clasă în care fetele și băieții să se înțeleagă absolut perfect? Într-a VI-a B! Acolo, niciodată n-ai să-i vezi pe băieți, în recreație, necăjindu-și colegele, îmbrîncindu-le sau trăgîndu-le fundele din păr. Nici vorbă nu poate fi de așa ceva! Din simplul motiv că, de îndată ce sună clopoțelul, Liviu, Irinel, Cristian, Tibi, Cornel, Cătălin, Dragoș, de fapt toți băieții, o zbughesc pe ușă, cu mingea rostogolindu-se înaintea lor, grăbiți să continuie meciul început cu cîteva zile înainte.

Rămase singure, fetele deschid ferestrele, strîng hîrtiile, adună caietele băieților căzute din neatenție de pe pupitre, aranjează lucrurile prin clasă. Cînd se întorc în goană, încălziți și obosiți, băieții se așază cuminți în bănci și ora poate să înceapă...

Neînțelegerile ar putea avea loc, însă, la sfîrșitul zilei de școală, cînd începe îmbulzeala la haine, graba la plecare. Dar nu. Nici de data aceasta nu vom găsi nimic de reproșat băieților.

— Lăsăm toate lucrurile noastre aici, în clasă, spun ei, poate mai rămîne careva dintre voi, fetele, cu vreo treabă. Aveți grijă și de ele, noi nu întîrziem mai mult de o jumătate de oră.

Băieții se fac nevăzuți. Cornelia, Monica, Liliana și celelalte, la început nemulțumite, încep apoi, pe îndelete, să ducă hărțile la cancelarie, să ude florile, să măture. Și timpul trece. Băieții, punctuali ca întotdeauna, se întorc după o jumătate de oră.

— Oho, ce mai fete harnice! apreciază ei, văzînd clasa lună. Bravo!

Hainele sînt îmbrăcate la iuțeală și, din ușa clasei, Liviu se simte dator să dea o explicație.

— Știți, nu putem întîrzia prea mult. Ne iau la zor acasă...

*

Era o sîmbătă. Încă de la prima oră, se vîntura o veste: fetele pregătiseră o surpriză pentru băieți. Între timp, în fiecare recreație apărea, de-a lungul peretelui din spate, o nouă găleată, o mătură, o perie, cîrpe de praf. La sfîrșitul celor patru ore, tocmai cînd băieții își făceau semne de plecare spre terenul de sport, Monica, cu vocea ei de altistă, îi anunță sonor:

— Băieții! N-am uitat surpriza pe care v-am promis-o. Noi, fetele, avem meci de volei. Voi, băieții, veți avea grijă de lucrurile noastre. Și ca să nu stați degeaba, puteți să faceți curățenie. V-am adus tot ce vă trebuie. La revedere!

...Și-n timp ce ultimele fundițe dispăreau vesel pe culoar, băieții se lăsau copleșiți de nemaipomenita «surpriză».

Elena MĂNESCU

Măi băieți, fiți serioși!

Îmi zice: «Veniți cu mine puțin pînă la librărie să vă arăt ceva». M-am gîndit, se-nțelege, la apariția unei cărți noi, a unor noi rechizite școlare sau altceva de genul acesta. M-am dus și am văzut. Am văzut și m-am mirat: în fața Librăriei «Ion Creangă» din Capitală, de pe str.

săturat de problemele astea cu două robinete, două mașini, două locomotive care nu fac altceva decît să se tot întreacă. Parcă era vorba să facem economie de combustibil!»

Trei ore, douăzeci de minute și patru secunde. Ciudat; parcă nu mai e atît de obosit. «Te pomenești că e ca la alergările pe distanțe lungi; la un moment dat, intervine punctul critic cînd te sufoci, dar dacă ai voința să-l depășești, te simți brusc aproape la fel de vioi ca la început.» *Să nu găsească Violeta nimic bun despre el! Jignire mare. Petrică Stamatiu o îndurase cu greu. Dacă i-ar fi venit din partea altcuiva, treacă-meargă, dar tocmai din partea Violetei!... Cît era el de călit, situația îl năucise și îl slăbise ca o gripă. Se gîndise zile întregi:* «Ce nu-i place la mine? Om fără calități nu există. Politicos sînt, frumos, hai să zicem atrăgător sînt, om de cuvînt sînt, de fotbal nu mai vorbesc că mă știe; nu-i ea arbitra noastră? Din două, una: ori Violeta e prea răutăcioasă, ori n-am reușit eu să mă impun în fața ei. E foarte grav cînd nu reușești să te impui. De ce n-am reușit?»

— *Petricăăă! Hai*, că nu te mănîncă nimeni!

De furie, i se aprind obrajii. E gata să coboare în fugă și să-l ia cu fulgi cu tot pe obraznicul care a insinuat că el, Petrică Stamatiu, ar putea să se teamă de cineva. Și totuși, adevărul cam ăsta e. Cînd foaia cu numele tău rămîne albă și acest lucru e povestit, tălmăcit și înflorit după cum îl taie capul pe fiecare guraliv, ți-e din ce în ce mai greu să dai ochi cu oamenii, vii glonț de la școală, te-nchizi în casă și acolo rămîi. E bine și aici. Cald, liniște, ordine... Da — însă afară Mănăilă Valentin abia așteaptă să preia bagheta dirijorală. «Acum are toate șansele, mai ales că și el joacă fotbal binișor... bine... chiar foarte bine, urîtul. Desigur, n-are clasa mea, asta nici pe departe, dar dacă lipsesc eu, rămîne el cel mai bun.»

Trei ore, cincizeci de minute, douăzeci de secunde, sau dacă vreți un secol întreg. Timpul e o noțiune relativă, știe toată lumea. La fotbal ora trece ca secunda, în timp ce la robinete... adică la matematică pare o veșnicie.

Gata! Lui Petrică nu-i vine să creadă că a terminat. Verifică mai mult din plăcere decît din nesiguranță. Propoziția principală a fost detectată fără greș, iar subordonatele care se tot ascundeau prin frază, scoase la lumină și puse pe categorii — păi ce credeau ele? Rezultatele problemelor sclipesc de bune și clare ce sînt. Lui Vlad Țepeș îi poate descrie și pintenii nu numai bătăliile. Pinionul de pe planșa de desen tehnic pare ieșit dintr-un atelier de proiectare. Incredibil; Petrică simte că aproape nu se mai poate despărți de aceste splendide caiete, la care acum patru ore se uita pieziș. Cînd și-a mai făcut el toate lecțiile, și nu oricum, ci în întregime și în mod sigur fără nici o greșeală? Probabil niciodată. E cineva! «Mare lucru... Pentru alții e un lucru obișnuit, nu văd de ce ar trebui să mă laud.» *Această constatare nu-i micșorează însă plăcerea.* «Uite că lecțiile pot fi plăcute! Da, însă numai după ce le termini... Și dacă atunci cînd le începi te gîndești la plăcerea pe care o s-o ai la urmă, ce se întîmplă? Păi s-ar putea întîmpla să-ți placă de la început!»

Tulburat de această descoperire, Petrică Stamatiu nu și-a mai dat seama că invitațiile au încetat. Se repede la fereastră. Jos, pe alee, nori de frunze galbene, arămii și roșietice țîșnesc odată cu fiecare șut. «Va să zică, s-au săturat de așteptare. Mănăilă a făcut echipa și... Uite-l cum driblează, a, dă și indicații, se crede mare! Te pomenești că tocmai azi se-ntîmplă să cîștigăm și atunci bineînțeles că Mănăilă o să-și atribuie toate meritele.»

Petrică Stamatiu nu mai are de ce să se grăbească. De-acum e clar, echipa o s-o conducă Mănăilă. «Mai pierde omul...» *Își spune Stamatiu coborînd alene treptele. Dar nu e trist. O să se așeze ostenit pe una din bănci, alături de cei în vîrstă, și-o să comenteze meciul ca între oameni mari. Simte că și-a cîștigat acest drept.*

* * *

Giulești nr. 49, un imens coș de hîrtii (o ladă, de-a dreptul). În coș nu erau hîrtii, ci o enormă îngrămădire de ambalaje de plastic pe care scria: Pistolet cu apă. Numai astfel de ambalaje, de parcă librăria n-ar mai fi vîndut și altceva.

Dar nu ambalajele ne-au preocupat pe noi ci... produsele pe care le-au găzduit. **Cine le cumpărase? Unde erau ele? Ce făceau?**

1. — Ei bine, nu le cumpăraseră «pici» de grădiniță și nici școlari de-a-ntîia, ci ditamai flăcăi de-a VII-a și a VIII-a.

2. — Ei bine, pistoletele de plastic nu se aflau cuminți în somierele din camerele simpaticilor cumpărători, ci... în băncile și ghiozdanele din sălile de clasă ale Școlilor generale nr. 166 și 168.

3. — Ei bine, ele nu stăteau cuminți acolo, ci ieșeau... afară — în recreație, dar și în timpul orelor — și își proiectau conținutul (apă rece, rece de tot) ba pe pereții culoarelor, ba pe gulerul imaculat al unui coleg, ba pe caietul de matematică al altuia.

Asta în timp ce la Ștefănești-Argeș, alte cohorte neserioase, echipate cu pistolete cu duză, asurzeau urechile copiilor și tulburau liniștea lecțiilor...

Asta în timp ce și în alte școli din diferite locuri, băieți serioși, care învață despre teoria mulțimilor, curentul electric, coordonatele geografice — se dau în vînt, valuri-valuri, după această distracție simpluță și cam năroadă.

...Și mai ales, toate acestea, în timp ce mulți dintre colegii lor de generație fac poezii, cîntă din Mozart sau proiectează splendide aparate tehnice.

...Măi, băieți! Ia fiți serioși. E timpul!

I. TRAIAN

REZULTATELE CONCURSULUI REPUBLICAN DE MATERIALE METODICE ÎN DOMENIUL ACTIVITĂȚII POLITICO-EDUCATIVE PIONIEREȘTI

Organizat de C.N.O.P. în vederea stimulării cadrelor care muncesc cu pionierii și șoimii patriei, concursul a urmărit selecționarea celor mai bune materiale metodice destinate îmbunătățirii calitative a muncii de pregătire și de perfecționare a pregătirii activelor și a cadrelor, generalizării experienței pozitive din unități și detașamente, de la nivelul consiliilor Organizației Pionierilor.

La faza republicană a concursului s-au prezentat 146 de lucrări de îndrumare practică metodică și 16 materiale audio-vizuale (seturi de filme și diapozitive, diason cu conținut metodic).

Din totalul lucrărilor prezentate au fost selecționate 18 lucrări pentru a fi premiate: 3 premii pentru fiecare domeniu, stabilit prin tematica concursului și 9 mențiuni.

I. ÎN DOMENIUL ACTIVITĂȚILOR DE CREAȚIE TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

1. **«În ajutorul cercurilor tehnico-aplicative și științifice din școli și unități economice»** — buletin metodic. Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei — București (lucrare colectivă). Premiul I.

2. **«Ghid practic pentru conducerea cercurilor tehnico-aplicative și științifice din școli».** Casa pionierilor și șoimilor patriei Pitești (lucrare colectivă). Premiul II.

3. **«Îndrumător metodic pentru cercurile de carturi».** Nicolae P. Nicolae, maistru-instructor, Casa pionierilor și șoimilor patriei Roman, județul Neamț. Premiul III.

Mențiuni

1. **«Îndrumări metodice în sprijinul cercurilor tehnico-aplicative și activității în rîndurile șoimilor patriei».** C.J.O.P. Bistrița-Năsăud.

2. **«Organizarea științifică a activității în cercurile de elevi la științele biologice»** — buletin metodic. Casa pionierilor și șoimilor patriei sector 4, București.

3. **«Materiale metodice privind activitatea tehnico-aplicativă pionierească»** — buletin metodic. Casa pionierilor și șoimilor patriei, Arad.

II. ÎN DOMENIUL ACTIVITĂȚILOR POLITICO-EDUCATIVE CU PIONIERII

1. **«Mulțumim din inimă partidului»** — film metodic. Cineclubul pionierilor — Casa pionierilor și șoimilor patriei Sibiu. Premiul I.

2. **«Scenarii și regulamente de concursuri»** — culegere metodică. Consiliul municipal București al Organizației Pionierilor. Premiul II.

3. **«Recomandări metodice și pliante ilustrative referitoare la organizarea și funcționarea cluburilor de dezbateri politico-ideologice și a cabinetului metodic».** Casa pionierilor și șoimilor patriei Iași. Premiul III.

Mențiuni

1. **«Caietul comandantului-instructor de pionieri»** — buletin metodic. C.J.O.P. Bihor.

2. **«Buletin de informare și documente».** C.J.O.P. Vîlcea.

3. **«Buletinul comandantului-instructor».** C.J.O.P. Bacău.

III. ÎN DOMENIUL METODICII ORGANIZĂRII ACTIVITĂȚII DE TIMP LIBER.

1. **«Îndreptar turistic — Pe cărări de munte harghitene».** Beder Tibor, C.J.O.P. Harghita. Premiul I.

2. **«Îndrumătorul instructorului cercului de teatru de păpuși din grădinițe și școli».** Cornel Pătrașcu, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Odobești, județul Vrancea. Premiul II.

3. **«Cavalerii crestelor înzăpezite»** — film metodic. Cineclubul Casei pionierilor și șoimilor patriei Sibiu, județul Sibiu. Premiul III.

Mențiuni

1. **«Catalogul jocurilor și jucăriilor».** Casa pionierilor și șoimilor patriei Hîrșova, Constanța.

2. **«Expedițiile pionierești»** — set de diapozitive. C.J.O.P. Harghita.

3. **«Activități extrașcolare în sprijinul predării geografiei la clasa a III-a»** — diapozitive, Páll Tibor, Gheorgheni, județul Harghita.

*
* *

Cu privire la tematica celei de-a II-a ediții a concursului pentru cele mai bune materiale metodice în domeniul activității pionierești facem următoarele precizări:

I. Tematica materialelor se va axa pe probleme privind:

1. Metodica organizării și desfășurării activității de creație tehnică în domeniile: energetică, electronică, jucării, modelism (aero-navo-racheto și automodele) concretizată prin recomandări metodice, programe și tematici orientative, caiete metodice cuprinzînd schițe, planșe necesare pentru realizarea unor lucrări.

2. Metodica organizării și desfășurării activităților politico-educative de masă, de educație materialist-științifică, a cluburilor și cercurilor de dezbateri politico-ideologice, a cercurilor «Prieteni ai adevărului științific».

3. Metodica organizării și desfășurării activităților de vacanță (excursii, tabere, programe recreative, cultural-sportive organizate cu pionierii) și de pregătire pentru apărarea patriei.

4. Metodica organizării și desfășurării acțiunii de pregătire și primire a șoimilor patriei în Organizația Pionierilor, a alegerilor pionierești, a acțiunii de rostire și semnare a Legămîntului pionierului, a ieșirii din Organizația Pionierilor.

5. Modalități concrete de realizare a activității instructiv-educative în cadrul Organizației Șoimii patriei.

II. Pentru cea de-a II-a ediție a concursului se iau în considerație lucrările și materialele elaborate în perioada 1979—1980.

Reamintim că, potrivit regulamentului de organizare, concursul se va desfășura în două faze:

— faza județeană, în perioada 1 oct.—1 dec. 1980;

— faza republicană, în perioada 1 mai—15 iunie 1981.

Victor Babeş

Scenariu: LIDA IGIROŞIANU **7**

Desene: SANDU ŞI THEODORA FLOREA

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Întors de la Paris, Victor Babeş continuă cercetările. Noul vaccin este experimentat pe bolnavi. Savantul român deschide astfel un nou drum în medicină.

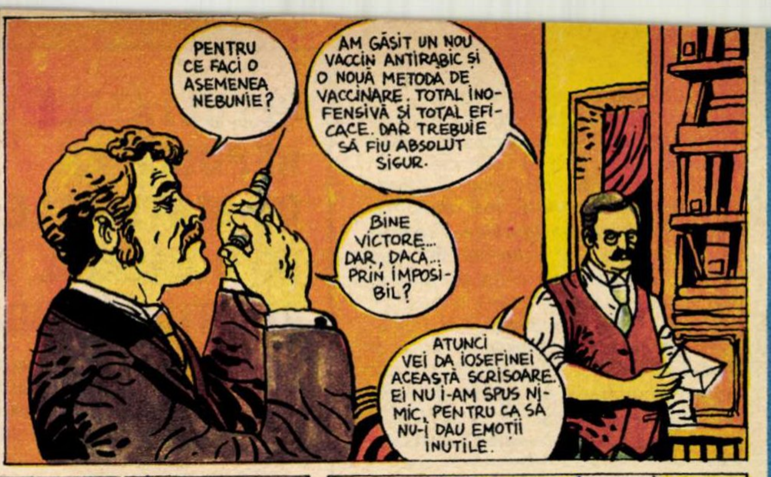
PENTRU CE FACI O ASEMENEA NEBUNIE?
AM GĂSIT UN NOU VACCIN ANTIRABIC ŞI O NOUĂ METODĂ DE VACCINARE. TOTAL INOFENSIVĂ ŞI TOTAL EFICACE. DAR TREBUIE SĂ FIU ABSOLUT SIGUR.
BINE VICTORE... DAR, DACĂ... PRIN ÎMPOSIBIL?
ATUNCI VEI DA IOSEFINEI ACEASTĂ SCRISOARE. EI NU I-AM SPUS NIMIC, PENTRU CĂ SĂ NU-I DAU EMOŢII INUTILE.

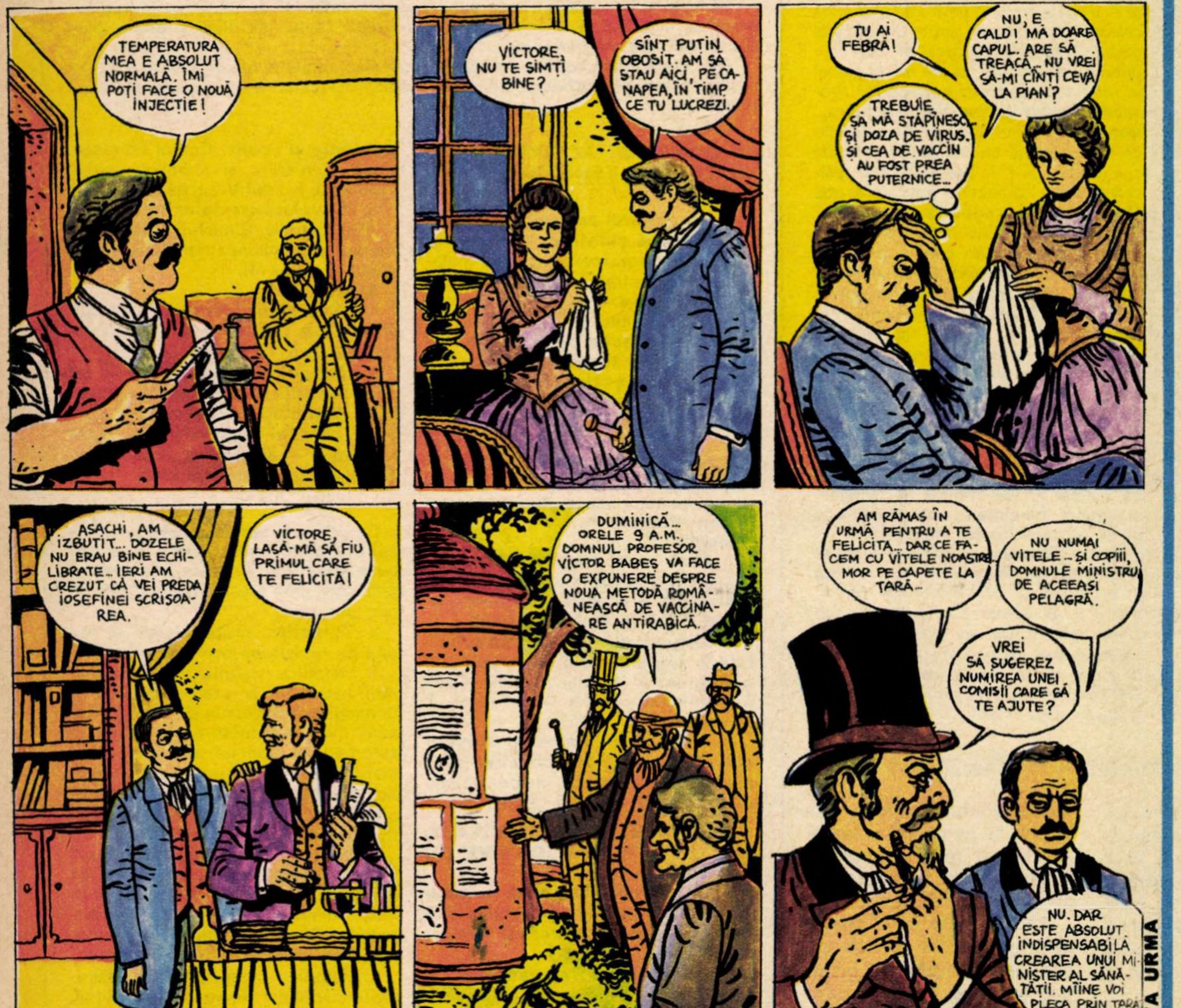
TEMPERATURA MEA E ABSOLUT NORMALĂ. ÎMI POŢI FACE O NOUĂ INJECŢIE!
VICTORE, NU TE SIMŢI BINE?
SÎNT PUŢIN OBOSIT. AM SĂ STAU AICI, PE CANAPEA, ÎN TIMP CE TU LUCREZI.
TU AI FEBRĂ!
NU, E CALD! MĂ DOARE CAPUL. ARE SĂ TREACĂ... NU VREI SĂ-MI CÎNŢI CEVA LA PIAN?
TREBUIE SĂ MĂ STĂPÎNESC. ŞI DOZA DE VIRUS, ŞI CEA DE VACCIN AU FOST PREA PUTERNICE...
ASACHI, AM IZBUTIT... DOZELE NU ERAU BINE ECHILIBRATE... IERI AM CREZUT CĂ VEI PREDA IOSEFINEI SCRISOAREA.
VICTORE, LASĂ-MĂ SĂ FIU PRIMUL CARE TE FELICITĂ!
DUMINICĂ... ORELE 9 A.M., DOMNUL PROFESOR VICTOR BABEŞ VA FACE O EXPUNERE DESPRE NOUA METODĂ ROMÂNEASCĂ DE VACCINARE ANTIRABICĂ.
AM RĂMAS ÎN URMĂ PENTRU A TE FELICITA... DAR CE FACEM CU VITELE NOASTRE. MOR PE CAPETE LA ŢARĂ...
NU NUMAI VITELE... ŞI COPIII, DOMNULE MINISTRU, DE ACEEAŞI PELAGRĂ.
VREI SĂ SUGEREZ NUMIREA UNEI COMISII CARE SĂ TE AJUTE?
NU. DAR ESTE ABSOLUT INDISPENSABILĂ CREAREA UNUI MINISTER AL SĂNĂTĂŢII. MÎINE VOI PLECA PRIN ŢARĂ

(VA URMA)

TRIBUNA CITITORILOR

Dragă redacţie,

M-am consultat cu cîţiva băieţi şi fete din detaşamentul nostru şi m-am gîndit să vă întrebăm: cum să facem să devenim constructori de avioane agricole?! Cine ne-ar putea arăta cum se face o machetă, mai precis nişte proiecte de aeromodele dintre cele mai ingenioase în acest sens?

Vasilică ADRIAN
clasa a VI-a, Şcoala generală nr. 1, Mizil, judeţul Prahova

Credem că lui Vasilică i-ar putea veni în ajutor mulţi colegi de-ai lui, elevi la diferite şcoli din ţară, trimiţîndu-i proiectele de care are nevoie împreună cu îndrumări privind modalităţile de realizare.

Telegramă:

«Ne place foarte mult serialul «Victor Babeş» din revista «Cutezătorii». Dar de ce nu solicitaţi, spre publicare, un serial realizat chiar de către pionieri? Am vrea şi-o legendă-serial. Spre exemplu: «Gruia lui Novac», «Corbea» sau o evocare «Eminescu şi copilăria lui».

Nicu Lipovan şi Emanuel Pripon, clasa a VII-a,
Şcoala generală Jac, judeţul Sălaj

„PIETON 2000“

Talonul nr. 7

ÎNTREBARE:
Este permis transportul elevilor pe platforma autocamioanelor?
RĂSPUNSURI:
- ■ **a) nu;**
- ■ **b) da, cînd se deplasează în campanii agricole;**
- ■ **c) da, dacă platforma are o lăţime mai mare de 2,75 m şi elevii au de ce se sprijini.**

ÎNTREBARE:
Indicaţi limita de vîrstă de la care copiii au voie să circule nesupravegheaţi pe drumurile publice:
RĂSPUNSURI:
- ■ **a) 6 ani;**
- ■ **b) 14 ani;**
- ■ **c) nu este prevăzut.**

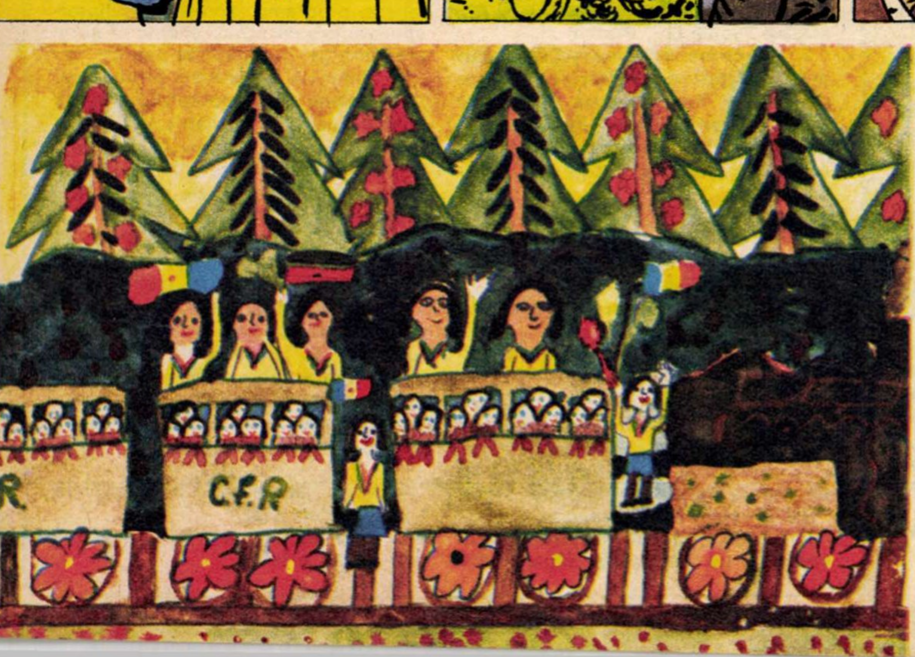

Desen de **MIHAELA CHIFAN**, Rădăuţi

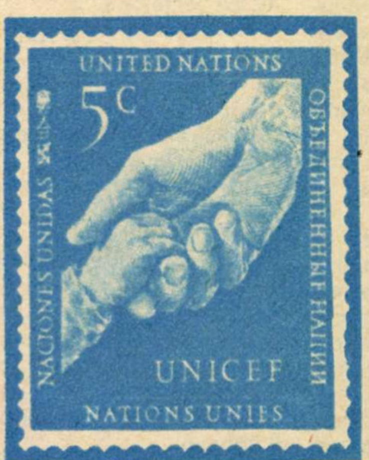
UNITED NATIONS
5c
ОБЪЕДИНЕННЫЕ НАЦИИ
NACIONES UNIDAS
UNICEF
NATIONS UNIES

Marcă poştală emisă în cadrul Anului Internaţional al copilului.

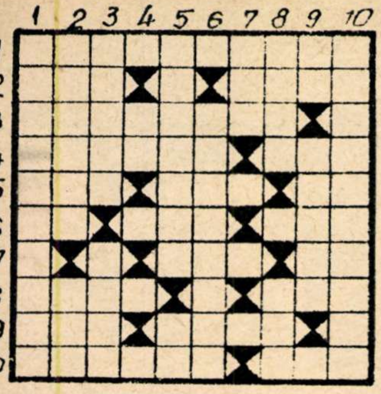

EOLIANĂ

ORIZONTAL: 1. Arie cu presiune atmosferică ridicată, caracterizată prin curenți de aer de la centru spre periferie și timp frumos. 2. Spulberată de Crivăț. Pui de capră (fem. pl.). 3. Neîntrecutul creator al poeziilor «Ce te legeni codrule» și «Dintre sute de catarge». 4. O zonă cu presiune atmosferică scăzută. Te uimește (interj.). 5. Măsoară viteza de deplasare a vîntului într-un cadru mai mare. Interjecție. Nene! 6. În mare. Lac pitoresc în apropiere de Tușnad. Adrian cel mic. 7. Perioadă glaciară din istoria Pămîntului. Sînt. 8. Vînturi de mare intensitate. Datină. 9. Regiune (abr.). Întinse. 10. Vînt cu viteză foarte mare, atingînd sau depășind 12 grade Beaufort. Propulsează o minge de fotbal. **VERTICAL:** 1. Măsoară viteza și uneori direcția vîntului. 2. Ramură a Crivățului, care pătrunde pe Valea Oituzului în depresiunea Tg. Secuiesc, unde provoacă scăderi accentuate de temperatură. Se mișcă în vînt! 3. Nici ele nu-s vorbe în vînt! (sing.). Instrument muzical complex, bazat pe pomparea coloanelor de aer. 4. O minimă în... centru. 5. Rocă dură. S-a sfîrșit rafala. 6. Simunul cel fierbinte și uscat. 7. Alt nume al tiparului. 8. Un leu... alintat. Bate regulat. 9. Vas de pămînt. Țară tipic musonică, cu vînturi periodice stabile. 10. Agitat ca marea sub frămîntarea vîntului.

CURIOZITĂȚI

- Cintezoiul din insulele Galapagos și corbul din Noua Caledonie înțeapă insectele, pe care vor să le mănînce, cu ajutorul spinilor.
- Cimpanzeul introduce o tulpină goală, ca o țeavă, în mușuroaiele de termite și o suge cu putere pînă cînd tija se umple de insecte.
- Lutrul de mare sparge scoicile ca să le poată mînca, lovindu-le de o piatră netedă.
- Rozătoarele din specia Neotoma, din America, înfig în jurul vizuinei lor, pe căile de acces, spini de cactus.
- Vulturul pernopter sparge ouăle de struț cu ajutorul unei pietre.
- O anumită varietate de furnici coase frunzele cu fire de mătase.
- Viespea Ammophila găurește pămîntul cu ajutorul unei minuscule pietricele de prund pe care o ține strîns între mandibule.

* * *

Numai două dintre cele patru desene sînt identice. Care?

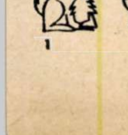
1

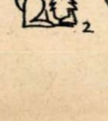
2

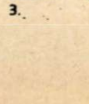
3.

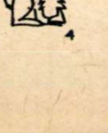
4

* * *

UN MILION DE PRIETENI

ASTĂZI, DESPRE: UN BĂIAT INIMOS — O FETIȚĂ CĂREIA ÎI PLACE SĂ RÎDĂ — UN CERC DE LITERAȚI AMBIȚIOȘI — «PROFESORII» DIN RECREAȚIA MARE

● **Mama lui Sandu e scriitoare!** Frumoase rînduri ne trimite **Sandu Ion** (cl. a 8-a, satul Galbeni, com. Filipești, Bacău) despre mama lui la care apreciază, emoționat, talentul literar. Săteancă însuflețită de dragul culturii, așa cum atît de frecvent se întîmplă, și-a crescut cu grijă fiii, i-a îndemnat la carte și, în același timp, a citit ea însăși foarte mult, a luat chiar condeiul și a scris numeroase pagini (mai cu seamă amintiri din copilărie) pe care Sandu le găsește deosebit de valoroase, demne de a fi tipărite. Pe lîngă gîndul bun pe care îl adresăm mamei, trebuie să spunem că laude merită și respectul pe care îl dovedește Sandu față de ea. Am fi bucuroși, dragă Sandu, să primim din partea mamei tale un fragment (de cca. 5—6 pagini) din scrierile sale. ● **Iată ce problemă** are Maria Ioana Michinici (cl. a treia, Șc. gen. 10, Bacău): **«Cînd trec pe lîngă colega mea Gabriela L., începe să rîdă de mine. Ce pot face ca s-o dezvăț de acest obicei?»** Foarte simplu: să rîzi și tu! **Felicitări** comandantei de detașament **Ileana Dinu** (cl. a șaptea, șc. gen. 3, Hunedoara) care dovedind o firească și remarcabilă preocupare pentru una din cele mai de seamă însușiri ale omului civilizat — exprimarea precisă, nuanțată și sugestivă în frumoasa noastră limbă română, ne întreabă: **«Cum să-mi îmbogățesc vocabularul?»** Este de la sine înțeles că lectura susținută, citirea (și **recitirea**) operelor autorilor clasici — Neculce, Eminescu, Creangă, Sadoveanu, Arghezi, Coșbuc, Rebreanu, Călinescu sau contemporani — Marin Preda, Nichita Stănescu, Eugen Barbu, Fănuș Neagu, Ion Gheorghe (sînt doar cîteva din multele exemple) ca și a scrierilor populare constituie cel mai de preț izvor al însușirii tezaurului limbii române. Iată și o metodă de «antrenament» foarte răspîndită și utilă: aceea de a povesti o lecție cu cuvintele tale. Un exercițiu amuzant și folositor: descrieți una și aceeași întîmplare (reală, din clasa voastră), folosind stilurile mai multor prozatori. (Puteți încerca acest joc la cercul vostru literar). Cînd mergeți prin sate, la rude sau în excursie, ascultați-i cu atenție pe sătenii mai în vîrstă: felul lor de a vorbi, concis, exact, cu mare putere de redare a gîndurilor constituie excepționale lecții de limba română. ● **Auziți ce idee!** Excelenta noastră corespondentă **Raluca Ioniță** (cl. a șaptea, șc. gen. 6, Ploiești) e necăjită deoarece **«vreo patru colegi de-ai mei nu vor deloc să învețe oricît ne-am strădui; cînd îi chemăm în pauza mare să le verificăm cunoștințele, ei ne răspund că este mai interesant să se joace. Ce părere aveți?»** Au dreptate. Pauza mare e totuși prea... mică pentru performanțe la învățătură. Ea a fost inventată, te rog să mă ierți dacă greșesc, tocmai pentru recreere — ori am uitat eu?! Căutați altă zonă din geografia zilei pentru a-i ajuta pe cei patru, iar «verificarea cunoștințelor» lăsați-o în seama tovarășilor profesori.

Pe curînd, dragi prieteni.

Ovidiu ZOTTA

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

* * *

CONCURSUL „CUTEZĂTORI SPRE VIITOR" ÎN ETAPA A II-A

Începînd cu luna ianuarie 1980, emisiunea-concurs **«Cutezători spre viitor»**, realizată de purtătorii cravatei roșii cu tricolor și șoimii patriei, în semn de vibrant omagiu adus Partidului Comunist Român, patriei socialiste și tradițiilor revoluționare ale poporului nostru, va intra în cea de a doua etapă a desfășurării sale.

Prima etapă a concursului se va încheia pînă la sfîrșitul lunii decembrie prin participarea reprezentativelor pionierești și ale șoimilor patriei din județele Buzău, Botoșani, Hunedoara și Mehedinți.

Recent a avut loc tragerea la sorți pentru viitoarele întîlniri, la care urmează să participe reprezentativele județelor promovate în etapa a II-a, stabilindu-se totodată și unele măsuri menite să evidențieze mai pregnant, în cadrul concursului, talentele, deprinderile și cunoștințele tinerilor participanți. În cea de a II-a etapă a sa, concursul «Cutezători spre viitor» va oferi tuturor prietenilor săi, care-l urmăresc cu regularitate, unele surprize care, sîntem siguri, vă vor bucura.

Iată ordinea viitoarelor întîlniri din etapa a II-a: Argeș-Brașov; Alba-Vrancea; Bacău-Bistrița; Brăila-Sibiu; Hunedoara sau Mehedinți-Botoșani sau Buzău;Vaslui; Ilfov-Neamț; Dîmbovița-Tulcea; Maramureș-Timiș; Sălaj-Vîlcea.

Tuturor participanților le urăm succes, iar vouă, dragi prieteni, vizionări plăcute.

* * *

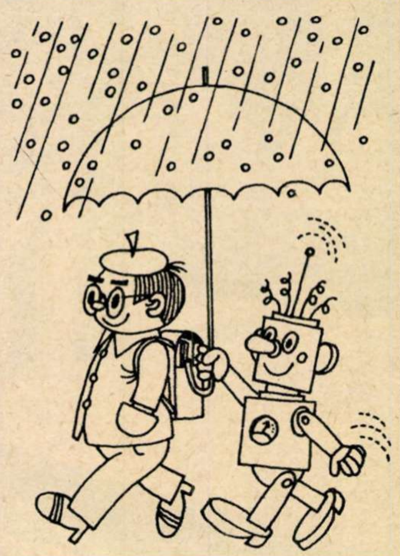

* * *

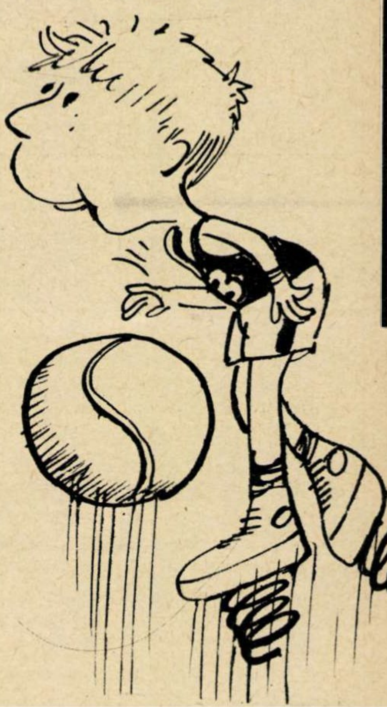

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

24 pagini, 2 LEI

index 41633

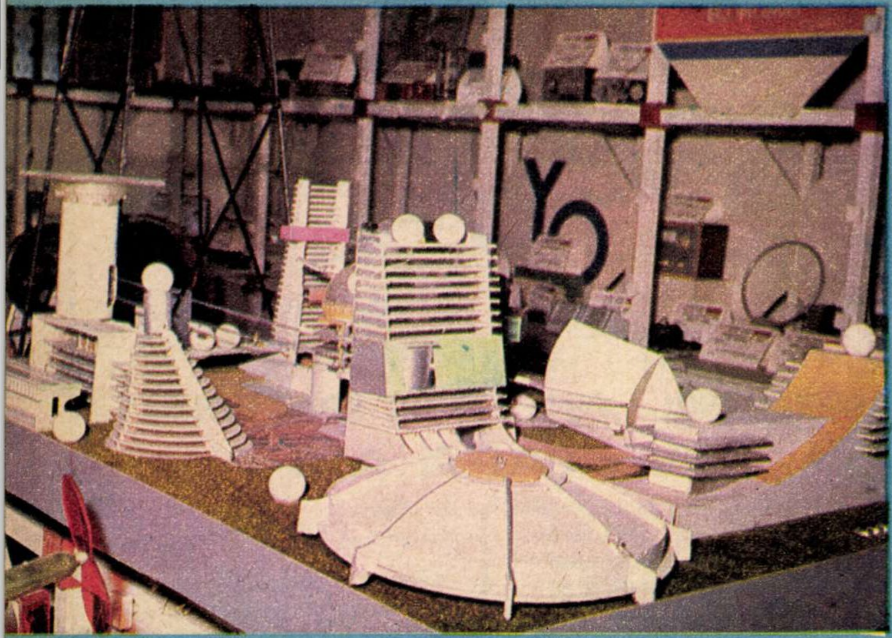

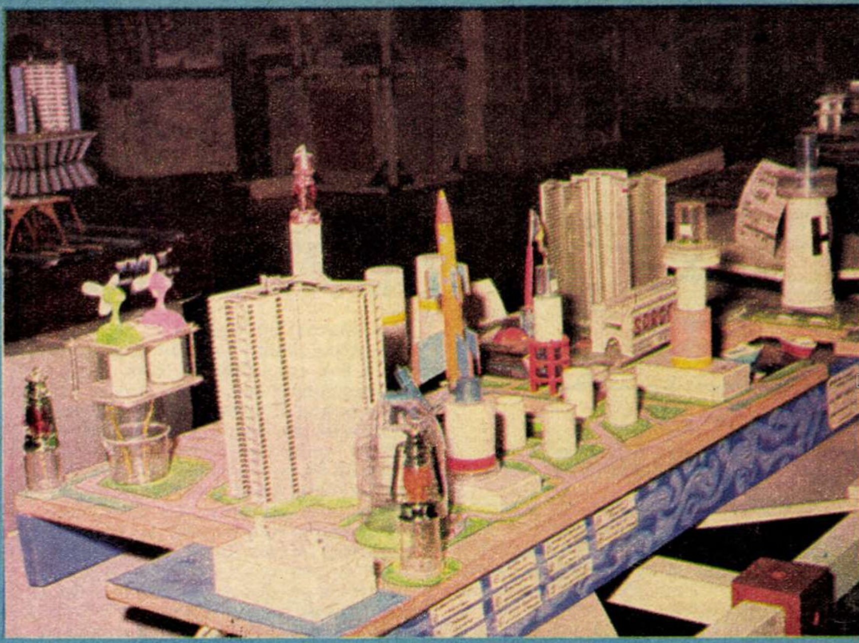

„Atelier 2000"

Creativitate. Cuvîntul acesta dobîndeşte sub ochii noştri o semnificaţie mereu mai înaltă.

Creativitate socială. Sub ochii generaţiei tinere şi cu însuşi aportul ei, mereu mai consistent, poporul nostru, sub conducerea partidului, făureşte pe pămîntul patriei o lume a dreptăţii, a muncii, o lume pentru om.

Creativitate materială. Sub privirile generaţiei tinere, cu participarea ei mereu mai activă, poporul nostru edifică în România socialistă mari construcţii industriale şi edilitare, sfredeleşte pămîntul în căutarea bogăţiilor lui, zăgăzuieşte apele, captîndu-le energia, îşi dovedeşte geniul creator în toate domeniile de activitate, cu gîndul la oameni, la patrie, la viitor.

Să creezi, în atelierul şcolar, un reper anonim pentru o maşină care va funcţiona «cu adevărat» este o mare biruinţă a elevului asupra vîrstei sale. Dar fantezia tinde să zboare dincolo de posibilităţile clipei, s-o devanseze pe aceea cînd, adult, copilul de astăzi va putea totul.

E cu putinţă un asemenea salt? Este. Îl permite, pildă elocventă, un concurs ca **Atelier 2000,** în care pionierii realizează, după vederile lor, la scara machetei, arhitectura şi urbanistica viitorului, înalţă uzinele lui automate, porturile lui gigantice, oraşele subacvatice, lumea de mîine la proporţiile unui proiect.

Sentimentul oricui are ocazia să privească lucrările prezentate la **Atelier 2000** — şi pagina de faţă are menirea să vă ofere cîteva imagini din domeniul lui, — simte, dincolo de talent, ingeniozitate şi migală, încrederea neclintită a tinerei generaţii în viitor, convingerea ei nestrămutată în realizarea visurilor sale, în materializarea lor viitoare. Pentru ea, ca pentru noi toţi, patria este un imens şantier al viitorului, un gigantic atelier în care se clădeşte România anului 2000. Pionierii de astăzi, constructorii de mîine ai lumii noastre, sînt gata să participe cu toate puterile lor creatoare la edificarea ei.

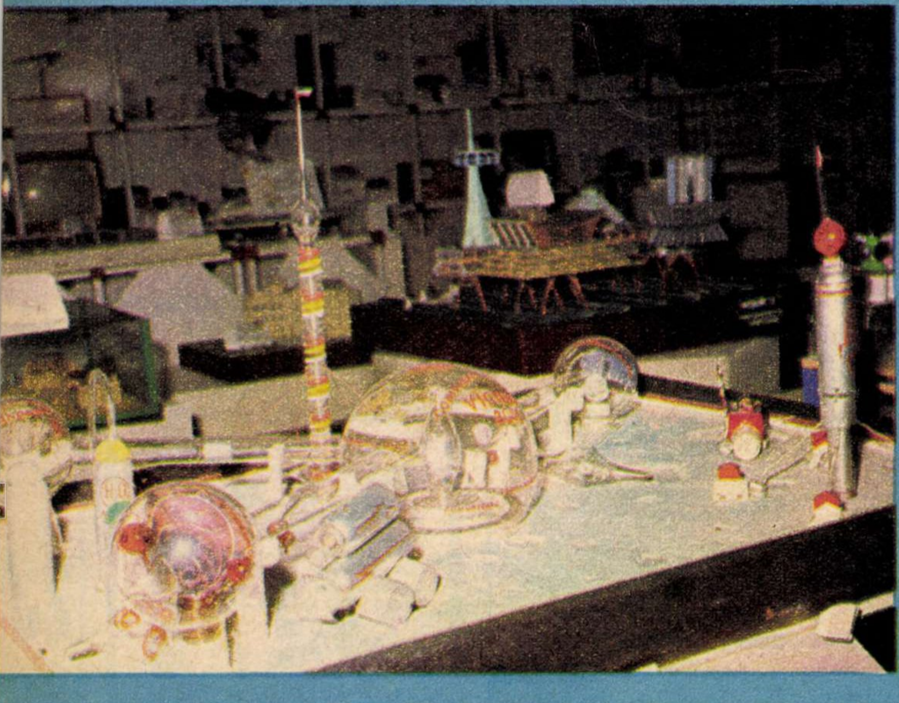

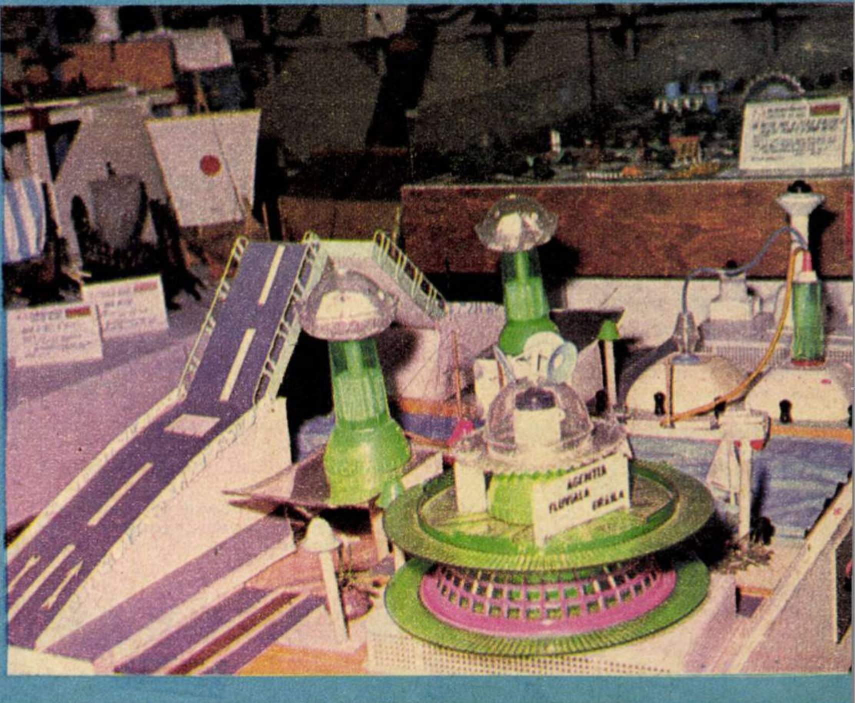

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

48

Cutezătorii

JOI, 29 NOIEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 635)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Partidul, Ceaușescu, România
Ne dau puteri să creștem, să-nvățăm!
Spre culmi tot mai înalte, România
În era comunistă s-o-nălțăm — JURĂM!

TREPTE SPRE VIITORUL COMUNIST AL PATRIEI

Trăim zile istorice, hotărîtoare pentru dezvoltarea patriei noastre, zile în care întreg poporul, prin strălucite fapte de muncă, își exprimă hotărîrea de a traduce în viață Hotărîrile Congresului al XII-lea.

Desfășurat între 19 și 23 noiembrie 1979, marele Forum al comuniștilor români a înscris o pagină strălucită în istoria dezvoltării patriei noastre spre cele mai înalte culmi de progres și civilizație socialistă. Sub cupola Sălii Palatului, într-o ambianță sărbătorească, de mare însuflețire, au luat loc miile de delegați aleși în conferințele organizațiilor județene de partid și a municipiului București, reprezentanți ai muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, comuniști care la locul lor de muncă își dovedesc, zi de zi, prin fapte, abnegația, pasiunea revoluționară comunistă, distingîndu-se prin înalte trăsături morale. Alături de ei, s-au aflat în sala Congresului, 162 de delegații din 105 țări, reprezentînd partidele comuniste, muncitorești, socialiste, social-democrate, organizații democratice, progresiste, mișcări de eliberare națională cu care partidul nostru întreține relații de colaborare. In sală au mai fost prezenți șefi ai misiunilor diplomatice, acreditați la București, corespondenți ai presei străine, trimiși speciali ai unor agenții de presă și ai unor posturi de radio și televiziune. Întreaga sală a trăit la cea mai înaltă tensiune emoția deschiderii solemne a înaltului forum. Delegați și invitați au salutat cu multă căldură, cu entuziaste și îndelungi aplauze intrarea în sală a tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU.** *De la înalta tribună a forumului, secretarul general al partidului a prezentat* **«Raportul Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român în perioada dintre Congresul al XI-lea și Congresul al XII-lea și sarcinile de viitor ale partidului».**

Transmis la posturile de radio și t.v., publicat în coloanele presei, **Raportul** *prezentat de tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU** *a fost urmărit cu deplină aprobare de întreaga țară. In cuvîntul lor, delegații celor peste 2 900 000 comuniști români au exprimat totala adeziune față de strălucitul Raport prezentat de secretarul general al partidului. Ei au dat glas voinței nestrămutate a tuturor comuniștilor români, al întregului popor de a înfăptui prin muncă neobosită, sarcinile cuprinse în* **Raport** *și în celelalte documente ale Congresului.*

Momentul culminant al desfășurării lucrărilor marelui Forum al comuniștilor a fost acela în care Congresul, prin votul său unanim și entuziast, **a reales pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în funcția de secretar general al Partidului Comunist Român,** *împlinind astfel* **voința fierbinte a comuniștilor, a tuturor fiilor acestui pămînt românesc, ca în fruntea partidului să se afle și în viitor omul de aleasă omenie, eminentul conducător și militant revoluționar, exponentul strălucit al intereselor și năzuințelor întregului popor, care nu cunoaște ideal mai înălțător decît servirea devotată a partidului și patriei, a cauzei socialismului și păcii.** *Totodată, Congresul a adoptat, după intense și rodnice dezbateri, hotărîri de însemnătate decisivă pentru înfăptuirea grandiosului obiectiv al Programului partidului — făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.*

Alături de întregul popor, cea mai tînără generație a trăit cu emoție aceste zile de neuitat din istoria patriei. Gîndurile celor mai tineri cetățeni ai patriei, gînduri de nețărmurit devotament și de fierbinte recunoștință pentru partid și pentru secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, *și-au găsit întruchiparea în Omagiul adus Congresului al XII-lea de către pionierii și șoimii patriei. Prin versuri emoționante, omagiul a exprimat angajamentul tinerei generații de a se pregăti ferm pentru muncă și viață, în spirit revoluționar comunist, pentru a se forma ca demni constructori ai societății socialiste și comuniste pe pămîntul României. Pionierii și șoimii patriei au oferit buchete de flori tovarășului* Nicolae Ceaușescu *și tovarășei* Elena Ceaușescu, *care i-au îmbrățișat cu dragoste părintească, urîndu-le sănătate, succese la învățătură.*

(Continuare în pag. 4)

Vom îndeplini exemplar îndemnurile adresate de la tribuna Congresului al XII-lea de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU

În momentele înălțătoare în care secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, a prezentat de la înalta tribună a Congresului **Raportul Comitetului Central cu privire la activitatea Partidului Comunist Român în perioada dintre Congresul al XI-lea și Congresul al XII-lea și sarcinile de viitor ale partidului**, inima fiecărui comunist, a fiecărui cetățean al României socialiste a vibrat la cea mai înaltă tensiune emoțională.

În magistralul **Raport** prezentat de secretarul general al partidului, am recunoscut sintetizate victoriile dobîndite de poporul nostru sub conducerea partidului în vasta operă de înflorire a țării, rodnicia anilor dintre cele două congrese, am văzut prefigurate marile și luminoasele perspective ce se deschid patriei în anii care vin, și la înfăptuirea cărora vom fi părtași cu întreaga noastră energie, cu întreaga noastră ființă. **Raportul** poartă în întreaga sa concepție, prin întregul său conținut amprenta înaltelor virtuți de teoretician, conducător politic, patriot și internaționalist ale tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU.** Largi capitole sînt dedicate marilor realizări obținute de poporul nostru sub conducerea partidului în înfăptuirea planului cincinal 1976—1980 — prima etapă a Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate —, obiectivului fundamental și liniilor directoare ale dezvoltării economico-sociale a României în perioada cincinalului 1981—1985, marilor schimbări petrecute în structura socială a țării, perfecționării activității statului, promovării largi a formelor colective de conducere, a democrației socialiste în toate sferele de activitate, creșterii rolului partidului — centrul vital al întregii națiuni — în conducerea vastei opere de transformare revoluționară a societății românești, activității ideologice și politico-educative pentru formarea omului nou, activității internaționale a partidului și statului nostru în perioada de la ultimul congres și liniilor directoare ale politicii viitoare a României pe plan mondial.

«Dispunem astăzi de o industrie modernă, dotată cu mijloace de producție avansate, capabilă să rezolve cele mai complexe probleme ale progresului tehnic contemporan, să asigure înzestrarea tuturor ramurilor cu mașini și utilaje de înalt randament», se spune în **Raport.** Patria noastră este astăzi un uriaș șantier pe care se înalță permanent noi și noi edificii ale progresului și bunăstării. În fiecare an importante fonduri sînt destinate investițiilor. Toate județele țării au cunoscut o armonioasă dezvoltare. **«Dacă în anul 1965 numai Capitala și trei județe realizau o producție industrială de 10 miliarde lei, în 1980 în toate județele se creează capacități pentru realizarea acestui nivel.»**

Încheindu-se în linii mari procesul de organizare și așezare pe baze noi a școlii de toate gradele, învățămîntul a cunoscut succese importante; a fost generalizat învățămîntul de 10 ani și s-a extins învățămîntul liceal. Rînd pe rînd, alte domenii de activitate au întregit bilanțul mobilizator înfățișat de **Raportul** secretarului general al partidului. **«Marile realizări obținute în toate domeniile construcției socialiste ilustrează încă o dată, cu putere, justețea politicii și activității practice a partidului, a Comitetului nostru Central, care au asigurat și asigură aplicarea creatoare a legilor obiective ale dezvoltării economico-sociale la condițiile concrete ale României, mobilizînd larg energiile întregii națiuni pentru înfăptuirea neabătută în viață a hotărîrilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale»**, a spus tovarășul **Nicolae Ceaușescu.**

Prezentînd obiectivul fundamental și liniile directoare ale dezvoltării economico-sociale a României în perioada 1981—1985 tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că prin înfăptuirea prevederilor noului cincinal **«România va depăși, astfel, stadiul de țară socialistă în curs de dezvoltare și va deveni o țară socialistă mediu dezvoltată, parcurgînd o etapă de cea mai mare însemnătate în înfăptuirea Programului partidului, pe drumul spre societatea comunistă».**

Pentru realizarea prevederilor viitorului cincinal partidul are în vedere pe primul plan lărgirea bazei proprii de materii prime, sporirea gradului de asigurare din resurse interne a necesităților economiei naționale. Am trăit cu toții o mare satisfacție în momentul cînd tovarășul **Nicolae Ceaușescu** a prezentat Congresului faptul că cei care lucrează pe prima platformă din Marea Neagră au reușit să găsească surse de petrol. **«Sperăm că ele vor fi așa de mari încît să poată fi exploatate industrial și să ne ajute în realizarea prevederilor programului nostru de a ne satisface complet necesitățile de combustibil și energie, asigurînd din acest punct de vedere o independență deplină a țării în următorul deceniu»** — a arătat secretarul general al partidului.

Așa cum reiese din Raport, viitorul plan cincinal 1981—1985 va avea ca obiectiv principal continuarea, pe o treaptă superioară, a îndeplinirii Programului partidului, creșterea în ritm susținut a economiei naționale, afirmarea cu putere a revoluției tehnico-științifice în toate domeniile, trecerea la o nouă calitate a întregii activități economico-sociale.

O mare atenție este acordată în Raport creșterii și educării tinerei generații, pregătirii sale temeinice pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii: **«Sistemul de învățămînt creat în țara noastră asigură școlarizarea corespunzătoare a întregului tineret, formarea cadrelor necesare tuturor sectoarelor activității economico-sociale. Se vor crea condiții ca pînă în anul 1990 să fie generalizat învățămîntul de 12 ani».**

Și cu această ocazie secretarul general al partidului a arătat că: **«O atenție deosebită trebuie acordată practicii în producție, care va reprezenta circa o treime din totalul programului de învățămînt, asigurînd însușirea de către tinerele generații a deprinderilor necesare exercitării unor profesii utile, care să le permită încadrarea rapidă în producție».**

Marile transformări înnoitoare ce vor avea loc în deceniul 1981—1990 vor determina o tot mai accentuată apropiere între clasele și categoriile sociale, omogenizarea crescîndă a societății noastre. **«Dezvoltarea continuă a democrației socialiste, întărirea autoconducerii muncitorești și autogestiunii economice vor deschide un cîmp tot mai larg de manifestare a inițiativei oamenilor muncii, a capacităților creatoare ale întregului popor, de afirmare plenară a personalității umane, a afirmării principiilor comuniste în toate domeniile».**

Dimensiunile impresionante ale construcției viitoare, proiecțiile largi pe care Raportul le deschide spre orizonturile comuniste reprezintă în același timp emoționanta mărturie a vocației de pace a partidului nostru. Prin tot ce ne propunem să realizăm, ne manifestăm deplina încredere în viitorul pașnic al omenirii. Desfășurînd o largă activitate internațională de dezvoltare a relațiilor de colaborare multilaterală cu toate statele fără deosebire de orînduirea socială, țara noastră întreține raporturi diplomatice și consulare cu 134 de state și relații de colaborare economică cu 140 de țări de pe toate continentele.

La realizările viitoare ale poporului nostru, condus cu clarviziune de Partidul Comunist Român, în fruntea căruia se află tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** — cel mai iubit fiu al poporului, patriot înflăcărat care reprezintă pentru noi toți un neasemuit exemplu de dăruire revoluționară — vom fi părtași și noi, cei aflați astăzi la vîrsta cravatei de pionier. Mobilizatoarele cuvinte pline de căldură și încredere rostite de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** de la înalta tribună a Congresului: **«Adresez generației tinere îndemnul de a învăța și a se pregăti tot mai temeinic pentru muncă și viață, de a-și însuși cele mai înalte cuceriri ale științei și tehnicii, concepția revoluționară despre lume, pentru a putea duce mai departe făclia progresului, socialismului și comunismului în România»** le vom păstra cu dragoste în inimi, ca un semn de încredere în forțele noastre, ca pe un îndemn spre cutezanță.

PCR
ROMÂNIA

PARTIDUL, CEAUȘESCU, ROMÂNIA

Exprimînd voința întregii națiuni, dînd glas sentimentelor de fierbinte și înalt patriotism, de nețărmurită dragoste pentru ctitorul României socialiste, de profundă stimă și prețuire pentru comunistul de omenie, de dragoste și atașament pentru arhitectul vizionar, lucid și cutezător al României de azi și de mîine, înaltul Forum al comuniștilor români a reales pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului. A fost o hotărîre unanimă a tuturor comuniștilor din România, a întregului popor, un vot care dă sens vieții și devenirii noastre. Pentru că știindu-l pe tovarășul Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului, a statului, avem în continuare chezășia sigură a triumfului binelui și dreptății, eticii și echității socialiste, a ridicării României pe treptele cele mai înalte ale progresului, bunăstării și fericirii.

Copiii patriei — pionieri și șoimi — s-au bucurat totdeauna de grija și dragostea părintească a tovarășului Nicolae Ceaușescu. A devenit familiară imaginea secretarului general al partidului înconjurat de copii, îmbrățișîndu-i. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, comunistul cu inima mare cît țara, care și-a închinat întreaga viață luptei pentru adevăr și dreptate, pentru binele și fericirea poporului, vă este cel mai iubitor părinte, cel mai înțelept îndrumător, cel mai apropiat prieten.

Sub directa îndrumare a secretarului general al partidului, pionieria a îmbrăcat haine de lucru, a devenit o organizație cu adevărat revoluționară, iar școala s-a apropiat de cerințele producției, s-a transformat într-o școală a muncii, a pregătirii pentru viață.

Atunci cînd îl întîmpină în școli, pe șantiere sau pe ogoare — cu flori, cu brațele deschise și cu nesfîrșită dragoste, copiii patriei văd cu ochii lor curați și sinceri în secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai înalt exemplu de viață. O viață dăruită în întregime luptei revoluționare, partidului, poporului.

Costache ANTON

TREPTE SPRE VIITORUL COMUNIST AL PATRIEI

(urmare din pag. 2)

Reinvestirea tovarășului Nicolae Ceaușescu în suprema funcție de secretar general al partidului a trezit în inimile noastre sentimentul de mîndrie, de nemărginită bucurie și satisfacție.

Țara întreagă și-a reafirmat astfel, într-o impresionantă unitate de simțire, înalta stimă și recunoștință, profundul atașament față de realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului.

Congresul a ales de asemenea Comitetul Central al Partidului Comunist Român, alcătuit din 245 de membri și 163 de membri supleanți, în total 408. A fost aleasă, totodată, Comisia Centrală de Revizie, formată din 73 de tovarăși. Adresîndu-se delegaților și invitaților, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, a făcut cunoscute hotărîrile primei ședințe plenare a noului Comitet Central, care a ales Comitetul Politic Executiv, Secretariatul C.C. al P.C.R. și a constituit Colegiul central de partid.

Membrii Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R.

NICOLAE CEAUȘESCU,

Iosif Banc, Emil Bobu, Cornel Burtică, Virgil Cazacu, Elena Ceaușescu, Lina Ciobanu, Ion Coman, Nicolae Constantin, Constantin Dăscălescu, Ion Dincă, Janos Fazekas, Ludovic Fazekas, Cornelia Filipaș, Alexandrina Găinușe, Petre Lupu, Paul Niculescu, Gheorghe Oprea, Gheorghe Pană, Ion Pățan, Dumitru Popescu, Gheorghe Rădulescu, Leonte Răutu, Aneta Spornic, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Ștefan Voitec.

Membrii supleanți ai Comitetului Politic Executiv

Ștefan Andrei, Petre Dănică, Miu Dobrescu, Gheorghe Dumitrache, Petru Enache, Eva Feder, Mihai Gere, Nicolae Giosan, Suzana Gâdea, Ion Ioniță, Ștefan Mocuța, Ana Mureșan, Elena Nae, Marin Rădoi, Ion Stoian, Iosif Szasz, Ion Ursu, Richard Winter.

Secretariatul Comitetului Central

NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al partidului

Iosif Banc, Virgil Cazacu, Constantin Dăscălescu, Ludovic Fazekas, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Ilie Rădulescu, Marin Vasile, secretari ai C.C. al P.C.R.

În ovațiile celor prezenți, în entuziasmul general, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit cuvîntul de închidere a lucrărilor Congresului, urmărit cu cea mai vie atenție și deplină aprobare. După încheierea lucrărilor marelui Forum al comuniștilor, în Piața Republicii a avut loc o grandioasă manifestare populară la care au participat peste 80 000 de cetățeni — tineri și vîrstnici, muncitori și intelectuali, militari, studenți și elevi din Capitală, pentru a-și exprima bucuria și entuziasmul față de hotărîrile adoptate la istoricul Congres al XII-lea, față de realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu *în funcția supremă de secretar general al partidului.*

În întreaga piață a domnit o atmosferă sărbătorească, de puternic entuziasm. Apariția în balconul Palatului Republicii Socialiste România a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu, a celorlalți tovarăși din conducerea partidului, precum și a conducătorilor de delegații de peste hotare, participante la Congres, a fost întîmpinată de zecile de mii de cetățeni cu îndelungi urale și ovații. Răspunzînd acestei vibrante manifestații de dragoste și prețuire, de puternic atașament față de politica partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu *adresîndu-se celor prezenți a spus între altele: «Vă mulțumim pentru această caldă manifestare la adresa Congresului nostru, la adresa partidului, a noului Comitet Central ales astăzi.»*

«În această grandioasă manifestare a cetățenilor din București văd expresia unității întregului nostru popor în jurul partidului pentru a asigura victoria comunismului în România.»

Cuvintele secretarului general au trezit un profund ecou în sufletele participanților la această grandioasă manifestare. Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășa ELENA CEAUȘESCU, ceilalți tovarăși din conducerea partidului au străbătut apoi prin mulțimea mare din Piața Palatului, îndreptîndu-se spre sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Grupuri de pionieri, uteciști, de oameni ai muncii au oferit tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu frumoase buchete de flori, urîndu-le multă sănătate și viață lungă. Apoi, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu au fost invitați să se prindă în tradiționala horă ce s-a înfiripat în larga Piață a Palatului. Puțin mai tîrziu, din balconul Comitetului Central, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a adresat din nou mulțimii, mulțumindu-i pentru această grandioasă manifestare la adresa partidului, a noului Comitet Central.

Marea manifestație populară a constituit o expresie a dragostei și stimei, a recunoștinței față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, demonstrînd în mod grăitor voința întregii națiuni de a face totul pentru înfăptuirea mărețului program al partidului, pentru înflorirea continuă și multilaterală a patriei, pentru înaintarea ei pe gloriosul drum al socialismului și comunismului.

CONGRESUL AL XII-lea AL P.C.R.

HOTĂRÎRILE CONGRESULUI PARTIDULUI – program de muncă și viață al întregii națiuni și al fiecăruia dintre noi!

Și eu am fost la Congres!

Zilele Congresului au reprezentat pentru mine clipe emoționante, de neuitat, cu atît mai mult cu cît, pionier fiind, am avut marea cinste de a mă număra printre mesagerii tinerei generații sosiți la cel mai înalt Forum al comuniștilor din țara noastră pentru a înmîna tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** *Omagiul pionierilor la cel de al XII-lea Congres al P.C.R. Respectul, prețuirea, gîndurile și sentimentele pe care le am se exprimă greu prin cuvinte. Sînt fericit că alături de comuniștii din sală am participat și eu la bucuria lor, acolo, alături de cel mai iubit fiu al poporului nostru, tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU,** *simțindu-i privirea caldă. plină de dragoste. Ne privea pe noi, șoimi ai patriei și pionieri, și prin noi privea spre întreaga tînără generație, viitorii constructori ai comunismului pe aceste meleaguri. Și atunci, în gînd, m-am angajat încă o dată să învăț mai mult și mai bine, încît mai tîrziu, cînd voi fi mare, să pot fi cît mai de folos patriei și poporului.*

Cezar Pavelescu
clasa a VII-a,
Școala generală nr. 122,
sector 5, București

Elogiul muncii

Marele Forum al comuniștilor a însemnat un profund izvor al tuturor împlinirilor noastre. Sînt mîndră că țara noastră este o țară a faptelor, că muncitorii, toți oamenii muncii sînt în egală măsura participanți la conducerea economiei, a întregii activități.

Ca mamă a patru copii, am avut bucuria să-i văd izbîndind datorită aceleiași griji cu care partidul și poporul nostru ocrotesc tinerele mlădițe, pregătindu-le din timp să continue demn ceea ce au început părinții. Mă mîndresc în egală măsură cu toți patru: și cu cel mare, student, și cu fiica mai «vîrstnică», muncitoare și ea, ca și mine, dar la Întreprinderea de ventilatoare Vaslui, și cu cei doi, mai mici, pionieri, amîndoi fruntași la învățătură.

Maria Arhire
muncitoare,
Fabrica de confecții Vaslui

Semnătura noastră: mii de tone peste plan!

Cel de-al XII-lea Congres a fost întîmpinat de către lucrătorii din exploatarea noastră minieră cu multe reușite: realizarea planului cincinal cu 62 de zile înainte de termen, introducerea unei noi instalații pentru abataje și de perforat — construită de către inginerii, tehnicienii și minerii noștri. Din prima zi a Congresului ne-am angajat să dăm zilnic cîte 20 tone de minereu peste plan.

Raportul *prezentat de tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU** *constituie pentru noi, ca pentru toți oamenii muncii din țara noastră, expresia strălucită a unei viziuni științifice, revoluționare asupra societății, asupra viitorului, o minunată dovadă a grijii deosebite pe care partidul și statul nostru o poartă poporului, de la cel mai tînăr pînă la cel mai vîrstnic cetățean al patriei.*

Gheorghe Prunduș
miner, șef de echipă la
Exploatarea minieră Herja,
județul Maramureș

Contemporani cu Congresul XII

A fi copil în România de azi înseamnă a te bucura de cele mai bune condiții de muncă și de viață. Împreună, copii români, maghiari, germani și de alte naționalități, ne pregătim cu pasiune revoluționară comunistă să devenim destoinici constructori ai socialismului și comunismului pe pămîntul României.

Contemporană cu Congresul al XII-lea, eveniment de seamă în istoria Partidului Comunist Român, copilăria noastră fericită se bucură nespus, alături de întreaga țară, pentru frumoasele perspective ce i se deschid, prin părinteasca grijă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, cel mai apropiat prieten și sfătuitor al tinerei generații.

Simon Imola
clasa a VII-a,
Școala generală Band,
județul Mureș

Comitetului Central al P. C. R., Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, Secretar general al Partidului Comunist Român

**Mult iubite și stimate tovarășe
Nicolae Ceaușescu,**

Vestea realegerii Dumneavoastră în suprema funcție de secretar general al Partidului Comunist Român ne-a umplut inimile de o nespusă bucurie și mîndrie patriotică, a constituit pentru noi, cei mai tineri fii ai patriei — șoimii patriei și pionierii — cel mai înălțător moment al vieții noastre luminoase.

În această zi de mare sărbătoare națională, de emoționantă contopire a națiunii noastre cu gloriosul său partid conducător, în marcarea evenimentului de o deosebită importanță și răspundere politică — realegerea Dumneavoastră în fruntea partidului — ne exprimăm, alături de părinții noștri, de întregul nostru popor, dragostea, stima și respectul nemărginit față de strălucita Dumneavoastră personalitate, omul care întruchipează în mod fericit cele mai înalte virtuți ale oamenilor acestor meleaguri multimilenare, conducătorul iubit al partidului și statului nostru, respectat și urmat de întreaga națiune, prietenul și îndrumătorul cel mai apropiat al copiilor României. Folosim acest prilej pentru a vă ura din adîncul inimilor noastre tinere multă sănătate și putere de muncă, spre binele și fericirea poporului acestei minunate țări, pe care să-l conduceți din victorie în victorie spre țelul suprem al omenirii — orînduirea comunistă.

Am primit cu puternică emoție și profund interes Raportul prezentat de Dumneavoastră în fața partidului și poporului, strălucită expresie a gîndirii revoluționare, a excepționalei activități teoretice, politice și organizatorice pe care o desfășurați, document care se înscrie la loc de seamă în tezaurul gîndirii și creației Partidului Comunist Român. Sîntem deosebit de fericiți să ne alăturăm întregului popor în a da cea mai înaltă apreciere contribuției Dumneavoastră inestimabile la elaborarea și fundamentarea documentelor supuse dezbaterii și aprobării marelui Forum al comuniștilor, documente care definesc magistral liniile directoare ale dezvoltării întregii activități economico-sociale, căile de valorificare superioară a resurselor umane și materiale, ale scumpei noastre patrii, prefigurînd cu claritate viitorul luminos al României.

Sîntem deosebit de mîndri că prin glasul Dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, patriot înflăcărat și internaționalist consecvent, personalitate proeminentă a contemporaneității, întreaga lume a putut din nou să cunoască idealurile poporului nostru de libertate, prosperitate, umanism și bună înțelegere cu toate popoarele lumii. Ați făcut să se audă și de această dată, prin strălucita analiză a principalelor fenomene și tendințe ale vieții internaționale contemporane, dorința de pace a poporului român, năzuințele unui popor cu o istorie multimilenară, care a știut să-și aleagă conducătorii, în rîndul cărora Dumneavoastră, cel mai brav și mai drept dintre fiii săi, ocupați locul cel mai de cinste.

Participăm cu tot entuziasmul copilăriei noastre fericite, ocrotită cu părintească grijă de Dumneavoastră, la emoționanta atmosferă ce a cuprins întreaga țară, expresie a înaltei aprecieri pe care toți cetățenii patriei, fără deosebire de naționalitate, o dăm politicii partidului și statului nostru, de dezvoltare multilaterală a patriei, condiție de bază pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului nostru, politică care exprimă în același timp în mod strălucit concepția Dumneavoastră cu privire la asigurarea condițiilor optime pentru creșterea și educarea celei mai tinere generații, a tuturor copiilor țării în spiritul muncii și al dreptății, al dragostei față de patrie și partid, al păcii și prieteniei între popoare.

Pentru noi toți — pionieri, comandanți-instructori și activiști ai Organizației Pionierilor, nobila și neobosita Dumneavoastră activitate, minunatul exemplu de dăruire față de cauza partidului, puternica Dumneavoastră personalitate de eminent om politic și conducător de stat, constituie, deopotrivă, simbol și faptă, spirit deschis către marile înfăptuiri ale istoriei naționale.

Înflăcărata chemare pe care ați adresat-o întregului popor, de la înalta tribună a marelui Forum al comuniștilor, de a lupta pentru realizarea unei calități superioare în toate domeniile de activitate, ne privește nemijlocit și pe noi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor. În lumina acestei chemări ne angajăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, ca sub directa conducere a comuniștilor să muncim cu devotament și dăruire patriotică pentru înfăptuirea exemplară a Hotărîrilor Congresului al XII-lea al Partidului Comunist Român.

Vă promitem solemn, stimate tovarășe secretar general al partidului, că vom învăța și vom munci pentru a deveni buni muncitori, buni specialiști, cetățeni de nădejde ai patriei, așa cum ne-ați cerut și îndemnat în permanență.

Vă rugăm să ne permiteți ca și pe această cale să ne reînnoim jurămîntul pe care reprezentanții noștri l-au rostit în marele Forum al comuniștilor, asigurîndu-vă că nu vom precupeți nici un efort pentru a-l îndeplini în mod exemplar, astfel ca:

**Spre culmi tot mai înalte, România
În comunista eră s-o-nălțăm!**

**ORGANIZAȚIA PIONIERILOR DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA**

Noi, comuniștii de mîine

Alături de toți pionierii patriei noastre, am urmărit cu însuflețire lucrările marelui Forum al comuniștilor — Congresul al XII-lea. Sînt mîndră că aparțin minunatului popor român, că pot raporta azi, alături de colegii mei, realizarea a numeroase ore de muncă patriotică, a multor activități politico-educative deosebit de frumoase. Cu mîna pe drapelul patriei, am rostit «Legămîntul pionierului», cinstind prin gîndul și fapta mea marele Congres. Realegerea tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** *în înalta funcție de secretar general al partidului ne umple inimile de bucurie, dîndu-ne garanția unei vieți din ce în ce mai fericite în patria noastră.*

Ne angajăm să traducem în fapte îndemnurile pe care tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** *ni le-a adresat de la înalta tribună a Congresului. Vom face totul pentru ca noi, comuniștii de mîine, să dovedim încă de pe băncile școlii că munca noastră se înscrie în munca eroică a întregului popor.*

**Anca Onel
clasa a V-a,
Școala generală nr. 2,
Slobozia, județul Ialomița**

Școala, atelier al viitorului

Minunate sînt perspectivele pline de umanism deschise patriei de magistralul **Raport** *prezentat de către tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU** *și de celelalte documente ale Congresului al XII-lea. Între aceste luminoase perspective se află și cele ale școlii românești. Întărirea bazei tehnico-materiale în învățămîntul de toate gradele, creșterea numărului spațiilor de agrement și de practicare a educației fizice și sportului, dar mai ales integrarea învățămîntului cu producția și cercetarea constituie temelia de aur a unei educații multilaterale, a pregătirii desăvîrșite pentru muncă și viață.*

**Ion Ocolișan
profesor emerit,
Școala generală nr. 10, Timișoara**

Ștafeta pionierească „DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA REVOLUȚIONARĂ“

Mii de pionieri bucureșteni și-au dat întîlnire în dimineața zilei de 18 noiembrie, în ajunul deschiderii marelui Forum al comuniștilor, în apropierea Muzeului de istorie al partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România. Aici ei i-au întîmpinat pe colegii lor, purtători a ștafetei pionierești **«De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară»** — pionieri din **Municipiul București** și din județele **Ialomița, Teleorman, Dîmbovița, Prahova și Ilfov** pentru a participa împreună la un emoționant marș pionieresc, pînă la impunătorul edificiu al Muzeului, unde urmau a fi depuse albumele-ștafetă. Ampla manifestare pionierească dedicată celui de al **XII-lea Congres al partidului** la care au luat parte cei aproape 2,5 milioane de purtători ai cravatei roșii cu tricolor din toate județele țării s-a finalizat în cadrul sărbătoresc și totodată simbolic al sălii Congresului al XI-lea al P.C.R. din cadrul muzeului. Adevărate oglinzi ce ilustrează viața fericită pe care o trăiesc toți copiii din țara noastră veghează cu părintească grijă de Partidul Comunist Român, de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, paginile albumelor cuprind de asemenea rezultatele deosebite înregistrate de pionieri la învățătură și muncă. Momentul solemn al depunerii albumelor-ștafetă la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România a constituit un vibrant omagiu închinat de către purtătorii cravatei roșii cu tricolor partidului, secretarului său general. **«Noi, revoluționara dăruire,/ Din graiul tău, Partid, o învățăm/ Exemplu viu în suflet și-n gîndire/ Pe Nicolae Ceaușescu îl purtăm».** Sînt versuri ce exprimă cu căldură hotărîrea pionierilor de pe întreg cuprinsul patriei de a urma exemplul celui mai iubit părinte și îndrumător al tinerei generații, versuri ce exprimă hotărîrea de a învăța și a munci astfel încît să devină demni urmași ai comuniștilor de astăzi. Într-o atmosferă de puternic entuziasm participanții la ștafeta pionierească «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară» au adresat, în încheierea festivității, o telegramă **Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu.**

CONGRESUL
XII
AL PARTIDULUI COMUNIST ROMAN

Pe frunte cu voința României
Noi, cei de-o seamă cu mărețe vremi
Noi, șoimii, pionierii, toți copiii
Congresul comunist omagiem.

Ni-i patria o inimă ce bate
Aici de mii și mii de ani;
Pe plaiul României minunate
Ne crește demni poporul suveran.

Partidul Comunist Român ne este
Părintele viteaz, cutezător
Congresul către comuniste creste
Va înălța acest viteaz popor!

Programul comunist ne-nvață zborul
Ne dă Congresul și mai mari tării
Partidul, patria, poporul
Să știm cît mai deplin a le sluji.

Ne e înalt exemplu de credință
De dăruire pentru acest popor,
Bărbatul ce din biruință-n biruință
Înalță patria sub tricolor.

Temei de-ncredere, temei de bucurie
Ne este faptul că la marele Congres
În fruntea ta, partid-erou, are să fie
Tovarășul Nicolae Ceaușescu reales.

Tovarășe Nicolae Ceaușescu, prin dumneavoastră
Istoria grăiește răspicat
Spre era comunismului măiastră
Vom ști să vă urmăm neîncetat.

Recunoștința anilor de soare
Către Congres noi o rostim în cor;
Recunoștință clasei muncitoare
Că sîntem fericiți sub tricolor.

Cu floarea dragostei nemărginite
Din inimile noastre de copii
Cinstire ocrotitorului părinte
Partidului și scumpei Românii.

Vă raportăm: ni-i școala datorie,
Ne este munca start spre viitor,
Să creștem cu frumoasa Românie,
Să fim în comunism triumfători.

E școala cea dintîi ucenicie
De practică, știință, spirit nou
În viață fiece elev să fie
Un muncitor destoinic, un erou.

Voioși, cum nu sînt mulți școlari în lume
La învățătură sîntem îndrumați
De dascăli hotărîți și angajați
Și rodul muncii: numai note bune.

Onoarea muncii, în laboratoare
Și-ateliere azi ne-o însușim
Lîngă părinți, pe marile ogoare
Recolte viitoare pregătim.

De-aici, de la Congresul doisprezece,
În glas cu țara, fiii țării spun:
La carte și la muncă să ne-ntrecem
Fii vrednici să vă fim, părinte drag, părinte bun.

Dar mai presus de tot ce ne sădește
În braț și-n minte școala ne-ncetat
E hărnicia, demnitate este,
Mîndria de-a fi om adevărat.

Noi creștem cum partidul ne visează
Destoinici, devotați, corecți să fim
Cu comuniștii să ne asemuim
Ni-i codul etic comunist, înaltă rază.

Așa cum comuniștii, cum părinții
Și dascălii ne cresc neînfricați
Cu forța brațului și-a minții
Oameni cinstiți vom fi, și luminați.

Ni-i cutezanța revoluționară
A comuniștilor un viu temei
Ce ne învață dragostea de țară,
Și vrednicia spre-nălțarea ei.

Pe înfloritul plai al României
Frăția învățăm de la părinți
Școlari români, maghiari, germani, sîntem copiii
Uniți pe veci de-aceleași năzuinți.

Spre gloria și demnitatea României
Cu tot ce-avem în inimi mai înalt,
Tovarășului Ceaușescu, noi, copiii
Exemplul i-l urmăm neîncetat!

Patru decenii zborul comunist ne-nvață;
Cînd în conducerea U.T.C.-ului ați fost
Cu dăruire, cu elan și cutezanță
Ați apărat și ați visat al țării rost.

Întîiul Președinte pentru țară,
Curajul, omenia, gîndul treaz
Și abnegația revoluționară
Noi vi le știm, și le urmăm, erou viteaz!

Și gîndurile noastre, laolaltă,
Unite-n plaiul țării, românescul,
Aduc recunoștință vie, caldă,
Tovarășei Elena Ceaușescu.

Noi știm, cuvîntul României
S-a auzit la Națiunile Unite clar
O lume fără arme și urgie
Copilăria să primească-n dar!

Copiii lumii doresc pacea! Vie
Sub raza păcii Terra va-nflori
O lume a dreptății și a prieteniei
Cu-aceleași idealuri vom zidi.

Noi știm: partidul, patria, poporul
Ne dau puteri să creștem vrednici fii.
Prin noi, jurăm să urce tricolorul
Spre zarea comunistei Românii.

Congresul doisprezece, rază clară
Prin graiul Directivelor ne-a dat:
Tot mai frumoase glorii pentru țară
Trai tot mai bun și rod tot mai bogat.

Ne angajăm în fața Dumneavoastră,
Către istoricul Congres ne angajăm
Întreaga energie, viața noastră
Înfăptuirii Directivelor s-o închinăm.

Tovarășe Nicolae Ceaușescu, școlarii,
Noi toți, frumoșii patriei copii,
Jurăm să fim constructorii, chimiștii, oțelarii
Tineri eroi spre anul 2000!

Noi toți, cu mintea, brațele și versul
Spre comuniste împliniri ne-ncolonăm:
Tot ce, acum, va hotărî Congresul
Jurăm în viață să-ntrupăm, JURĂM!

Jurăm să creștem demni de măreția
Acestor vremi eroice! JURĂM!
Partidul, Ceaușescu, România
Ne dau puteri să creștem, să-nvățăm;

Spre culmi tot mai înalte, România,
În era comunistă s-o purtăm — JURĂM!
Spre culmi tot mai înalte, România
În comunista eră s-o-nălțăm — JURĂM!

CONCURS DE ORIENTARE

SCHIȚA DE Vasile Băran

În timp ce prietenii săi — Tibi, Georgina, Grama și Pompiliu — stăteau de vorbă pe povîrniș, mai bine spus își făceau calcule cum să ajungă cei dintîi în acel punct numit de instructorul comandant: Lacu Tinii și pe care ei nu-l atinseseră niciodată cu piciorul (precum nici vîrful Everestului!), Paul, care alunecase pe frunzișuri, ca pe un fel de ghețuș, pînă jos în vale, descoperi ceva uimitor: spinarea unei balene. Era, firește, imposibil, și medită, ridicîndu-se în coate și luînd o poziție care-l avantaja, la ceea ce putea să fie?! Era o curbură vineție cu creastă dincolo de care-ți puteai închipui marele ei cap cu gura întredeschisă gata să scoată jeturi de apă și coada ca de pește, dusă în adîncuri și aducătoare de cele mai mari surprize — oricînd ar fi putut să se zbată și să scoată arborii din rădăcini ca la o teribilă furtună. Sus, pe pintenul crestei, erau prietenii săi la care ar fi putut să strige, iar și mai sus, în spate, trebuiau să fie munții drapați în cortine de nori. Dacă ar fi țipat, prietenii săi nu l-ar fi auzit, prin urmare și-a dat seama că era prizonierul unui templu înconjurat de metereze trufașe din care nu putea ieși. Balena stătea încremenită dîndu-i înafară umbra ei palidă, spintecînd valurile nemișcate din care nu reușea să se ridice. În cele din urmă, soarele, strălucind, îi aduse în față o pată rotundă de abureală albăstruie. Cu toate că era înspre amiază, păreau să se arate zorile unei dimineți senine, ba se abătea și un fel de vînt alungînd norii, astfel că Paul putu urca înapoi, pe povîrniș, la prietenii săi — Tibi, Georgina, Grama și Pompiliu. Cînd le povesti, Tibi coborî primul. Nu se pricepea deloc la balene, dar în închipuirea lui străbătuse toate oceanele.

— Merg și eu, spuse Grama.

— Merg și eu — i se alătură și Pompiliu. Mai apoi, se lăsară cu toții duși de curiozitate. Paul le atrase atenția:

— Sîntem într-un concurs de orientare, nu putem întîrzia!

Aveau cu toții busole, ceasuri, plus săgețile înscrise pe cartoane și prinse cu pioneze pe copaci de comandantul-instructor de pionieri. Lacul Tinii nu putea fi prea departe, or să alerge, or să facă marș forțat, or să găsească liane care să-i ajute la urcuș.

Trei echipe plecaseră în acest exercițiu de orientare. Una pornise din fața Jereștii, pădurea de carpeni, alta, de la școală, și ultima, condusă chiar de Paul, de la fîntîna din Coastă. S-au uitat la ceas, aveau vreme puțină, dar cu toții au căzut de acord că balena trebuia văzută.

De cum au ajuns, ochii li s-au mărit: în fața lor se afla parcă, într-adevăr, spinarea lucitoare a unei balene. Tibi avu chiar senzația că balena își ridica pentru o clipă botul și se așeza, deodată, încordată, așteptînd repetarea cine știe cărui zgomot depărtat. Mai curajoasă, Georgina dădu la o parte frunzele și, pe cînd luminișul de pădure se înteți, își dădură cu toții seama că era vorba de o piatră. O piatră uriașă rămasă din apele care-au trecut odinioară pe aceste locuri. În spatele copacilor păru să vină o barcă și Grama îngăimă:

— Cine merge la tovarășul comandant-instructor? Trebuie să-i spunem. Tibi, tu?

— Mergem cu toții! hotărî Paul.

De sus, de pe versantul opus, privind înapoi, li se păru tuturor că lăsaseră în urmă un golf, cu o balenă spre mal, înecîndu-se în nisip. Golful însuși, în acea frămîntare, părea să fi fost aproape de o trăire aievea, valurile nefiind decît liniile de dealuri. Și abia acum, în această tresărire din adîncuri, se putea înțelege că marea e compusă dintr-o veșnică încremenire agitată spre țărm.

În punctul numit Lacul Tinii cele două echipe îi așteptau. Comandantul-instructor se bucură:

— Lupii-s de vină? V-au speriat?

Pompiliu găsi de cuviință să se scuze:

— Eu le-am spus.

— Ce le-ai spus?

— Că trebuie...

Comandantul-instructor, profesor de geografie, se învioră. Cel din fața lui nu avea putere să explice. Va trebui să-l însenineze și pe el. N-au fost primii, dar ce era cu Pompiliu? Ce voia să-i spună?

— Spune, Pompiliu. N-ați fost primii, îmi pare rău că n-ați cîștigat dar, oricum, lucrurile sînt clare. Spune-mi!

Pompiliu n-a putut da înapoi. A aruncat vina pe balenă.

— Nici prin gînd nu ne trecea să întîlnim o balenă.

— Aici, în munți?

— Aici! zise Tibi.

— Aici! zise și Grama.

— Am pierdut, spuse și Georgina, dar așa este. Ne-a ieșit în față... dar nu chiar așa... am să vă spun... Ceva nu-i exact. Și explică:

— Am văzut o piatră care seamănă cu o balenă. Vreți să veniți?

În primul rînd a fost o persiflare:

— Eu înot de la vîrsta de un an! Și încă în rîul cel mai repezit! Ba și în mare!

— Eu am și prins o balenă!

— Eu cu balena n-am decît să mă joc!

Nonea, cel care conducea echipa a doua de orientare, precum și Fanu care-i era prieten intim, au ținut cu tot dinadinsul să se sublinieze mai întîi propria lor întîietate:

— Am fost sau nu primii? Ați întîrziat sau nu?

— Am întîrziat, a răspuns Paul. Recunosc. Sîntem pe ultimul loc. Recunoaștem și ne pare rău. Nonea a izbucnit în rîs și rîsul lui a devenit cam strident. Cînd însă au ajuns cu toții în fața balenei, era foarte interesant cum trecea de la rîs la o uluitoare sobrietate.

— O vezi?

— O văd!

Balena era, într-adevăr, o piatră, precum spusese Tiberiu, înfiptă în pămînt. O piatră de rîu sau de mare. Senzația cea mai ciudată ți-o dădea însă întrebarea: cum a ajuns ea acolo, piatra, ca fiind o veșnică umbră a stîncilor de demult?

Cum puteai să explici? Piatra păru să se miște. Instructorul-comandant

---

Patria trăiește prin fiecare oraș, prin fiecare sat

— Aveți numai douăzeci și șapte de ani și totuși sînteți secretara organizației de partid a celei mai mari filaturi de bumbac din țară. Înseamnă că dețineți încrederea oamenilor.

— Am venit la Oltenița, cînd aveam șaptesprezece ani. Am crescut odată cu fabrica, în mijlocul oamenilor care m-au învățat meserie, dar și cum să devin om.

— V-a surprins hotărîrea lor de a vă alege secretar?

— La început. Apoi mi-a dat aripi. Muncesc alături de ei, mă străduiesc să fiu la înălțimea încrederii pe care mi-au acordat-o. Sînt oameni minunați. Lucrurile merg bine. Firele de bumbac fabricate în filatura noastră sînt căutate și pe piețe externe. Chiar și în țările cu tradiție în această producție: Japonia, Belgia...

— Înseamnă că sînt de foarte bună calitate.

— Nimic din ce iese pe poarta întreprinderii noastre nu este de calitatea a doua! Am avut bucuria să raportez aceasta și la cel de-al XII-lea Congres.

— Știu. Ați fost delegată.

— Ceva unic în viața mea. De importanță cu totul deosebită pentru noi toți. Pentru mine a constituit un adevărat examen și o mare sărbătoare. Examen, deoarece am dorit din tot sufletul să-i reprezint pe tovarășii de muncă așa cum o merită și, în același timp, să exprim deosebita noastră satisfacție și mîndrie pentru dezvoltarea vertiginoasă a județului în care trăim. Giurgiu, Oltenița, Urziceni, Buftea — iată numai cîteva localități care în trecut spuneau foarte puțin în economia țării. Acum ele dețin întreprinderi de nivel republican, fiecare oraș avînd personalitatea și traiectoria sa ascendentă de dezvoltare. Programul-directivă în profil teritorial stabilește ca pînă în anul 1985 fiecare județ al țării să ajungă la o producție globală de cel puțin 70 000 lei pe locuitor, iar la 1 000 de locuitori, 400 de persoane să fie ocupate în producție. Aceasta înseamnă numeroase noi locuri de muncă, o mare dezvoltare pe toate planurile. Putem afirma că patria trăiește prin fiecare oraș, prin fiecare sat al său.

— Spuneați că participarea dumneavoastră ca delegată la Congres a constituit nu numai un examen dar și o mare sărbătoare.

— Mă refeream la faptul că am avut fericitul prilej de a-l asculta pe secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, posibilitatea de a putea să-mi exprim direct, prin votul meu, totala adeziune, a mea și a tovarășilor mei de muncă, pentru realegerea, în fruntea partidului, a celui mai iubit și devotat fiu al poporului!

Maria Duduș, tînăra filatoare sfioasă la început, vorbește acum cu multă însuflețire exprimîndu-se cu repeziciune, cu vioiciune. Și nu este deloc greu de înțeles de ce. A fost părtașă, alături de ceilalți delegați, de fapt de întreaga țară, la unul dintre cele mai importante evenimente în viața patriei — dezbaterea, în cadrul forumului comuniștilor, a viitorului patriei.

Elena MĂNESCU

Țării mele

Ce pot da eu
Țării mele?
Mari uzine,
Șantiere,
Note bune,
Note mari,
Să fim țării
Făurari.
Ce pot da eu
Țării mele?
Mîini de aur
Și de soare
Că ni-i țara
Ca o floare!

Samira Danila
clasa a VI-a,
Școala generală nr. 9,
Tecuci

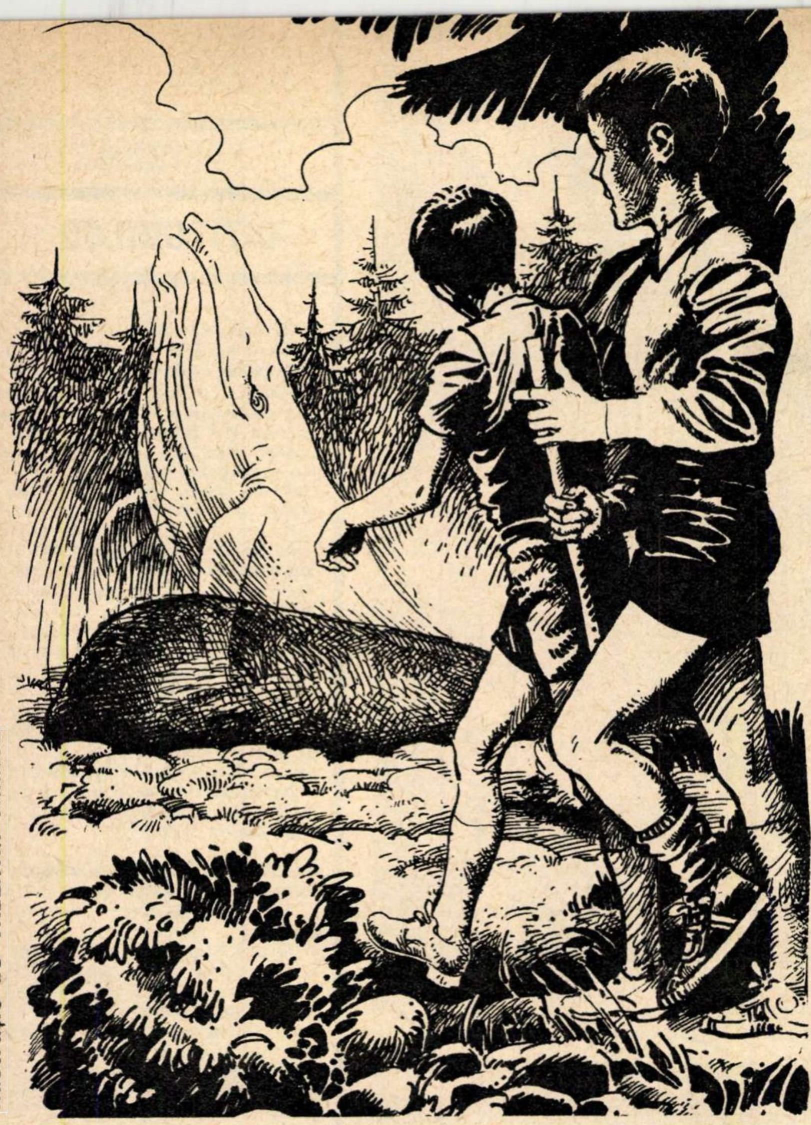

Ilustraţie de VALENTIN TĂNASE

hotărî: Concursul de orientare va continua. A doua zi, duminică, toate cele trei echipe s-au dus la muzeu înapoindu-se cu arheologul. Şi piatra s-a mişcat cu adevărat, iar de sub ea au apărut mai întîi un fier de plug, o coasă, o seceră şi-o greblă. Apoi un ciocan, o secure şi o cuţitoaie. Apoi un lanţ lung pentru susţinerea vaselor de metal deasupra focului. Apoi cupele pentru vin, megariene, de pe vremea lui Burebista. Fiecare încerca să vadă şi cetatea. Ce fel de aşezare să fi fost acolo? Desigur puternică, aici sub pantele abrupte unde strămoşii ridicaseră palisade şi ziduri înalte, murus dacicus, cum le spunea arheologul. Cine cunoştea cultura de demult putea să vadă chiar şi bastioanele şi turnurile — locuinţe din interiorul lor legate între ele cu mari bîrne de lemn şi ziduri din piatră sfărîmată. Nu era doar o imaginaţie fiindcă iată candelabrul de bronz cu trei braţe şi scutul de paradă din fier decorat, e limpede că a fost aici sediul unei căpetenii a cetăţii. Tibi, Georgina, Grama şi Pompiliu au urcat pe povîrniş să aibă perspectivă. Se vedeau bine sanctuarele şi atelierele bijutierilor, iar ceva mai încolo casele de dinafară cu acoperişuri de freştilă înconjurate cu garduri de lemn şi, mai departe, stîncile cu oile din Mioriţa.

— Tu vezi?

— Văd.

Aşezarea se alcătuise, deodată, din clădiri de lemn pe fundaţii de piatră şi ei priveau uluiţi cît de înfloraţi le erau stîlpii şi ce împodobite le erau înaltele şi rotundele porţi.

Se aflau pe pămîntul Daciei, iar concursul de orientare, fireşte, continua.

Acuarelă

Din acuarelă poţi să faci
şi flori aprinse şi copaci;
poţi încă dacă vrei să-ncerci
o poieniţă cu ciuperci.

Pe coala albă poţi, de ştii,
veseli să prinzi şi mulţi copii
sub soare dulce de amiază
care-n grădină desenează.

Şi-o casă poţi să faci uşor
cu flori albastre în pridvor;
să rotunjeşti şi fructe-n ramuri
şi-o pasăre ce cîntă-n geamuri.

Iar jocul să-l prefaci pe coală
în aripi colorate care zboară;
din verde, violet şi roşu-nchis
poţi desena chiar patria de vis.

Elisaveta NOVAC

Ilustraţie de ION DONCA

Cosmonauţii

Cu cei trei prieteni dintr-a V-a A, Sandu, Iulică şi Costel, lucrurile erau foarte clare: se vor face cosmonauţi şi nimic altceva! Deocamdată, totul se petrecea în secret. Totul însemnînd discuţii şi planuri dintre cele mai îndrăzneţe.

— Norocul nostru este că sîntem încă tineri. Avem deci tot timpul să ne pregătim, punea punctul pe i Sandu.

— De fapt, cel mai important lucru l-am făcut: am luat hotărîrea! se bucura copilăreşte Costel.

— Şi nimic în lume n-o să ne-o clintească, declara cu seriozitate şi Iulică.

— Ce mai, vom fi adevăraţi «lupi de aer»! se înfierbîntă, în cele din urmă, Sandu.

— «Lupi»... de ce? păru că nu înţelege Costel.

— «De aer»! Ce, n-ai mai auzit? Află că vom fi «lupi de aer», accentuă Sandu.

— Da, măi, se învoi şi Iulică. Aşa, ca «lupii de mare»!

Trecuseră mai multe săptămîni. Hotărîrea rămăsese tot... nestrămutată, deşi antrenamentele plănuite nu începuseră, constatîndu-se că nu sînt create, încă, toate condiţiile. Cu toate acestea, ceva tot se urnise din loc. Şi anume, într-o recreaţie Sandu le arătă, în mare secret, celor doi prieteni, un pachet de ţigări. La privirile lor întrebătoare păru foarte nemulţumit.

— Nu înţelegeţi nimic! Cum putem fi «lupi» fără pipă? Şi dacă n-avem pipă, măcar nişte ţigări tot ar merge. Haideţi cu mine...

Într-un tîrziu, dintr-o cabină a vestiarului începu să iasă o trîmbă de fum. Alarmaţi, cîţiva băieţi mai mari

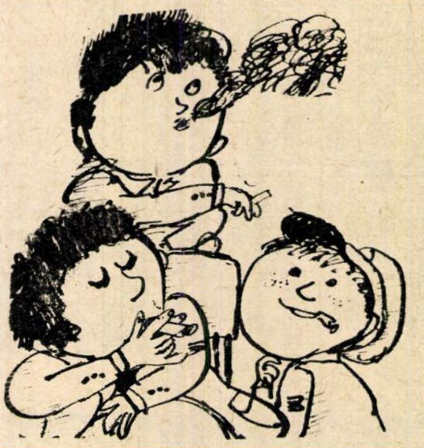

se repeziră să deschidă uşa. Era încuiată. Încercară s-o forţeze. Nu mai era însă nevoie. Trei băieţi galbeni ca ceara, tuşind înfundat, cu ochii roşii, ieşiră afară, ţinîndu-şi privirile plecate.

— Ştiţi, noi voiam să...

Elena MĂNESCU
după corespondenţa pionierei Corina Florea, de la Şcoala generală nr. 7 din Tg. Jiu, care ne-a trimis şi următoarea epigramă:

La geografie, se ştie,
Învaţă ce-i lac, munte sau cîmpie.
Şi, ca să nu le uite uşor, le poartă asupra lor;
Desigur, nu în mărime naturală,
Ci în pachet cu poleială.
«Carpaţi», «Snagov», «Rarău» şi «Litoral»
Sînt nume ce-i interesează
Fiindcă pe toate le... «fumează».

EPIGRAME

Chiulangiul

E atît de obosit...
Nu-şi mai vine-n fire!
Două zile a muncit
Să-şi ia «învoire»...

Amicii

Între Sandu şi Ilie
E o mare prietenie:
Primul nu ştie chimie
Iar al doilea, geografie.

G. GROSU

PENTRU ASTĂZI JOCUL:

ALFABETUL

Se formează două echipe egale cu numărul literelor din alfabet aşezîndu-se în linie dreaptă la o distanţă de 15—20 m una faţă de alta. Pe cartoane mari de 15×15 cm sînt scrise literele alfabetului. Fiecare jucător va deţine o literă. Cel care conduce jocul va pronunţa un cuvînt în care literele nu se repetă, de exemplu: «mare». Jucătorii vor alerga la mijlocul terenului, compunînd cuvîntul cerut. Echipa care a scris mai repede şi a cărei jucători s-au întors la locurile lor cîştigă un punct. În final, se cumulează punctele pentru stabilirea echipei cîştigătoare.

Victor Babeș

8

Scenariu: LIDA IGIROȘIANU
Desene: SANDU ȘI THEODORA FLOREA

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Victor Babeș descoperă vaccinul antirabic. Apoi pleacă prin țară pentru depistarea pelagrei.

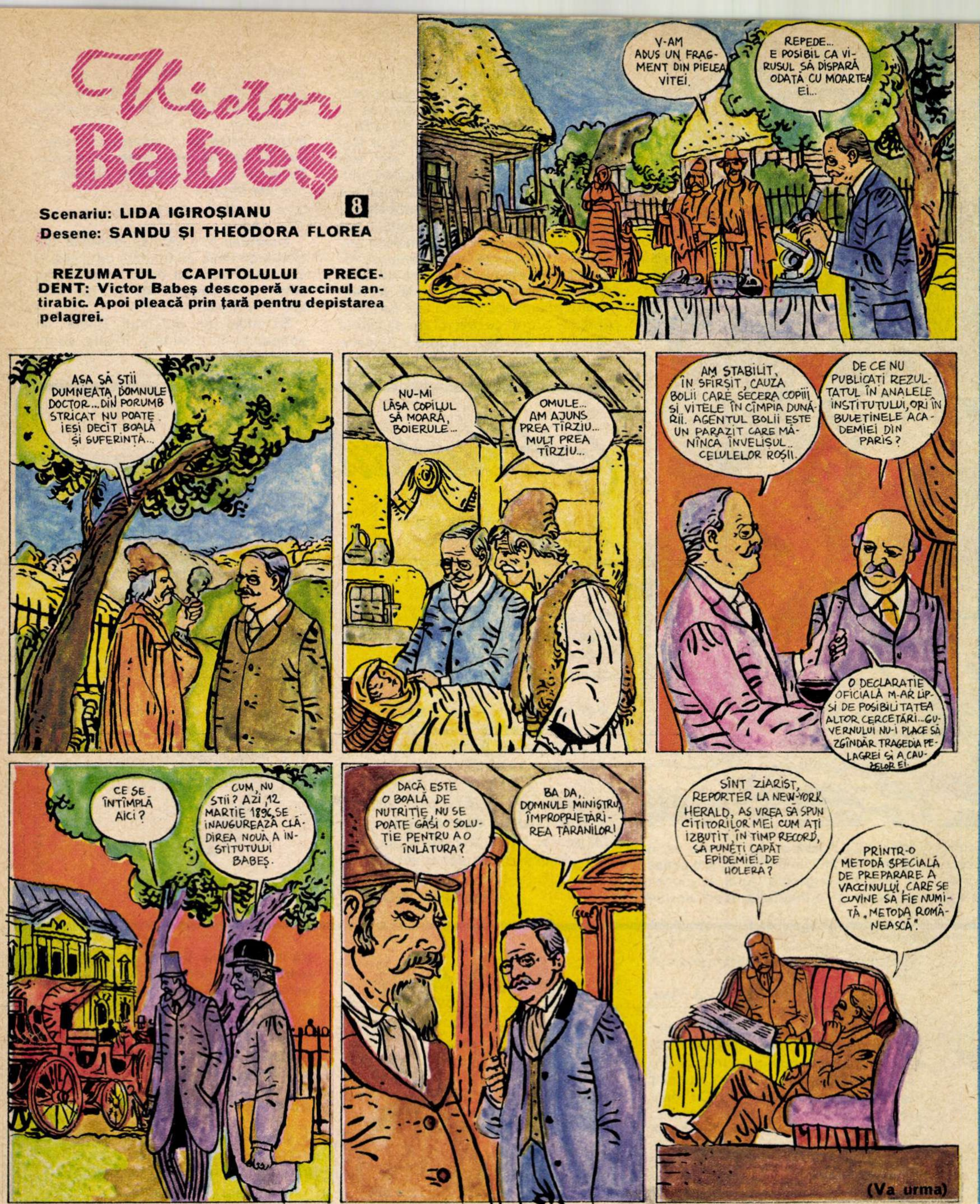
V-AM ADUS UN FRAGMENT DIN PIELEA VITEI.
REPEDE... E POSIBIL CA VIRUSUL SĂ DISPARĂ ODATĂ CU MOARTEA EI...
AȘA SĂ ȘTII DUMNEATA, DOMNULE DOCTOR... DIN PORUMB STRICAT NU POATE IEȘI DECÎT BOALĂ ȘI SUFERINȚĂ...
NU-MI LĂSA COPILUL SĂ MOARĂ, BOIERULE...
OMULE... AM AJUNS PREA TÎRZIU... MULT PREA TÎRZIU...
AM STABILIT, ÎN SFÎRȘIT, CAUZA BOLII CARE SECERA COPIII ȘI VITELE ÎN CÎMPIA DUNĂRII. AGENTUL BOLII ESTE UN PARAZIT CARE MĂNÎNCĂ ÎNVELIȘUL CELULELOR ROȘII.
DE CE NU PUBLICAȚI REZULTATUL ÎN ANALELE INSTITUTULUI, ORI ÎN BULETINELE ACADEMIEI DIN PARIS?
O DECLARAȚIE OFICIALĂ M-AR LIPSI DE POSIBILITATEA ALTOR CERCETĂRI... GUVERNULUI NU-I PLACE SĂ ZGÎNDĂR TRAGEDIA PELAGREI ȘI A CAUZELOR EI.
CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI?
CUM, NU ȘTII? AZI, 12 MARTIE 1896, SE INAUGUREAZĂ CLĂDIREA NOUĂ A INSTITUTULUI BABEȘ.
DACĂ ESTE O BOALĂ DE NUTRIȚIE, NU SE POATE GĂSI O SOLUȚIE PENTRU A O ÎNLĂTURA?
BA DA, DOMNULE MINISTRU, ÎMPROPRIETĂRIREA ȚĂRANILOR!
SÎNT ZIARIST, REPORTER LA NEW-YORK HERALD, AȘ VREA SĂ SPUN CITITORILOR MEI CUM AȚI IZBUTIT, ÎN TIMP RECORD, SĂ PUNEȚI CAPĂT EPIDEMIEI DE HOLERĂ?
PRINTR-O METODĂ SPECIALĂ DE PREPARARE A VACCINULUI, CARE SE CUVINE SĂ FIE NUMITĂ „METODA ROMÂNEASCĂ".

(Va urma)

TRIBUNA CITITORILOR

Dragă redacție,
În orașul Bocșa I, județul Caraș-Severin au apărut după o zi și o noapte o mulțime de pomișori sădiți. Și totul a pornit de la un conflict: un coleg din școala noastră a fost surprins cum rupea, lîngă un gard, un pui de tei. L-am criticat chiar lîngă pomul cu pricina. El și-a recunoscut greșeala și drept dovadă s-a alăturat grupului nostru care și-a propus plantarea puieților cu trei zile mai devreme decît era prevăzut. Vreau să vă întreb: am greșit că, luînd în seamă faptul că l-am criticat o dată, nu l-am dat și la gazeta de perete? Mica mea relatare se vrea prima corespondență la rubrica «Tribuna cititorilor» din «Cutezătorii», dar și un act de prietenie pentru colegul nostru. Ce credeți?

Martin Sigrid, clasa a VI-a A,
Școala generală nr. 2, Bocșa I,
județul Caraș-Severin

Dragă Sigrid, noi credem că ați procedat foarte bine luînd o atitudine hotărîtă față de abaterea colegului vostru; lucru care s-a concretizat într-o acțiune atît de frumoasă, aceea de-a sădi mai mulți pomi în oraș. Colegul vostru, sîntem convinși, este și el acum un prieten al puieților și-i dorim și lui, cît și vouă, celorlalți, mult succes la învățătură, în activitățile voastre viitoare. De asemenea, dorim ca exemplul tău, de-a fi corespondentul revistei «Cutezătorii», să fie urmat și de alți pionieri din școala voastră.

*

Stimați prieteni,
Pot spune că am citit cu respirația tăiată rubricile din revistă, pline de veselie. Dar mai ales mi-au plăcut serialele «La porțile Severinului» si «Victor Babeș». Concret: propun ca în revista «Cutezătorii» să apară (și) cît mai multă literatură științifico-fantastică, iar benzile desenate să fie inspirate și din această literatură. Și încă ceva: cum ar putea arăta un regulament de funcționare pentru un cenaclu pionieresc de literatură științifico-fantastică?

Gabriel Bumbea, clasa a VI-a,
Liceul «Nicolae Bălcescu»,
Craiova, județul Dolj

Îți promitem, dragă Gabriel, ca, în limita spațiului disponibil, să răspundem doleanțelor tale, iar regulamentul pe care-l dorești, îl puteți formula chiar voi, pionierii, dacă intenționați să organizați un cenaclu de literatură științifico-fantastică. Vă dorim succes!

Ion CRÎNGULEANU

ÎN CURÎND, NOI REVISTE PENTRU CUTEZĂTORI ȘI FRAȚII LOR MAI MICI:
„START" SPRE VIITOR ★ „A HAZA SÓLYMAI" (ÎN LIMBA MAGHIARĂ)
„ȘOIMII PATRIEI"
Abonamente: LA OFICIILE P.T.T.R., FACTORII DE PRESĂ ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

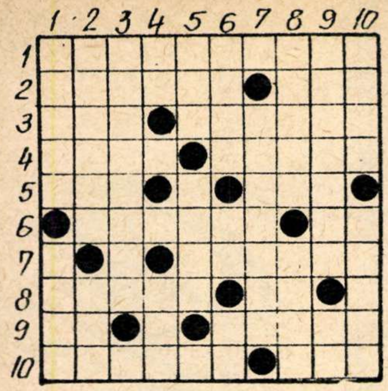

RAZE DE SOARE

ORIZONTAL: 1. Bardul de la Mircești, autorul poeziei «Soarele». 2. Gravitează în jurul Soarelui. «Fierb» la soare în deșert. 3. Ace de conifere. Ocupație artizanală. 4. Sora cea bună a Soarelui într-o frumoasă baladă populară românească. A-și exprima preferința. 5. Diferența dintre orarul de vară și cel de iarnă (sing.). În leagăn. 6. A creat poezia «Imn pentru soare». Teșite. 7. Sistem solar. 8. A transpira sub Soarele arzător al verii. Innegrit! 9. Nume egiptean dat astrului zilei. Arme solare pe timp friguros. 10. Autorul piesei muzicale «Răsărit de soare» din suita «Impresii din copilărie». Soare-răsare.

VERTICAL: 1. În mitologia greacă se identifică adesea cu Soarele. Geana răsăritului. 2. Mare de spice care se coc la soarele verii (pl.). Calapod. 3. Neasemuitul autor al versurilor: «Din sfera mea venii cu greu/ Ca să te-ascult ș-acuma/ Și soarele e tatăl meu/ Iar noaptea-mi este muma». 4. Dar. Binefăcător pe timp de caniculă. 5. Orășel în U.R.S.S. Merge ca apa. 6. Localitate în Norvegia. În rotație! Doru Udrea. 7. În opoziție cu Carpații Răsăriteni. 8. Soarele cald așteptat cu ardoare în zilele friguroase. Încete. 9. Cetate seculară. Țese! 10. Priviți cum răsare! Anul care a trecut (fig.).

DICȚIONAR: ONI, SNO, ATLO.

Georgeta DUMITRU

ANDO

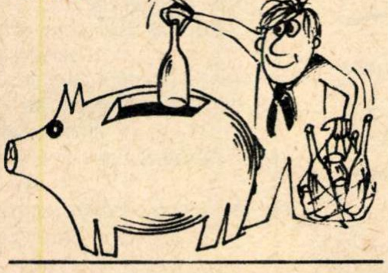

MIHAI MATEI

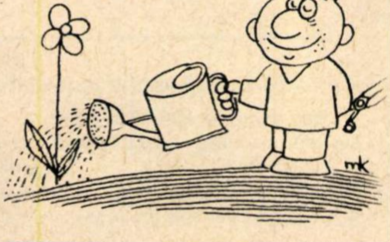

DAN VASILE

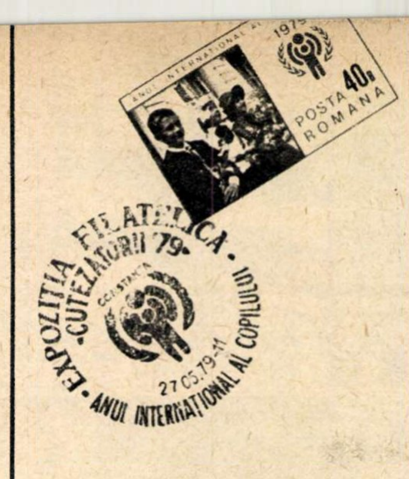
1979
POSTA ROMANA
40b
EXPOZIȚIA FILATELICĂ -CUTEZĂTORII '79-
ANUL INTERNAȚIONAL AL COPILULUI
27.05.79-11

FILATELIE

● Pînă acum, în cinstea Anului internațional al copilului, 42 de țări au emis 255 de timbre și 29 de colițe. Țara noastră a emis patru valori. Poșta suedeză a emis un timbru original. El reprezintă un băiețel purtînd pe cap o mască de gaze, înconjurat de fumul de eșapament al unui automobil. Amuzantă este seria de timbre emisă în Marea Britanie. Mărcile redau personaje îndrăgite din cele mai populare povești ale copiilor din această țară. Printre acestea, Alice călătorind în «țara minunilor», iepurele Peter Rabbit și alții.

În imagine: una dintre mărcile poștale românești, cu valoare de 40 de bani, emisă cu ocazia Anului internațional al copilului și plicul. Prima zi de la Expoziția filatelică a pionierilor, Constanța 1979.

● Împăratul bizantin Justinian (527–565) a introdus, pentru prima dată, timbrul fiscal, sistem folosit apoi și în Europa, la început în Italia, dar abia în secolul al XVI-lea. În anul 1655 el apare și în Franța, după care sistemul s-a generalizat în toată lumea.

● După primul război mondial, în Bavaria, valorile mici ale timbrelor erau întrebuințate drept monedă divizionară.

● În U.R.S.S. au fost emise mărci de argint, executate prin presare pe o folie.

● Franța a emis mărci care conțin în partea gumată o compoziție chimică cu gust de mentă, lămîie, vanilie, ceea ce face ca timbrele respective să fie foarte căutate...

La Vulcan, Marele Premiu al „Arhivei de aur“

Zilele trecute, în orașul Vulcan, o frumoasă așezare minieră, pionierii Școlii generale nr. 4 au trăit bucuria unui eveniment deosebit: înmînarea Marelui Premiu al concursului «Arhiva de aur» — un televizor portabil, oferit de revista «Cutezătorii», organizatoarea concursului. Premianta este pioniera Adriana Manea, o elevă bună, cu o frumoasă activitate pionierească, prețuită și iubită de colectiv. Școala la care invață este una dintre modernele clădiri ale orașului. În clasele luminoase, în laboratoarele și atelierele-școală bine dotate invață peste 1 300 de elevi, în majoritate fii de mineri. Pentru marele premiu, Adriana a primit calde felicitări din partea colegilor, la care se asociază cu plăcere și revista noastră.

Nicolae DOANĂ

UN MILION DE PRIETENI

Vă rog să fiți foarte atenți, vom urmări relatarea unui corespondent care vă cere părerea. Este vorba de vechiul și apropiatul nostru cititor **Liviu Dan Velici,** din cl. a opta, Șc. gen. nr. 1 Turceni — Gorj.

IATA CE SPUNE LIVIU:

«Într-o zi — începe el în stil clasic... **— pregătindu-mi lecțiile la matematică, am învățat și mi-am scris la algebră.**

Prima oră era matematica. Intră tovarășa profesoară, începem lucrul și-mi dau seama că fără să vreau mă pregătisem la algebră în timp ce noi, potrivit orarului, aveam geometrie, iar la geometrie, se înțelege, nu învățasem. Nici măcar cartea n-o aveam la mine.

Tovarășa profesoară mi-a dat o notă slabă, deși sînt un elev destul de bun.

Îmi pare foarte rău. Ce să înțeleg — că am săvîrșit o greșeală foarte mare sau că mi s-a dat un avertisment?!

V-aș fi recunoscător să-mi spuneți părerea dumneavoastră».

*

Dragi cititori, vă rog să judecați cît mai bine lucrurile și să vă spuneți voi părerea. Bineînțeles, cele mai interesante opinii ale voastre vor fi publicate. Ar fi bine să exemplificați povestind întîmplări asemănătoare petrecute cu voi înșivă sau cu colegi de-ai voștri. În aceste cazuri, cum s-au rezolvat lucrurile? După părerea mea, o idee principală la care trebuie neapărat să vă referiți este îndeplinirea la timp a unei îndatoriri.

Aștept scrisorile voastre!

Pe joia viitoare, prieteni.

Ovidiu ZOTTA

Unde găsim «ALMANAHUL CUTEZĂTORII?» Ce găsim în «ALMANAHUL CUTEZĂTORII?»

Mulți cititori mă întreabă cum pot să-și procure **«ALMANAHUL CUTEZĂTORII»**. Este foarte simplu: îl pot găsi la chioșcurile de difuzare a presei și în librăriile sătești!

Tot în legătură cu **«ALMANAHUL CUTEZĂTORII»**, **Melania Nicolau** din. cl. a șaptea, Iași, îmi scrie că, împreună cu colegii ei, au pus în scenă nu numai sceneta **«Prin telefon»**, ci și alte schițe vesele din **«ALMANAHUL CUTEZĂTORII»** pe care le-au scenarizat bucurîndu-se de mult succes. Foarte bine ați făcut! **Marin Niță** din cl. a șasea, Craiova, ne informează vesel că **de o săptămînă stau cu tata în fiecare seară și rezolvăm cîte o parte din testul de agerime apărut în «ALMANAHUL CUTEZĂTORII». Sîntem tare bucuroși cînd reușim să răspundem corect! George Ilioaia** din cl. a opta, București, ne anunță că **poveștile în imagini din «ALMANAHUL CUTEZĂTORII» mi-au plăcut atît de mult încît acum încerc și eu să realizez una. Ce părere aveți?** O părere foarte bună. Așteptăm să ne trimiți și nouă această încercare a ta.

Vă asigur: cine începe să citească «ALMANAHUL CUTEZĂTORII», nu-l mai lasă din mînă!

NICOLAESCU

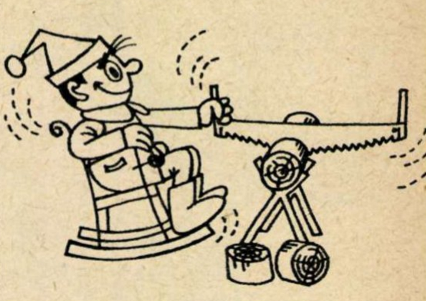

SORIN ȘTEFĂNESCU

POMPILIU

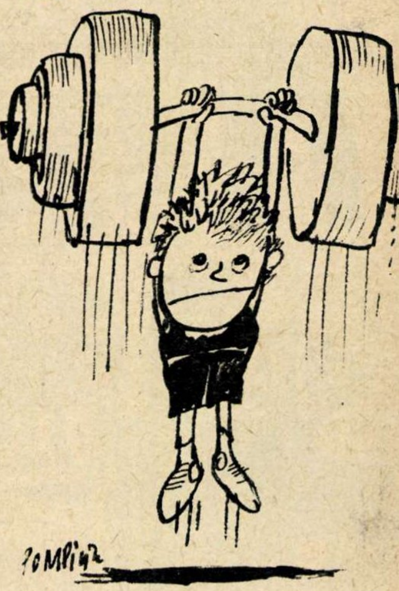

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scinteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 Leu

index 41033

URIAȘA PUTERE

Scenariul ILIE TĂNĂSACHE Desene: PUIU MANU

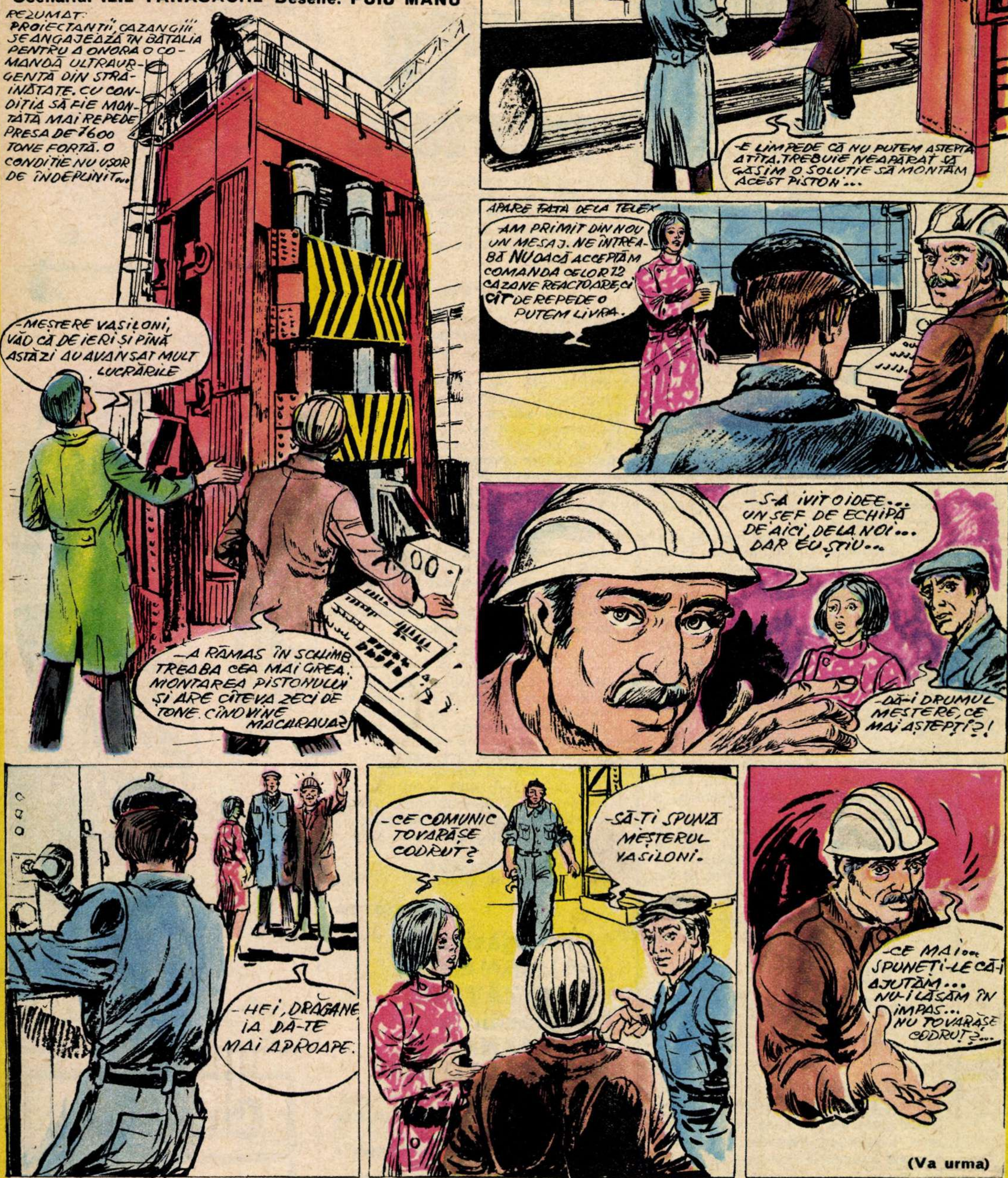
REZUMAT: PROIECTANȚII, CAZANGIII SE ANGAJEAZĂ ÎN BĂTĂLIA PENTRU A ONORA O COMANDĂ ULTRAURGENTĂ DIN STRĂINĂTATE. CU CONDIȚIA SĂ FIE MONTATĂ MAI REPEDE PRESA DE 7600 TONE FORȚĂ. O CONDIȚIE NU UȘOR DE ÎNDEPLINIT...
-MEȘTERE VASILONI, VĂD CĂ DE IERI ȘI PÎNĂ ASTĂZI AU AVANSAT MULT LUCRĂRILE
-A RĂMAS ÎN SCHIMB TREABA CEA MAI GREA. MONTAREA PISTONULUI ȘI ARE CÎTEVA ZECI DE TONE. CÎND VINE MACARAUA?
-CEI DIN SATU MARE NE-AU COMUNICAT CĂ MAI AU NEVOIE DE EA ÎNCĂ DOUĂ SĂPTĂMÎNI.
-E LIMPEDE CĂ NU PUTEM AȘTEPTA ATÎTA. TREBUIE NEAPĂRAT SĂ GĂSIM O SOLUȚIE SĂ MONTĂM ACEST PISTON...
APARE FATA DE LA TELEX
AM PRIMIT DIN NOU UN MESAJ. NE ÎNTREABĂ NU DACĂ ACCEPTĂM COMANDA CELOR 12 CAZANE REACTOARE, CI CÎT DE REPEDE O PUTEM LIVRA.
-S-A IVIT O IDEE... UN ȘEF DE ECHIPĂ DE AICI, DE LA NOI... DAR EU ȘTIU...
-DĂ-I DRUMUL MEȘTERE, CE MAI AȘTEPȚI?!
-HEI, DRĂGANE IA DĂ-TE MAI APROAPE.
-CE COMUNIC TOVARĂȘE CODRUȚ?
-SĂ-ȚI SPUNĂ MEȘTERUL VASILONI.
-CE MAI... SPUNEȚI-LE CĂ-I AJUTĂM... NU-I LĂSĂM ÎN IMPAS... NU TOVARĂȘE CODRUȚ?...

(Va urma)

Odă

Prezentul țîșnește izvor
limpede
în amfora bunelor zile.
Stejari falnici străjuiesc
hotarele
fericitei Dacii, pentru binele
Omului.
ctitorii strălucitoare
născute în ritmuri înalte
luminează chipul țării.
Fapte cutezătoare
Se înalță din lanuri, din rîuri,
din fabrici,
șantier imens înveșmîntat în
culorile patriei,
în flamura purpurie a
partidului biruitor.
Soarele răsare din sudoarea
minerului
din încordarea sondorului și
oțelarului.
Constructorul urcă — în timp
veșnic
cu fior de iubire;
țărîna tresaltă cu fiecare
sămînță
și rodește însutit...
Arcul încordărilor și
dăruirilor noastre
aduce suflul proaspăt,
clocotitor,
în toate ungherele.
În Cartea de Aur a acestor
zile sublime
semnează: Nicolae Ceaușescu,
Soarele zilelor noastre de azi
și de mîine,
suflet fierbinte, ca amiaza de
vară,
Fiu al acestui popor creator
de virtuți.

Veronica OBOGEANU

România

Această cîmpie-ntomnată
Și-această verde colină,
Acest rîu zburdalnic
Și-această calmă lumină,
Acest fir cuminte, de iarbă,
Acest hoinar vînt al mării,
Acești vulturi falnici,
Vîslind sub fruntariile zării:
ROMÂNIA

Aceste nostalgice ceruri
Și-aceste limpezi fîntîne
Acest prelung glas de bucium,
Și aceste plînse doine bătrîne,
Acest grai al nostru,
Rostire și aspră și dulce,
De dezmierdare și dor
De vitejie și de Neculce:
ROMÂNIA
Aceste sacre morminte
De voievozi și eroi,
Această imensă putere de-a fi,
Înveșnicită în noi.
Acești prunci Feți-Frumoși
Acești oameni harnici și buni,
Aceste simple trăiri,
Aceste simple minuni:
ROMÂNIA

Acest soare al stemei,
Vestire a timpului nostru torid,
Acest drum triumfal
Îndrăznit și urcat de partid.
Acest drum, năzuit necurmat
Din adîncă vechime,
Drum al nostru, de azi,
De liberă soartă și viitorime:
ROMÂNIA

Emilia CĂLDĂRARU

Pe-acest pămînt

Și străduința mea, și bucuria,
Și setea de lumină-a tuturor
E semn că-n vatra scumpă, România,
Partidul drag veghează-al nostru zbor.

Tu dai scînteie visurilor toate,
La-ndemnul tău nimic nu-mi pare
greu,
Pe-acest pămînt de pace si dreptate
Spre-albastre culmi vom năzui mereu.

Ai presărat cu bucurii a noastră cale
Și mîndre ctitorii în zori de zi,
Vom creste-nalt sub flamurile tale
Și viitor senin vom făuri.

Și cîntul nostru, dragostea fierbinte,
Ca pe un rod al toamnelor ales
Le-aducem azi partidului-părinte,
Suave flori, la Marele Congres.

Crișan CONSTANTINESCU

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

49

Cutezătorii

JOI, 6 DECEMBRIE
1979, ANUL XIII
(NR. 636)

EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

DIN SUMAR:
- **NOI ORIZONTURI ȚĂRII, NOI ORIZONTURI COPILĂRIEI** *(pag. 2)*
- **ZILELE - ATELIER «CUTEZĂTORII» - «JÓ-BARÁT» ÎN JUDEȚUL HARGHITA** *(pag. 3-4-5)*
- **ACTIVITĂȚILE NOASTRE DE AZI — IZVOR AL PROFESIILOR NOASTRE DE MÎINE** *(pag. 6—7)*

«Învățînd la școala muncii» —
Foto: C. POPESCU

FILE DE ISTORIE

1 DECEMBRIE 1918

În fiecare an, prima zi a lunii decembrie ne readuce în memorie unul dintre acele momente istorice, de răscruce, ale neamului nostru, care au rămas adînc întipărite în conștiința tuturor românilor — Unirea Transilvaniei cu România. Ea ne face să retrăim acea zi a anului 1918 în care voința poporului s-a făcut, hotărît, auzită prin glasul celor 1 228 de delegați ai milioanelor de români ardeleni care și-au trimis solii la Alba Iulia, investiți cu înălțătoarea datorie de a vota pentru «Unirea cea mare», dorință pe deplin îndreptățită de unitatea de neam, de vorbire, de aspirații!

Vremile grele, zilele de restriști nu i-au îndepărtat niciodată pe strămoșii noștri unii de ceilalți de-a lungul multimilenarei noastre istorii, chiar dacă munți înalți și văi adînci îi despărțeau și chiar dacă forțe străine potrivnice căutau să-i învrăjbească. Înfrățiți la bine și la greu, împreună și-au trimis fiii să apere la nevoie vatra strămoșească. Vitejia bravului domnitor român Mihai Viteazul, care înfăptuiește pentru prima oară — pentru scurt timp — unirea laolaltă a Țării Românești, a Moldovei și Transilvaniei, va constitui o flacără ce va păstra mereu vie conștiința unității naționale. De altfel, neîntreruptele legături economice și politice dintre românii celor trei provincii au pregătit cu fiecare zi calea firească și necesară spre unire.

Anii de referință 1821 și 1848 i-au însuflețit și unit și mai puternic pentru realizarea marilor idealuri de emancipare socială și națională pe toți locuitorii meleagurilor românești. **«Să ne concentrăm toată puterea, toate voințele într-un singur popor, într-o singură voință»,** scria marele patriot Nicolae Bălcescu.

Un deceniu mai tîrziu, referindu-se la alegerea lui A.I. Cuza ca domn al Munteniei și Moldovei, marele cărturar Papiu Ilarian declara că: **«Românii din Transilvania numai la Principate privesc... Iar cînd s-a ales Cuza domn, entuziasmul la românii din Transilvania era tot așa de mare...»**

9 Mai 1877. Adînc întipărit în mintea și-n inima tuturor românilor, evenimentul de la 9 Mai 1877 face ca dîrzenia și hotărîrea celor ce trăiesc în teritoriile aflate sub dominația străină să militeze și mai puternic pentru unitate statală și drepturi politice.

1918. An în care din ce în ce mai multe popoare europene luptă pentru înlăturarea asupririi, pentru sfărîmarea puterii celor care le țineau sub opresiune. Teritoriul Transilvaniei cunoaște și el numeroase mișcări de mase, revoluționare, menite să înlăture autoritățile habsburgice. Astfel, sînt alese, în mod democratic, noi organe care preiau sarcini administrative, iar la sate, prin revolte țărănești, se cere libertate, condiții noi de viață.

Sfîrșitul anului 1918 găsește la Alba Iulia o sută de mii de români, veniți din întreaga Transilvanie, care își susțin cu tărie hotărîrea de a se uni cu Țara. Cu toți trăiesc momente de înălțător patriotism, clipe emoționante în care, ca o singură voință — muncitori, țărani, funcționari, negustori și meseriași —, într-un entuziasm pe care istoria l-a consemnat cu litere de aur în marele document — rezoluția care, printre altele, zicea: «**Adunarea națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dînșii cu România.»**

Astfel, făurirea statului național unitar român reprezintă opera proprie a poporului nostru, urmare firească a luptei sale de veacuri.

Acum, privind peste timp, trăim satisfacția că anii de luptă și zbucium, eforturile întregii națiuni de a înfăptui Marea Unire sînt pe deplin răsplătite. În anii socialismului, prin unitatea și frăția de nezdruncinat a tuturor fiilor țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități —, condusi cu clarviziune de Partidul Comunist Român, se înfăptuiește marea operă de înaintare a României pe noi culmi de civilizație și progres.

Aspect din timpul marii adunări de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918.

TELEX PIONIERESC

- *«Învățăm, cercetăm, producem» — a fost titlul întîlnirii pe care pionierii membri ai cercurilor tehnico-aplicative din școlile municipiului Suceava au organizat-o recent cu un grup de inovatori din localitate.*
- *La Galați, pionierii Școlii generale nr. 4 au purtat recent un foarte instructiv dialog despre alegerea profesiei. Interlocutori le-au fost harnicii muncitori de la Întreprinderea poligrafică din municipiu.*
- *Preocupați de ridicarea permanentă a calității la învățătură, pionierii Școlii generale nr. 32 din sectorul 2 al Capitalei au inițiat o adunare de unitate în care au analizat situația la învățătură. La adunarea care a avut ca titlu «Mîndria de a munci» au participat o mie de purtători ai cravatei roșii cu tricolor.*
- *Într-un cadru sărbătoresc, pionierii Școlii generale din comuna Giarmata, județul Timiș, l-au invitat pe Eroul Muncii Socialiste Nicolae Dogaru. Cu acest prilej, pionierii au purtat cu oaspetele o interesantă discuție care a avut ca generic «Muncim și trăim în chip comunist».*

NOI ORIZONTURI ȚĂRII- NOI ORIZONTURI COPILĂRIEI

În 1985 mai mult de un sfert din populația României vor fi școlari — peste șase milioane. Pînă în 1990 se va generaliza învățămîntul de 12 ani. Pentru dezvoltarea bazei materiale — finanțarea procesului de învățămînt, acordarea de burse și alte forme de sprijin material elevilor și studenților — statul va cheltui peste 128 miliarde lei.

Muncind și învățînd, copiii României sînt parte integrantă a acestui popor, angajați laolaltă cu toate celelalte vîrste ale țării pe traiectoriile viitorului. Într-o societate a muncii, a împlinirilor clădite pe muncă, învățătura este o activitate de muncă egală în drepturi la mîndrie cu oricare alta.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului iată-ne acum în zilele de după marele Forum al comuniștilor, al întregii țări, croind din faptele prezentului chip de aur pentru ziua de mîine. Efortul susținut, rodnicia adunată sînt singurele temeiuri ale unor bucurii sporite, ale unor satisfacții tot mai înalte. Ca întotdeauna, deviza noastră este aceasta: **Prin efortul tuturor, împliniri pentru fiecare.** *Pentru cei mari și pentru tînăra generație.*

...Spun cifrele — și faptele de azi o garantează — că la marile construcții de pînă acum se vor adăuga în anii viitori sute de mii de apartamente. Asta înseamnă condiții de viață și învățătură cu un tot mai înalt nivel de civilizație pentru sute de mii de copii.

...Vorbesc documentele Congresului al XII-lea despre creșterea necontenită a numărului de licee, școli generale, grădinițe, precum și alte instituții de învățămînt — și noi vedem aievea sute de mii de copii învățînd mai mult, mai repede, mai trainic în săli de clasă moderne și laboratoare complexe.

...Vorbesc documentele despre construirea a numeroase săli de spectacole, cluburi, case de cultură — și noi ne gîndim de pe acum la aplauzele care, sub genericul «Cîntării României», vor îmbujora mii de chipuri; la Dej, Roșiorii de Vede, Lupeni, Zărnești, Colibași sau Toplița.

...Vorbesc documentele despre construirea a noi săli de sport și baze sportive — și noi vedem de pe acum mii de copii din județele Ialomița, Olt, Ilfov, Neamț, Harghita sau Sibiu alăturîndu-și șansele marelui detașament de speranțe ale țării, înscrise pe traiectoria ce pornește de la Daciadă spre aurul olimpic.

...Citim cuvinte ca: producție globală, creșterea productivității, cercetarea în domeniul energetic, creșterea investițiilor — și noi știm că în adîncul lor ele înseamnă temeiuri adînci, singurele temeiuri în virtutea cărora putem prefigura viitorul: sub chipul apartamentelor noi, ale școlilor spațioase, al bibliotecilor, cluburilor și bazelor sportive, al taberelor de odihnă.

...Citim în documente că viitorul înseamnă plan cincinal, orientările de perspectivă pînă în anul 2000, dezvoltarea în profil teritorial, dezvoltarea susținută a industriei; și noi știm că aceasta înseamnă noi ramuri de activitate, noi locuri de muncă, noi locuri în facultăți și licee — noi șanse de împlinire pentru fiecare copil care știe că învățătura e muncă, iar școala este o parte a vieții.

ILIE TRAIAN

MĂREȚE PAGINI DE ISTORIE

de ION DODU BĂLAN

Prin perspectivele luminoase, deschise de Documentele Congresului al XII-lea în istoria contemporană pînă dincolo de anul 2000, cînd răspunderile țării vor apăsa pe umerii voștri, purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, se poate spune că acest act istoric de răscruce privește în gradul cel mai înalt nu numai viitorul fericit al poporului, ci și destinul vostru individual, posibilitatea voastră de a reuși și a vă realiza în viață. Congresul, care a demonstrat încă o dată unitatea de monolit a întregului partid și popor, a dezbătut și aprobat documente fundamentale hotărîtoare pentru dezvoltarea economiei românești, pentru continua ridicare a nivelului de trai material și spiritual al poporului nostru, pentru înflorirea tot mai strălucitoare a științei și culturii. Pentru înfăptuirea acestor planuri, profund științifice și patriotice, comuniștii de azi așteaptă de la voi, dragi pionieri, să urmați exemplul glorios, îndemnurile secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu — de a munci și învăța cu rîvnă pentru a deveni buni patrioți, constructori harnici și pricepuți ai noii lumi socialiste, tot mai bună și mai dreaptă, pentru a putea cuceri piscurile cele mai înalte ale științei și culturii. Congresul a subliniat prin toate documentele sale, prin toate luările de cuvînt importanța științei și culturii pentru progresul patriei, rolul determinant al **omului nou** — și voi trebuie să deveniți asemenea oameni — în edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate. Congresul al XII-lea a fost și rămîne, practic, un Congres al întregului nostru popor, care a dorit, cu o arzătoare însuflețire, ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie reales în funcția de secretar general al partidului.

Fericită copilăria care trăiește asemenea vremuri de epopee, fericit poporul ai cărui copii se pregătesc temeinic pentru a face din spiritul acestor documente mărețe pagini de istorie.

PRIVIM CU MÎNDRIE ȘI ÎNCREDERE SPRE VIITORUL PATRIEI

de ȘTEFAN DIMITRIU

In aceste zile memorabile, de efervescență revoluționară, patria și-a scrutat încă o dată, mai lucid ca oricînd, viitorul. Un viitor luminos, liber și demn, bogat în împliniri, în planuri vaste de acțiune, așa cum ni-l dorim cu toții, așa cum și-l imaginează fiecare din cei douăzeci și două de milioane de cetățeni ai României socialiste, care au fost prezenți — cu inima și mintea — la marele Forum al comuniștilor, acolo unde s-au hotărît — cu cea mai înaltă competență, răspundere și cutezanță, într-o impresionantă unanimitate — destinele țării.

Sub steagul partidului comunist ne-am cîștigat libertatea și demnitatea națională; sub flamura sa de luptă am realizat cele mai profunde schimbări cunoscute vreodată de societatea românească; conduși de partid și avîndu-l în frunte pe cel mai iubit fiu al țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, am parcurs — începînd de la cel de al IX-lea Congres — cea mai fertilă perioadă din întreaga istorie a României.

Iată deci punctul în care ne aflăm. Punctul din care privim cu mîndrie și cu încredere în viitor. Sîntem astăzi o țară cu o industrie structurată modern, ale cărei constelații de lumină și forță înfloresc pretutindeni în jurul nostru, o țară în care agricultura, în plin avînt, tinde tot mai mult către o variantă a muncii industriale, o țară în care știința, bine ancorată în realitate, acționează ca o veritabilă forță de producție. Orașele noastre sorb cu nesaț din izvorul tinereții veșnice, iar localitățile de pe întreg cuprinsul patriei au intrat în competiția decisivă pentru urbanizare. Omul nou, care se naște în noi și în jurul nostru, este singurul stăpîn și beneficiar al acestui uriaș edificiu care se naște prin forța minții și a brațelor sale.

Aceasta este România de astăzi. Cum va fi România de mîine? Magistralul Raport, profundele și laborioasele Dezbateri, luminoasele

(CONTINUARE ÎN PAG. 10)

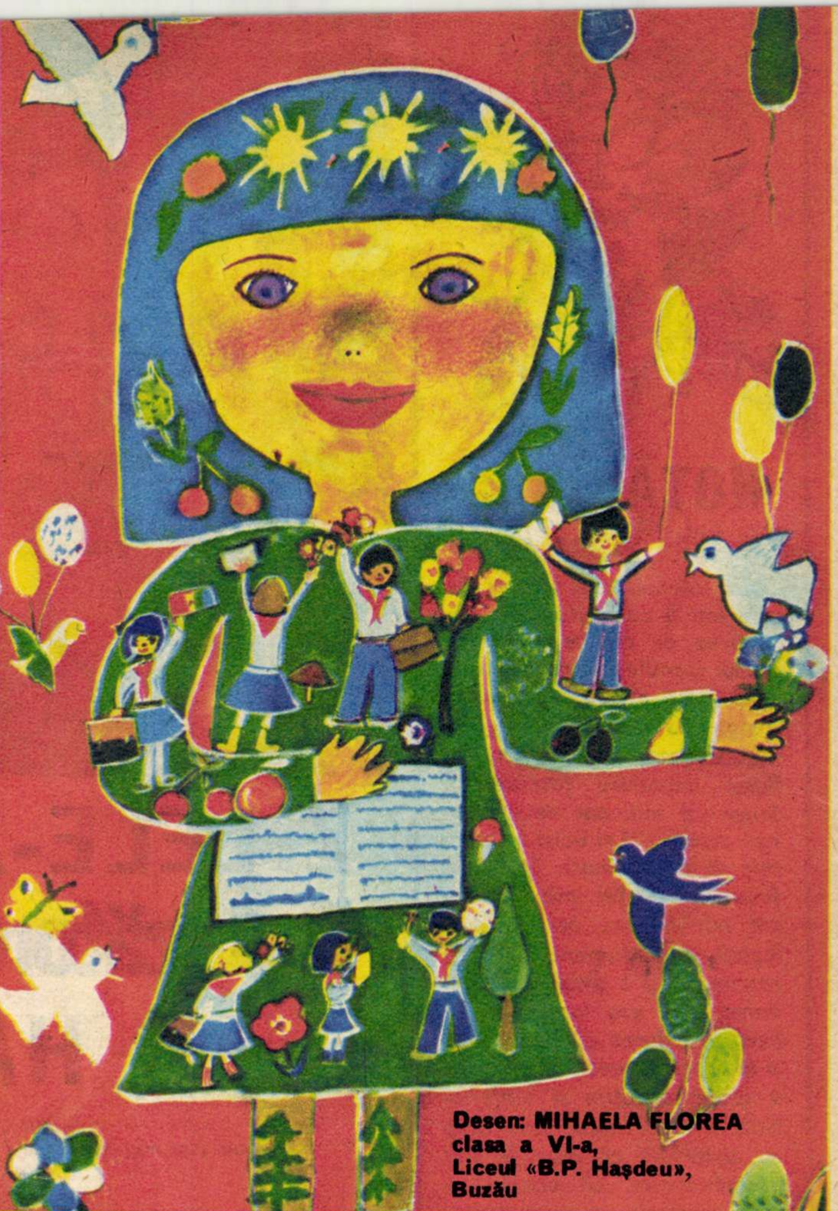

Desen: MIHAELA FLOREA
clasa a VI-a,
Liceul «B.P. Hașdeu»,
Buzău

ZILELE-ATELIER Cutezătorii - Jóbarát ÎN JUDEȚUL HARGHITA

Continuînd inițiativa «ZILELOR-ATELIER», redacția revistelor «Cutezătorii» și «Jóbarát» a organizat în județul Harghita numeroase acțiuni pentru cititorii celor două publicații. Sute de purtători ai cravatei roșii cu tricolor au avut astfel

(CONTINUARE ÎN PAG, 4)

HOTĂRÎREA

de SZÁSZ JANOS

Era război, acel război pe care toți îl cunoaștem sub denumirea de cel de al doilea război mondial. Deasupra unei mari părți a Europei plutea steagul cu crucea încîrligată, Europa era sub ruine, Europa lupta împotriva fascismului. Știam că milioane de nevinovați erau tîrîți și uciși în lagărele de exterminare. Știam că fascismul e cel mai întunecat naționalism, otrava ideologică a antiumanismului, a rasismului și a omuciderii. Mă durea cînd era batjocorit cineva, mă durea că se propaga și se practica «teoria» dementă a «superiorității» și «inferiorității» unor limbi. Între timp eu observam că mamele sînt asemănătoare, că oricum ar rosti cuvintele, tremură pentru viața fiilor lor mînați pe fronturi la moarte. Mă durea că deținătorii puterii scuipau și loveau rațiunea, bazați pe forța pumnului. Mă durea că bogații și cei puternici, ca și cei ce-i serveau, nu înțelegeau nimic din supliciile mizeriei, din silnicia umilirii, din înspăimîntătoarea aservire și că, dimpotrivă, făceau speculații de «idei» și se împăunau, în timp ce milioanele de oameni din popor hrăneau cu viețile lor mașina infernală a războiului.

Aveam șaptesprezece ani. Conștiința mea trezită la durerile adînci ale lumii urmărea răscolită posibilitățile de a acționa, mă calificase drept laș pentru faptul că nu găsisem încă modalitatea de a-mi ajuta semenii. Atunci am auzit mesajul luptătorilor azvîrliți sub pămînt, în închisori și în spatele gardurilor de sîrmă ghimpată. Se poate — suna mesajul — se poate și trebuie să se sfîrșească acea rînduială inumană, se poate prin lupta dîrză a celor cinstiți.

Așa am devenit comunist.

ZILELE-ATELIER
Cutezătorii–Jóbarát
ÎN JUDEȚUL HARGHITA

(URMARE DIN PAG. 3)

prilejul de a se cunoaște mai bine, de a-și împărtăși reciproc din preocupările și pasiunile lor. Totodată, participanții la acțiunile organizate în cadrul «Zilelor-atelier» au cunoscut îndeaproape activitatea din marile întreprinderi industriale din localitățile lor.

DIALOGURILE MUNCII

La Miercurea Ciuc, peste 100 de pionieri au fost oaspeții oamenilor muncii de la Întreprinderea de tractoare. După ce au cunoscut îndeaproape tehnologia de fabricație a tractoarelor produse aici, după ce muncitorii fruntași Petre Szabo, Suciu Victor, Maria Olah, subinginerul Attila Zsigmond și secretarul comitetului U.T.C. din întreprindere, Vass Zoltán le-au vorbit despre satisfacțiile ce le oferă meseriile care contribuie la realizarea tractoarelor, pionierii au participat la un concurs pe tema «Cine cunoaște mai bine întreprinderea și produsele sale?» Printre cîștigătorii premiilor oferite de redacțiile revistelor «Cutezătorii» și «Jóbarát» s-au aflat și Carmen Oancea, Horváth András, Vasi Laura, Erdély Etel pentru care vizitarea întreprinderii a reprezentat un argument în plus la alegerea viitorului loc de muncă.

La rîndul lor, pionierii din Odorheiul Secuiesc au vizitat Întreprinderea de matrițe și piese turnate din fontă. Pionierii Carmen Munteanu, Iános Bușier, Odet Boroș ca și alți colegi ai lor s-au interesat de meseriile în care se pot califica, de utilitatea produselor executate aici, produse destinate celor mai diverse sectoare ale economiei na-

ționale. După dialogul purtat de pionieri cu muncitorii Petru Tifan, Koszta Árpád și inginerul Alexandru Nagy, trei echipaje reprezentînd clasele a VIII-a A, B și C de la Școala generală nr. 2 au participat la concursul «Cel mai bun lăcătuș» cuprinzînd numeroase probe teoretice și practice. Zoltán Magyari, Zoltán Gedő și Levente Vari s-au dovedit în final a poseda cunoștințele și îndemînarea necesare cîștigării tuturor probelor.

RALIUL PASIUNILOR

Pentru participanții la diferitele activități de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din municipiul Odorheiul Secuiesc au fost organizate mai multe concursuri și întreceri care s-au dovedit în final a fi și un util schimb de experiență între pasionații de electronică și carting, aeromodele și navomodele, pictură și poezie. În parcul din centrul municipiului, am asistat la o frumoasă demonstrație de măiestrie și îndemînare a celor patru pionieri care au pilotat carturile. Cursele contra cronometru au fost cîștigate de pionierul Gyula Kassai. Cu adevărat emoționante au fost și demonstrațiile de navomodele făcute de înșiși constructorii lor.

Sala de expoziții a Casei de cultură din localitate a găzduit 150 de desene ale pionierilor, avînd ca temă «Orașul meu în anul 2000». Autorii desenelor au avut însă prilejul de a afla cum va arăta cu adevărat orașul lor în anii viitori la întîlnirea cu Zsuzsana Imecs — tehnician arhitect la Consiliul popular al municipiului.

«Zilele-atelier» în județul Harghita au inclus și un frumos program susținut de soliști de muzică ușoară și populară, formații artistice pionierești, membri ai cercurilor literare din școlile municipiului Odorheiul Secuiesc. Creațiile lor au fost răsplătite de premiile și diplomele oferite de cele două reviste. Întîlnirea cu participanții din Miercurea Ciuc la edițiile precedente ale Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor a prilejuit cunoașterea preocupărilor acestora, evidențierea pasiunii lor pentru a realiza aparate și dispozitive cît mai complexe, cu un înalt grad de aplicabilitate.

Pe parcursul celor două zile a avut loc un fructuos dialog între redactori ai celor două reviste și cititori, aceștia din urmă vorbindu-ne despre ceea ce le place mai mult în revistă, despre ceea ce doresc să citească în publicațiile pe care în fiecare săptămînă le așteaptă cu nerăbdare.

IOAN VOICU

* * *

RODUL MUNCII: NUMAI NOTE BUNE!

Purtătorii cravatei roșii cu tricolor și șoimii patriei și-au exprimat la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, în versuri vibrante, sentimentele de fierbinte dragoste față de partid, față de secretarul său general, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** față de patria socialistă, cît și hotărîrea lor de a se pregăti temeinic pentru viitor. **«Rodul muncii: numai note bune!»** a răsunat glasul pionierilor în omagiul lor adresat Congresului. **«Vă raportăm: ni-i școala datorie,/ Ne este munca start spre viitor/ Să creștem în frumoasa Românie/, Să fim în comunism triumfători...»**

DATORIA DE ONOARE

La Școala generală nr. 3 din municipiul Tulcea, în detașamentul clasei a VII-a C, are loc o dezbatere cu tema: **«Datoria de onoare a fiecărui pionier — învățătura!»** Pionierii au organizat această dezbatere cu dorința entuziastă ca în preajma Congresului partidului să adopte deviza: **«Nici o notă sub 7 în detașamentul nostru!»** În cadrul dezbaterilor, pionierii Sorin Antohi, Florentina Pață, Doina Șendrea și alții, elevi cu note foarte bune în catalog, au arătat că ei nu se pot mulțumi numai cu propriile lor rezultate. În mod firesc, un pionier își privește munca și prin prisma rezultatelor întregului colectiv. Fiindcă se apropia momentul tezelor, pionierii din detașament au hotărît să ia măsuri operative pentru îndreptarea unor lipsuri, să asigure o frecvență și mai bună la școală, o mai mare concentrare a atenției în timpul lecțiilor și al recapitulărilor, o activitate de întrajutorare mai fructuoasă... Și tocmai pentru că în catalogul clasei respective destule note nu aveau strălucirea dorită, hotărîrea pionierilor din detașamentul respectiv era cutezătoare și aplicarea ei mai dificilă, dar cu atît mai mult în asemenea situații, valoarea unei reușite crește. Lupta pentru calitate la învățătură unește colectivul, satisfacțiile dau încredere și mîndrie celor ce vor să fie, într-adevăr, cutezători.

CĂTĂLIN: *Promovabilitatea, în anul trecut a fost de 96%, anul acesta vrem s-o apropiem de sută la sută.*

PENTRU CALITATE LA ÎNVĂȚĂTURĂ

În raidul nostru descoperim idei, inițiative pionierești care implică și efortul de discernere. Ne interesează, deci, nu numai utilizarea în sine a mijloacelor curente și tot atît de generoase în lupta pentru calitate, ci și creșterea eficienței acestor mijloace în obținerea unei situații cît mai bune la învățătură. Spre exemplu, la Școala generală nr. 5 din municipiul Rîmnicu-Vîlcea, pionierii au considerat ca la **«Panoul onoarei, hărniciei și sîrguinței pionierești»** să nu apară numai pionierii cei mai buni, ci și acei pionieri care au reușit să facă un salt vizibil spre mai bine la învățătură. De asemenea, pionierii au hotărît ca participanții la concursul **«Cutezători spre viitor»** să fie evidențiați la panou, drept apreciere că au muncit foarte mult pentru acest concurs.

Aici, la școală, învață și pionierul-locțiitor al președintelui C.N.O.P., Cătălin Galațchi. Stilul lui de lucru este așa cum trebuie să fie, după cum și mărturisește: **«Între noi, pionierii, nu contează mai întîi de toate funcția pe care o ai, contează ceea ce faci. Toți sîntem egali, funcția nu este un criteriu să existe distanțe. Și nu căutăm să avem preferințe, judecăm după rezultate. Eu, de pildă, conlucrez foarte bine și cu colegii mai timizi, și cu cei îndrăzneți sau chiar impulsivi, totul este să reușim ca tot ce facem să fie bine și foarte bine.»**

ADRIANA: *Eu aș fi de părere ca exigența notării să fie mult mai mare în clasele I—IV. (Adriana Șerban — pionier comandant de unitate la Școala generală nr. 1, Rm. Vîlcea)*

LA ZI: TEZELE!...

Din nou, la Tulcea (Școala generală nr. 2), avem bucuria să facem cunoștință cu un detașament de pionieri al clasei a VIII-a A, clasă apreciată ca fiind printre cele bune din școală. Și surprindem un eveniment școlar: prima teză din școală, în acest trimestru și prima teză la geografie în viața elevilor din această clasă. Tovarășa profesoară, Maria Ifrim, ieșind din clasă, ne spune: **«Disciplina a fost impecabilă. Cît privește notele, cînd va avea loc verificarea sper ca ele să fie mari. Să vedem...»**

GABRIELA: *Vrem ca detașamentele claselor a VIII-a să fie cele mai bune.*

Tezele oferă un subiect pasionant de discuții. Iată cîteva opinii:

Camelia Lupu — clasa a VIII-a A: **Dacă nu ar exista tezele, nu aș mai fi destul de sigură de munca mea, de un trimestru, de un an întreg.**

Sorin Gabriel Fătu (aceeași clasă): **Nu poți să uiți, printre altele, prima teză din viața de școlar, prima notă mare la teză, dar și nota care te-a nemulțumit, cînd vrei să înveți numai foarte bine.**

Valentin Ifrim (clasa a V-a A): **Este firesc să avem emoții, noi cei dintr-a V-a, odată ce dăm primele teze. Lucrările de control ne-au pregătit însă pentru a trece cu bine, cu succes, prin această verificare a cunoștințelor noastre.**

Și păreriile altor pionieri din școală cu care am stat de vorbă — Aurel Naghi, Mirela Lazăr, Gabriela Sotir, Sorin Ifrim, Daniela Cantacuz — confirmă dorința tuturora de a dovedi, prin rezultatele obținute la teze, o oglindă ce sintetizează efortul pe un întreg trimestru școlar: numai note bune!

MARGA MICU

ACTIVITĂȚILE NOASTRE DE AZI— IZVOR AL PROFESIILOR NOASTRE DE MÎINE

1

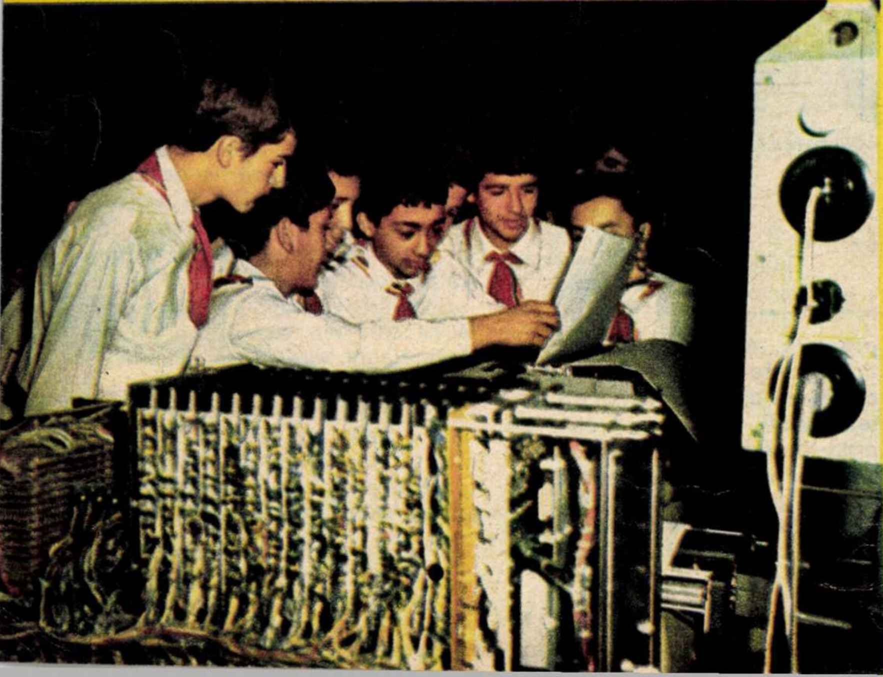
2

PE URMELE UNUI INVENTATOR DE 14 ANI

Cu zece ani în urmă, la finala primei ediţii a concursului «Minitehnicus» (azi Concursul republican de creaţie tehnico-ştiinţifică al pionierilor şi şcolarilor), un băiat din Cugir cucerea Marele premiu individual cu un aparat electronic mai puţin arătos (părţile componente îi erau legate cu sîrmă şi chiar şi cu... sfoară) dar **deosebit de ingenios.** Micul inventator de-acum zece ani, **Siegfried Kloyber**, este azi student în anul al III-lea la electronică iar zeci şi sute de pionieri şi şcolari din Cugir caută să-l urmeze. În cadrul activităţilor de creaţie la Casa pionierilor şi şoimilor patriei de-aici îşi petrec numeroase ore din timpul lor liber, meşterind la fel şi fel de aparate şi descifrînd tainele şi nelimitatele posibilităţi ale electronicii, peste 200 de pionieri şi şcolari. Aparatele construite de ei nu-s nici ele prea arătoase, dar «**sînt construite numai şi numai de către noi, cu posibilităţile şi priceperea noastră**» — după cum ne-au mărturisit.

Cu posibilităţile şi priceperea ei, **Rodica Tudoreanu** (din clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 2) a realizat mai întîi un interfon, iar acum lucrează, împreună cu alţi cîţiva colegi la un aparat «surpriză» mult mai complicat şi mai util despre care ne va putea vorbi numai cînd va fi gata. Meşterul-instructor are despre ea numai cuvinte de laudă: «**e pasionată de electronică, prinde totul din zbor şi-i harnică şi-ndemînatică**». La vorbele instructorului, Rodica adaugă: «**Şi fericită**». Fericită pentru că şi-a descoperit la timp vocaţia, se va dedica electronicii şi-n felul acesta va practica, mai tîrziu, meseria care-i place cel mai mult dintre toate şi, totodată, va călca pe urmele tatălui ei, care-i inginer... electronist la laboratorul de specialitate al marii Uzine mecanice din Cugir.

Şi Marius Mitrofan, coleg de clasă cu Rodica, are cu ce să se laude. E coautorul unui **aparat didactic de învăţat alfabetul Morse,** pe cît de simplu pe atît de ingenios, care facilitează mult însuşirea acestui alfabet. E destul să plimbi «vîrful ascuţit al unui «creion» electric pe nişte şănţuleţe şi semnalele Morse apar şi sînt transmise automat, putînd fi utilizat pînă şi de cei care nu cunosc încă acest alfabet. În plus, Marius e şi un talentat constructor şi mînuitor de radioreceptoare pentru «vînătoarea de vulpi», sport tehnic în care pînă acum a reuşit să se afirme pînă la nivel judeţean.

Peste cîteva luni, cel mult peste un an de zile, vom putea asista — fie la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cugir, fie în altă parte, într-un cadru şi mai adecvat — la o demonstraţie tehnică inedită: împrejurul unui turn, dotat cu o antenă specială, se va roti (nu numai în cerc, ci pe orice traiectorii dorite de către cel care va ţine în mînă un aparat original) un aeromodel... special. Autorii acestei construcţii sînt Grama Adriana (clasa a VII-a, Şcoala generală nr. 1). Ingrid Schőberl (clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 3) şi alţii, printre care şi cîţiva dintre cei mai pricepuţi aeromodelişti. Ambiţia şi visul lor? «**Să reuşim să dirijăm în zbor, de la sol, începînd cu decolarea şi sfîrşind cu aterizarea, aeromodele de construcţie... specială**». Deocamdată aeromodele, mîine-poimîine însă, avioane, elicoptere, alte aparate.

Sînt năzuinţe, sînt proiecte pe deplin realizabile ale acestor copii din Cugir. Ei ştiu bine lucrul acesta. Au în faţa lor exemple concrete. Cei mai mulţi dintre pionierii tehnicieni de ieri — de la aero şi navomodele, de la mecanică şi carturi — lucrează deja fie la Uzina mecanică din oraş, fie în alte întreprinderi şi instituţii din ţară, în domeniul în care s-au iniţiat aici, în această «casă» a lor, a pionierilor şi şoimilor patriei. Alături de numele lui Siegfried Kloyber, mai pot fi adăugate multe altele: **Puiu Bol,** specialist de înaltă clasă în domeniul aşchierii metalelor la Uzina mecanică din Cugir, **Cosmin Cărpinişan, Ulise Toader, Alexandru Gişa, Marius Preda** şi alţii, actualmente elevi dintre cei mai buni ai unor licee de specialitate.

LA ŞCOALA DRAGOSTEI DE ŢARĂ

Printre multe altele, copiii de aici ştiau de la lecţiile teoretice, dar mai ales din numeroasele drumeţii şi expediţii organizate în Munţii Sebeşului că «**zona Cugirului, acest cadru natural de-o rară frumuseţe, în care se împletesc într-un decor de basm lunci şi cîmpii mănoase, cu dealuri domoale şi cu munţi împăduriţi, cu văi adînci şi ape limpezi, a oferit dintotdeauna condiţii excelente de existenţă şi de dezvoltare a societăţii omeneşti, fiind leagănul unor renumite civilizaţii**» — după cum putem citi în viitoarea monografie a acestei localităţi, ai căror coautori vor fi şi unii dintre pionieri. Aşa că nu-i de mirare că dînd peste un muşuroi de cîrtiţă pe Dealul Cetate care domină oraşul, unde se aflau într-o obişnuită ieşire pe teren cu harta şi cu busola în mînă, cîţiva pionieri l-au răscolit puţin. Şi — minune: din pămîntul afînat au ieşit la iveală cîteva cioburi ciudate. Aşa a început, în vara anului 1976, descoperirea legendarei cetăţi dacice Singidava, a cărei existenţă prin împrejurimi fusese presupusă de către marele istoric şi arheolog Vasile Pîrvan. Au sosit — chemaţi de către pionieri — specialişti din Alba Iulia, din Cluj-Napoca şi din Timişoara, care imediat au început săpături arheologice. Cei mai pasionaţi dintre pionieri şi şcolari

3

UN DAR PENTRU FRAŢII VOŞTRI MAI MICI:NOUA REVISTĂ

Şoimii patriei

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

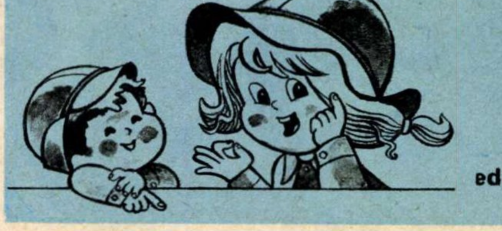

Şoimii patriei

De astăzi noi intrăm,
In rîndul celor mari
Şi mult ne bucurăm
Ca şoimi şi preşcolari.

Primim azi tricolorul
Şi şoimi ne vom numi.
Iubim conducătorul
Şi ţara vom cinsti.

MARIA DINU
educatoare, Grădinita nr. 1
Buşteni

s-au aflat tot timpul în preajma lor, participînd efectiv la scoaterea la lumină a acestei cetăţi dacice, contribuind şi ei la descoperirea unor importante mărturii ale civilizaţiei geto-dacice de pe aceste meleaguri. Sub îndrumarea unui tînăr pasionat nu numai de turism, ci şi de istorie — **Gheorghe Nedea** —, precum şi a profesorului de istorie **Nicolae Florea** — ei şi-au continuat investigaţiile şi între timp au mai făcut cîteva descoperiri: au identificat vestigii dacice în Poiana Pochea, o aşezare din epoca bronzului pe Muchea lui Gheorghe, descoperiri autentice de către specialişti şi pentru care micii istorici şi arheologi au fost lăudaţi şi felicitaţi.

În prezent, pe lîngă obişnuita lor activitate pe şantierul de pe Dealul Cetate, pionierii-arheologi de aici sînt şi iniţiatorii şi organizatorii unei interesante acţiuni dedicată sărbătoririi a 2050 de ani de la crearea Statului dac centralizat şi independent al lui Burebista, sugestiv intitulată **«De la Singidava la Sarmizegetusa, pe urmele strămoşilor noştri»**. Făcînd pe ghizii, ei îi conduc pe acest itinerar de peste 50 de kilometri, plin de mărturii ale civilizaţiei dacice, în grupuri şi pe etape dinainte stabilite, pe toţi cei peste 3 000 de colegi ai lor de la şcolile din oraş, prilej cu care se desfăşoară numeroase activităţi — evocări istorice, întîlniri cu arheologi şi istorici de prestigiu, primiri de pionieri şi altele asemănătoare.

ŞI MATEMATICĂ, ŞI FIZICĂ, DAR ŞI JUDO

Unii dintre pionierii din Cugir au două şi chiar trei pasiuni. Pe Emil Bîrloncea l-am găsit meşterind, împreună cu alţi colegi, la un aparat electronic. Îi place matematica şi fizica, la care are note foarte bune, şi intenţionează să se califice într-o meserie sau să îmbrăţişeze o profesie din domeniul acesta. Dar, în timpul liber, va continua să practice şi judo-ul. Aşa cum îl practică şi acum, în clubul de judo al Casei pionierilor şi şoimilor patriei de-aici, a cărui activitate se desfăşoară în sala de sport a Şcolii generale nr. 1, unde au condiţii bune de pregătire şi de antrenament. Îl practică de mic, de vreo şapte ani. Iată doar cîteva dintre performanţele cu care Emil se poate mîndri: locul I pe ţară la «Cupa speranţelor» şi locul III la Campionatele şcolare republicane în 1977 la categoria 26,5 kilograme; locul I pe zonă şi locul III în 1978 la categoria 30 kilograme; locul I pe zonă şi locul II pe ţară în acest an la aceleaşi campionate.

Dacă n-ar fi fost clubul de judo de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cugir, Emil Bîrloncea nu şi-ar fi descoperit aptitudinile sportive deosebite pe care le are. Nici n-ar fi ştiut de ele. Acest club există şi funcţionează şi el e unul dintre cei mai tineri campioni, una dintre marile noastre speranţe în acest sport. Cum tot mari speranţe în alte numeroase domenii — în construcţia de navo şi aeromodele, în mecanică, sculptură în lemn, tapiţerie, carting, informatică şi astronomie, vioară şi acordeon, foto şi cineclub — pot fi consideraţi toţi ceilalţi 1 000 de purtători ai cravatei roşii cu tricolor care activează la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cugir.

C. DIACONU

1. În vizită la Depoul C.F.R. Bucureşti.

2. Numărul pionierilor care sînt pasionaţi de electronică — ramură tehnică şi ştiinţifică în plină dezvoltare — sporeşte mereu.

3. În atelierul de radiotehnică al Casei pionierilor şi şoimilor patriei din Braşov.

4. Pionierii prahoveni pe urmele istoriei.

5. În laboratorul de protecţie a mediului înconjurător al Casei pionierilor şi şoimilor patriei, sectorul 4.

Foto: C. POPESCU

4

5